

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 117

21 de juliol de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 58, primera reunió

SUMARI

Dossier

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre el Fraude i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 261-00004/10) p. 4

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre la Fallida de Spanair (tram. 261-00003/10) p. 19

Interpel·lació

al Govern sobre les condicions de treball (tram. 300-00330/10) p. 29

Interpel·lació

al Govern sobre el balanç de la desena legislatura (tram. 300-00332/10) p. 34

Interpel·lació

al Govern sobre el balanç i les perspectives del Govern (tram. 300-00333/10) p. 39

Interpel·lació

al Govern sobre els perills de la inestabilitat política (tram. 300-00336/10) p. 44

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 58.1

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i sis minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García, Miquel Lluís Palomares Amat i Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Benestar Social i Família i els consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i d'Empresa i Ocupació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat de diputats (tram. 234-00033/10 a 234-00038/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació dels dictàmens de la comissió (dictàmens: BOPC 615, 22 i BOPC 640, 56).
3. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
4. Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 30 de juny de 2015 (tram. 237-00001/10). Mesa Ampliada. Informe sobre el compliment del pressupost de despeses (informe: BOPC 653).
5. Proposició de llei de finançament del sistema integrat del transport públic de Catalunya (tram. 202-00060/10). Comissió de Territori i Sostenibilitat. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 644).
6. Projecte de llei sobre les organitzacions interprofessionals agroalimentàries de Catalunya (tram. 200-00040/10). Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 645, 3).
7. Projecte de llei de modificació de la Llei 10/2001, del 13 de juliol, d'arxius i documents (tram. 200-00046/10). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 636, 3).
8. Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (tram. 202-00050/10). Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 606, 3).
9. Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1994, de 22 de febrer, de creació del municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès (tram. 202-00071/10). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 646, 3).
10. Projecte de llei del voluntariat (tram. 200-00013/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 647, 3).
11. Projecte de llei d'incorporació de la propietat temporal i de la propietat compartida al llibre cinquè del Codi civil de Catalunya (tram. 200-00022/10). Comissió de Justícia i Drets Humans. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 648, 3).
12. Proposició de llei de mesures urgents per a fer front a l'emergència habitacional i a la pobresa energètica (tram. 202-00062/10). Comissió de Territori i Sostenibilitat. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 652, 3).
13. Proposició de llei de modificació de la disposició addicional primera de la Llei 10/2011, de simplificació i millorament de la regulació normativa (tram. 202-00092/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 561, 42).
14. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Fraude i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 261-00004/10). Comissió d'Investigació sobre el Fraude i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 654).
15. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Fallida de Spanair (tram. 261-00003/10). Comissió d'Investigació sobre la Fallida de Spanair. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 616, 3).
16. Informe de la Comissió d'Estudi de la Reforma Horària (tram. 260-00003/10). Comissió d'Estudi de la Reforma Horària. Debat i votació del document que recull el resultat dels treballs de la comissió (informe: BOPC 630).
17. Informe de la Comissió d'Estudi de les Polítiques Públiques en Matèria d'Economia Col·laborativa (tram. 260-00004/10). Comissió d'Estudi de les Polítiques Públiques en Matèria d'Economia Col·laborativa. Debat i votació del document que recull el resultat dels treballs de la comissió (informe: BOPC 656).
18. Informe del Grup de Treball de Revisió del Model dels Centres d'Internament d'Estrangers (tram. 266-00001/10). Grup de Treball de Revisió del Model dels Centres d'Internament d'Estrangers. Debat i votació del document que recull el resultat dels treballs del grup de treball (informe: BOPC 641).
19. Memòria de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de juliol de 2014 i el 15 de juliol de 2015 (tram. 264-00002/10). Comissió de Peticions. Presentació de la memòria.
20. Procediment per a designar un membre del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 286-00001/10). Grups parlamentaris. Designació.
21. Procediment per a elegir dos membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00026/10). President de la Generalitat. Designació.
22. Interpel·lació al Govern sobre les condicions de treball (tram. 300-00330/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
23. Interpel·lació al Govern sobre els compromisos en educació per al 2015 (tram. 300-00331/10). Anna Simó i Castelló, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
24. Interpel·lació al Govern sobre el balanç de la desena legislatura (tram. 300-00332/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

25. Interpel·lació al Govern sobre el balanç i les perspectives del Govern (tram. 300-00333/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

26. Interpel·lació al Govern sobre els perills de la inestabilitat política (tram. 300-00336/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

27. Interpel·lació al Govern sobre el full de ruta social (tram. 300-00335/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

28. Interpel·lació al Govern sobre la situació política davant les eleccions del 27 de setembre (tram. 300-00334/10). Grup Mixt. Substanciació.

29. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Pacte per a la infància a Catalunya (tram. 302-00307/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els espais naturals (tram. 302-00308/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

31. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'actuació del Departament d'Economia i Coneixement en el procés de licitació d'Aigües Ter Llobregat (tram. 302-00309/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

32. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el procés d'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat i la repercussió en les finances de la Generalitat (tram. 302-00310/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

33. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats de l'acció del Govern (tram. 302-00311/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

34. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fomentar la participació democràtica, l'accessibilitat i la simplificació de processos en les eleccions al Parlament (tram. 302-00312/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, iniciem la sessió plenària.

Demà, d'acord amb l'article 143 del Reglament, seran substanciades les preguntes a respondre oralment en el Ple, a les deu, i la sessió plenària es desenvoluparà segons la seqüència acordada per la Mesa, de què ja han estat informats tots els grups parlamentaris.

Començarem avui amb els punts número 14 i 15, que són els dictàmens de dues comissions d'investigació, i a continuació d'aquests dos punts substanciarem les interpellacions que corresponen als punts següents: 22, 24, 25 i 26. La interpellació del punt 23 serà substanciada demà a la tarda, cap a les set de la tarda. *(Pausa.)* Sí, després de les designacions, exactament.

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 261-00004/10)

Per tant, iniciem ara el punt 14 de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política.

D'acord amb el Reglament del Parlament, la comissió ha emès el seu dictamen, que ha estat publicat al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, i passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per posicionar-se sobre el dictamen, per un temps màxim de deu minuts per a cada grup. Ho iniciem amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i amb la intervenció de l'illustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la importància de Jordi Pujol en la política catalana, l'enorme contradicció que suposava la seva confessió amb un discurs polític de forta càrrega moral, la coincidència amb el coneixement públic de molts altres casos de presumpta corrupció política, la denúncia pública de molts altres casos de frau, tot això, va fer del tot necessari obrir aquesta comissió d'investigació, que partia d'un cas, però volia abordar un fenomen.

Cal fer primer unes reflexions sobre el funcionament de la comissió, perquè ha estat objecte també de debat. I, de fet, l'estratègia d'alguns compareixents ha estat l'intent de confusió sobre el que ha de fer una comissió d'investigació.

S'ha qüestionat també si era procedent o no –voldré acabar el discurs, si em dóna temps, amb aquesta qüestió–, i s'ha volgut deslegitimar el paper del Parlament amb relació a aquesta qüestió. Per tant, té sentit que avui aquí ens fem la pregunta de quin és l'objectiu d'una comissió.

L'objectiu d'una comissió d'investigació és determinar com s'ha exercit la responsabilitat política, quines responsabilitats cal exigir i fer propostes de millora.

La comissió era necessària, senyores i senyors diputats. I el fet que coincidís amb procediments judicials no és excusa perquè el Parlament fes deixadesa d'una de les seves funcions primordials, que és la funció de control. Ara, això sí: cal deixar clar quina és la seva missió. Aquesta comissió no està feta per determinar una veritat judicial, ni té els mecanismes d'investigació d'un procediment judicial, ni pot oferir les garanties a les persones que hi compareixen que ofereix un procediment judicial. Aquí es tracta estrictament de parlar de com s'ha exercit la responsabilitat política, i molt singularment de com la va exercir l'expresident Jordi Pujol.

És aviat, i tampoc és paper d'aquesta comissió determinar quin és el paper que la història guardarà per a Jordi Pujol. No hem de fer aquí un judici del conjunt de la seva trajectòria política, que ha estat important,

i d'això no n'hi ha dubte; que ha estat fecunda, tampoc; que ha estat rellevant des del punt de vista de la recuperació de la personalitat d'un país, el nostre, perseguit, oprimat, a què s'ha volgut fer desaparèixer..., i que, en això, Pujol, en aquesta recuperació, hi ha tingut un paper protagonista, un paper molt rellevant.

Però no és d'això, del que parlarem aquí. Del que correspon parlar aquí és de com s'ha exercit la responsabilitat política a l'hora de defensar la integritat de les institucions. I en aquest punt concret, en aquesta matèria concreta, nosaltres traïem tres conclusions clares de com s'ha exercit la responsabilitat política en aquest àmbit i no s'ha d'exercir mai més: primer, l'exercici del poder sense contrapesos; segon, la confusió entre l'entorn privat i el públic; tercer, els pactes polítics que tenien clàusules de protecció mútua.

Jordi Pujol ha tingut al llarg de la seva trajectòria un fort desig d'influència i una reconeguda habilitat en l'exercici del poder. Ho va fer des de l'àmbit privat durant el franquisme a través de Banca Catalana, ho va fer amb la voluntat continuada d'intervenir i comprar mitjans de comunicació i ho va fer després amb la política. Un estil de lideratge personalista, mai compartit. Per Pujol la política es feia en singular, i la seva personalitat ho pretenia abastar tot. Aquesta capacitat de fer i d'influir és el seu actiu. Però l'absència de contrapesos, l'avversió al control, ha estat el seu passiu.

En el seu discurs hi trobem molta referència moral, però sempre centrada en l'individu. Deia, per exemple: «Necessitem referents, punts sòlids on poder-nos enganxar, gent amb credibilitat.» Però, sorprenentment, en el seu discurs, tan impregnat de reflexió moral, no hi sortia ni la qualitat democràtica, ni el combat de la corrupció, ni l'equilibri de poders, ni els mecanismes de control.

Per tant, és aquesta resistència als mecanismes de control, l'exercici personalista del lideratge, la idealització també del líder pel seu entorn, la tolerància amb l'existència de certs nivells de corrupció, que es comprenien com si fossin part indestruïble de la condició humana, que varen generar aquests entorns d'impunitat, aquesta sensació d'impunitat a l'entorn, o en part de l'entorn, del poder. I d'aquí vingué Banca Catalana, i CARIC, i el cas BFP, i el cas Prenafeta, i Turisme, i Treball... I així ens vam trobar també amb un entorn personal altament conflictiu; que sorprèn, analitzant la història, com una persona de tanta rellevància podia estar rodejat de persones, de tantes persones, que han acabat amb procediments judicials: els homes de confiança en la política –Prenafeta i Alavedra–, l'advocat, el jutge, l'assessor fiscal, l'empresari, exemplars.

I també, i passem a la segona característica, la confusió entre àmbit públic i privat en els casos de l'entorn familiar; un entorn familiar de què una part va fer negocis a l'ombra dels contactes del poder; un entorn familiar, algun..., que no ha fet negocis en l'entorn del poder però que, en canvi, ha tingut una ètica fiscal diametralment oposada a la d'aquell president que renyava els ciutadans que no volien pagar determinades taxes, o el cas de l'entorn familiar més dolorós per a aquest Parlament, que és el cas d'Oriol Pujol, perquè afecta algú que n'ha estat membre fins fa ben poc.

I sobre aquest lamentem dir que en el dictamen que avui votarem no queda ben recollit. Des del nostre grup varem presentar unes conclusions –creiem, modestament, que amb molta claredat– sobre aquesta qüestió. Però avui no hi són, al dictamen. I volem deixar, sobre aquest cas, dues coses ben clares, dues confusions ben clares que s'intenten, a vegades, posar per confondre. No és cert que el cas de les ITV sigui un enrenou jurídic que n'hi hagi per a tothom. No és cert. Hi ha una part que va comprar un jutge, i d'això n'hi ha una sentència condemnatòria, i hi ha una prova admesa en el sumari que diu: «No tenemos un juez, tenemos dos.» I això és gravíssim. I no és cert que en la deslocalització de Sony, Yamaha i Sharp s'obrés per buscar la successió industrial i prou. Com tampoc és cert que es vulgui criminalitzar que es fessin gestions per aconseguir la successió industrial en empreses que es deslocalitzaven. Això és lloable. Això és el que ha de fer tot governant. El que no és admissible és que al costat hi hagués enriquiment il·lícit. És evident que en aquest cas ens trobem en un cas clar de conflicte d'interessos molt mal gestionat, molt mal dissimulat, i potser, fins i tot, ho dirà la justícia, punible.

El cas Pujol, per tant, ens porta a la necessitat de desenvolupar normativament la regulació del conflicte d'interessos; la relació entre la responsabilitat política i l'entorn familiar, també. És clar que els familiars tenen els mateixos drets que la resta dels ciutadans. Però del que parlem és de prevenir que no en tinguin massa més, que no siguin massa més drets convertits en privilegis en l'accés a la informació, als llocs de treball o als concursos públics. Hi poden haver familiars a l'entorn de la responsabilitat pública. És clar que sí. Però amb una forta prevenció del conflicte d'interessos i amb l'exigència de la màxima transparència. Transparència, llum del Sol: el millor desinfectant.

I tercer element: pactes polítics que incloïen la mútua protecció, tapar-se les vergonyes. De fet, en la comissió varem preguntar a l'expresident sobre aquesta qüestió, sobre el pacte per tapar Juan Guerra, per un costat, i tapar Prenafeta en l'altre. I el president ens va contestar: «Vostè no sap la importància que tenia en aquell moment la qüestió de la confiança de Felipe González per obtenir els fons estructurals d'Europa.» I segur que tenia molta importància, però no és això, no pot haver-hi aquesta barreja.

Pacte, també, que es va produir en l'última legislatura Pujol. La senyora Sánchez-Camacho, que no ens acompanya avui, se'n deu recordar bé, perquè ella va demanar també que no s'investiguessin els casos Treball, Turisme, Europraxis..., casos que han acabat en dos casos als jutjats i en l'altre a la Sindicatura de Comptes.

Per tant, aquí volem fer també una menció de l'actitud que ha tingut l'executiu espanyol amb relació al cas Pujol. Una menció al fet que les declaracions que varen donar origen a aquesta investigació van ser conegudes dos anys abans de fer-se públic, de fer-se cap investigació o denúncia per la presidenta del Grup Popular d'aquest Parlament en un episodi esperpèntic: el del restaurant. Vostès ho recorden bé, no cal tornar a anomenar el pobre restaurant. Una historieta, la veritat, lamentable, que produeix vergonya aliena.

Volem ser un país net de corrupció, i per ser-ho no n'hi ha prou a combatre els casos que van apareixent, ni a parlar de fets puntuals, ni a limitar les responsabilitats a persones concretes. Aquesta actuació, que és la lògica en l'àmbit penal, és insuficient en l'àmbit polític: si només tallem les branques fetes malbé els rebrots poden sortir amb la mateixa o amb més força.

Acabo. És evident que aquesta comissió també ha estat molt criticada. I ben segur que hauríem pogut fer molt millor la nostra feina, segur que sí; però que terrible hauria estat deixar passar greus ofenses al bé comú amb displicència o amb connivència per interès. Quina pena, quina vergonya, quin endarreriment més gran i trist aquells parlaments que veuen passar Gürtels, Palma Arenas, Bárcenas, i fan com si res! Quin menyspreu als ciutadans!

Tenim la impressió avui que el Parlament de Catalunya tots els partits d'aquesta cambra després de la comissió del frau actuen amb més prevenció, tenen, si se'm permet dir-ho, una mica més de por; i, si ha servit per a això, ja haurà servit per a molt.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, la necessitat de regenerar la gestió pública i lluitar contra la corrupció és una obligació política, social i també moral. No podem consentir pràctiques ni actituds que deterioren la confiança dels ciutadans i de les ciutadanes envers les institucions i la política com una forma honesta de resoldre els problemes de la societat.

Senyores i senyors diputats, definitivament els mesos de juliol no són propicis a Convergència Democràtica. El 23 de juliol de 2009 els mossos fan la primera irrupció al Palau de la Música i requisen la primera documentació a Fèlix Millet. El senyor Oriol Pujol el defensa, després hem intuït per què.

Malgrat els recursos que han dilatat el procés, ara ja fa pràcticament sis anys, el jutge instructor i la fiscalia segueixen dient que Convergència va cobrar 6 milions i mig d'euros en comissions il·legals pagades per Ferrovial a canvi d'obra pública, i els té embargades quinze seus.

El 25 de juliol de 2014, ara fa just un any, la persona sense la qual no s'entendria Convergència Democràtica va i signa i reconeix que durant els vint-i-tres anys en els quals ha ostentat la màxima magistratura de Catalunya, la presidència de la Generalitat, la seva família ha tingut diners a l'estranger sense declarar. I és aquesta confessió i el menyspreu i la prepotència que va mantenir en la seva primera compareixença al Parlament el que va desencadenar la constitució de la comissió d'investigació parlamentària.

Aquesta confessió..., d'una de les figures polítiques més emblemàtiques de Catalunya i d'Espanya del darrer quart de segle, i tan lligada als actuals governants de Catalunya –de fet, l'actual president de la Generalitat, el senyor Mas, el va elegir ell personalment com el seu successor–, aquesta confessió –ho torno a repetir– ha provocat un terratrèmol social que posa en entredit el discurs moral i polític de l'expresident i del seu entorn, no tan sols del seu entorn familiar, també del polític.

S'han tornat a obrir escenaris que, des del nostre punt de vista, es van tancar en fals com la fallida de Banca Catalana. S'ha tornat a posar sobre la taula que si en paral·lel a la construcció de l'autogovern de Catalunya, des de l'anomenat «pujolisme», s'ha afavorit també la construcció d'un entramat de negocis a l'ombra del poder, de les seves relacions amb determinats grups empresarials, dels intents de control dels mitjans de comunicació i les seves relacions amb sectors específics de la judicatura; de les seves connexions, les del seu partit, amb alguns dels escàndols que han sacsejat la vida social i política del nostre país, des de Banca Catalana fins al cas Palau passant pel cas CARIC, com ja s'ha expressat abans, el cas de les loteries de la Generalitat, el cas Prenafeta, el cas Turisme, el cas Treball, el cas Casinos, el cas Gran Tibidabo, el cas Estivill, Europraxis, etcètera.

Els rumors tan persistents que han recorregut la política catalana sobre percentatges i comissions no han fet sinó augmentar el grau d'escepticisme i dubte davant la gestió de Jordi Pujol i Soley, el seu entorn familiar, el seu partit al capdavant del Govern de la Generalitat al llarg d'aquests trenta anys.

Uns dubtes que també han arribat, des del punt de vista del meu grup parlamentari, fins a nombrosos membres de l'actual Govern. Diversos consellers i, fins i tot, el seu president, que ja van formar part dels governs de Jordi Pujol, i, fins i tot, del president com a conseller d'Economia i conseller en cap.

Hi havia coses en aquest país que es consideraven normals. Això de tenir un raconet a fora, per exemple. Si no, com s'explica que el conseller d'Economia no fes repatriar els comptes que sembla que el seu pare tenia a Liechtenstein, no?

Senyores diputades i senyors diputats, la missió d'aquesta comissió, com en qualsevol de les comissions parlamentàries d'investigació, no és la d'establir responsabilitats jurídiques. Nosaltres respectem la divisió de poders. Ara sí, es tracta d'escatir responsabilitats polítiques, de com s'han exercit els controls si és que s'han exercit.

És veritat que els treballs de la comissió han cavalcats i cavalcuen en investigacions judicials obertes que han comportat la imputació de diversos fills i persones de l'entorn familiar de Pujol Ferrusola, de la família Pujol Ferrusola, per causes diverses. I que, malgrat les explicacions que s'han donat en seu parlamentària, es pot concloure que les seves declaracions, així com les d'altres compareixents que també estan imputats en altres casos, en aquesta comissió d'investigació, des del nostre punt de vista, no poden tenir la consideració de certa atès el dret a no autoinculpar-se.

La comissió el que sí que pot constatar, des del nostre punt de vista, és un conjunt d'actuacions. Una d'aquestes constatacions és que hem pogut veure que hi ha hagut un increment significat entre ingressos del patrimoni personal de la família Pujol Ferrusola i que sempre han estat emmarcats en les relacions d'amistat i la coincidència d'atorgaments de contractes de la Generalitat de Catalunya a favor de determinades empreses o de les resolucions també a favor de determinats interessos que ha dictat la mateixa Administració de la Generalitat. La mateixa existència de facturacions per treball sense cap tipus de contracte; el cobrament de treballs a través d'empreses pantalla ubicades fiscalment en altres països; l'existència, també, de facturacions per sobre del preu de mercat; la participació en empreses de poca activitat que poden ser utilitzades com a empreses pantalla per desviar guanys il·lícits; l'evidència, també, de contactes telefònics i també de missatges, fan creïble l'actuació dels fills de l'expresident Pujol per exercir la seva influència a favor de determinats projectes per obtenir rèdits personals.

Constatem també que les actuacions emmarcades en l'activitat econòmica dels fills del president Pujol eren conegudes pel mateix expresident de la Generalitat i que en cap cas va adoptar cap decisió que delimités l'àmbit d'actuació econòmica empresarial que deixés d'alimentar les sospites d'actuacions de tracte preferent. Vet aquí la responsabilitat política de l'expresident Pujol.

No és versemblant tampoc..., en aquest cas sí que és versemblant que els alts càrrecs del Govern presidit per Jordi Pujol i Soley i també de l'actual president de la Generalitat, el molt honorable Artur Mas, no fossin coneixedors de les activitats descrites, si a més atenem les relacions fins i tot d'amistat entre alguns d'ells.

Es pot constatar també l'existència d'empreses que han aconseguit contractes de l'Administració de la Generalitat de Catalunya de forma continuada... I també es pot constatar la relació d'aquestes empreses amb membres de la família Pujol tant en allò personal com en la relació política, relació que no pot ser desmentida. Són constatables també les actituds de tolerància respecte als indicis de males pràctiques i irregularitats que afectaven persones clau a les seves administracions.

Hem constatat també que a Catalunya i a Espanya el frau fiscal és excessiu, que les pràctiques d'elusió fiscal recreen recursos per a les polítiques públiques, que la corrupció també està íntimament lligada a l'existència dels paradisos fiscals i el secret bancari. Hem recomanat modificacions legislatives en matèria tributària i de lluita contra el frau fiscal, l'elusió fiscal i la contractació administrativa.

I, tornant a l'origen de la constitució d'aquesta comissió, la del cas Pujol, no s'ha pogut confirmar la veracitat de la declaració de l'expresident. No s'ha aportat cap tipus de document que avaluï la tesi expressada pel senyor Jordi Pujol i Soley. Sí que es pot constatar l'actitud obstruccionista per part de la família Pujol Ferrusola amb relació al coneixement dels comptes. Considerem necessari que el Parlament aprovi una recomanació a la família Pujol Ferrusola d'aixecament de secret bancari del comptes que la família pogués

tenir a l'estranger per tal de comprovar la veracitat de les seves explicacions.

Per acabar, senyora presidenta, deixi'm que els digui que hem trobat sorprenent que el partit del president no hagi vist ni un bri de crítica ni autocrítica en l'actuació de l'expresident i del seu entorn. No sabem si aquesta reflexió l'haurà d'entomar la nova llista del president, la de Convergència Democràtica i Esquerra Republicana, i el seu flamant cap de llista, el senyor Raül Romeva.

Gràcies, presidenta, diputades i diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables conselleres i conseller, abordem avui el debat final d'aquesta comissió d'investigació dita «del frau i l'evasió fiscals i la corrupció política», però que, certament, com deia el portaveu que m'ha precedit, en l'ús de la paraula, aquesta comissió té un origen, que és aquest. *(El diputat mostra una fotografia.)* Els sona, a la bancada de Convergència i Unió? És Jordi Pujol, el creador de Convergència. *(Veus de fons.)*

Però necessàriament els ho hem de dir i els ho hem d'ensenyar d'aquesta manera perquè vostès durant tota la comissió d'investigació que hem tingut en aquest Parlament sembla que no s'han assabentat de quin era l'origen d'aquesta comissió: ni una sola conclusió amb relació al cas Pujol, a la família Pujol Ferrusola; ni una sola cita ha merescut per vostès Pujol, ni Ferrusola, en les seves conclusions.

Estem convençuts que a vostès els agradaria esborrar moltes coses de la història. Però no es conformen a esborrar els cognoms Pujol i Ferrusola; ara també volen esborrar Convergència. No només de les conclusions, sinó de la política catalana. Res no és casual.

Aquesta és la realitat: una família, Pujol Ferrusola; però també la família política, Convergència, sota sospita.

Una confessió que destapa la caixa dels trons, que defrauda molts catalans, que recupera episodis foscos de la història més recent, des de Banca Catalana fins al Palau de la Música. Sí, aquell Palau de la Música que el 1960 significà l'eclosió política de Jordi Pujol i on el 2009 entraven els Mossos d'Esquadra i feien trontollar els fonaments del pujolisme.

Per cert, convé recordar, en el marc de les conclusions d'aquesta comissió sobre el frau, que qui va destapar el cas del Palau de la Música va ser l'agència tributària de l'Estat, aquella que ara, precisament, amb algunes de les seves conclusions es volen carregar. Aprofito, doncs, per avançar-los que no donarem suport a cap de les conclusions que pretenen carregar-se l'Agència Tributària Espanyola per crear-ne una de catalana a la seva mida que la substitueixi.

Ha estat útil, aquesta comissió? Sí. Tot i les cortines de fum, sí. Tot i l'ample abast d'aquesta –fraud, evasió, corrupció...–, tot i els ventiladors que s'han volgut engegats, sí. Tenim una conclusió principal: continua sense haver-hi cap prova que l'origen dels diners amagats a Andorra de la família Pujol sigui un origen legítim. No hem vist ni rastre de la voluntat de col·laborar que s'explicitava a la confessió: Banca Catalana, negocis tèrbols, comissions, dinamització econòmica, motxilles de bitllets, tripijocs..., permetin-me que utilitzi una barbarisme que reflecteix més fidelment la paraula: «xanxullos».

Ni ha aparegut el document manuscrit, ni ha aparegut un sol extracte bancari, ni una sola explicació raonable, i, en canvi, el que sí que han aparegut han estat silencis, supèrbies i entrebancs: «Els meus fills van amb una mà davant i l'altra al darrere. Un món on tot és imaginari, en què la separació entre el públic i el privat és difosa, on Catalunya ha estat patrimonialitzada, i ha estat el que ha permès embolcallar-ho tot. D'ara endavant, d'ètica i moral en parlarem nosaltres.» (*Remor de veus.*) Quina poca vergonya! –quina poca vergonya!

El vicepresident segon

Si us plau, silenci.

Santi Rodríguez i Serra

Doncs, no, Marta, no: Catalunya, però sobretot els catalans, no ens ho mereixem, això.

En aquesta comissió d'investigació s'ha posat en dubte el funcionament d'aquestes, i creiem que val la pena esmerçar algun minut en aquesta qüestió i deixar alguns aspectes clars.

Les competències de les comissions d'investigació se centren en aquells temes que són competència de la Generalitat de Catalunya –article 58.1 del Reglament del Parlament. Els representants de l'Estat estan sotmesos al control de les Corts Generals i, per tant, no poden estar sotmesos al control de disset parlaments autonòmics, com alguns de vostès voldrien. Els nacionals d'altres estats –no ho sé, per exemple, d'Andorra– no estan sotmesos ni a les lleis catalanes ni a les lleis espanyoles.

No estem d'acord amb la suspensió de les comissions d'investigació quan coincideixin procediments judicials. I la prova més evident la tenim en aquest mateix Parlament, on els anys 2009 i 2010 vam poder fer una comissió d'investigació sobre el cas del Palau de la Música. Si haguéssim hagut d'esperar que acabés el procediment judicial, a hores d'ara encara no hauríem començat aquell procediment i a hores d'ara encara no coneixeríem què és el que va passar a dintre del Palau de la Música.

Les comissions d'investigació poden complir bé els seus objectius sempre que no hi hagi l'interès de desviar l'atenció, com hi ha hagut en aquest cas. Tot i això, no ens oposarem que es revisin els paràmetres sobre els quals s'han de desenvolupar.

Amb relació als aspectes sobre el frau i l'evasió fiscals, no compartim el que es deixa entreveure en alguna de les conclusions, que el sistema fiscal és fraudulent en si mateix. El sistema és perfectible, el sistema és millorable, però no és intrínsecament dolent. El que cal perseguir no és el sistema; el que cal perseguir són les *actuacions* fraudulent.

No es pot dir que no hi ha voluntat de perseguir el frau ni que el sistema és absolutament ineficient. Una recaptació de 12.000 milions d'euros, com l'haguda el 2014 en la lluita contra el frau, no és menor.

Cal millorar? Sí. Cal destinar-hi més recursos? Sí. Cal més investigació? Sí. Hi donarem el nostre suport.

Un aspecte polèmic que ha abordat la comissió ha estat el cas de l'elusió fiscal, que consisteix a aprofitar buits normatius per pagar menys. Aquesta pràctica no es pot considerar il·legal, ni ha de comportar la condemna de qui ho practica; el que ha de comportar és una revisió normativa per evitar que això es pugui produir.

I tampoc estem d'acord que el dèficit i el deute públics siguin conseqüències del frau i l'evasió fiscal. El deute i el dèficit públics són conseqüències de mals governs, i no tenen res a veure amb el frau.

Finalment, en matèria de corrupció, entendran que no ens refiem de totes aquelles conclusions que fan referència als pactes del president, als pactes de la lluita contra la corrupció, al mateix temps que ens instem a nosaltres mateixos, a tots els grups parlamentaris, a tots vostès, a complir amb allò que aprovem avui. I els llegiré una de les conclusions: «S'insten les formacions polítiques que es presentin a Catalunya a respectar la legalitat en tota la seva tasca institucional.» Doncs, això; prenguin-ne nota, els de la llista única.

Per acabar, em permetran que els recordi també que algunes de les coses que avui demanem en aquestes conclusions han estat ja implementades pel Govern d'Espanya. Les votarem, però ja són vigents. La prohibició de la condonació dels deutes bancaris als partits polítics, la prohibició de les donacions que superin els cinquanta mil euros, la responsabilitat penal de partits polítics i sindicats per actuacions que puguin fer els seus dirigents a títol personal, tot això forma part ja de l'ordenament jurídic. Però també l'agilització de la justícia penal en els casos de corrupció, que està en tràmit en el Senat, i on esperem que els seus grups parlamentaris hi donin suport, com faran avui aquí per aprovar aquestes conclusions.

I em permetran, per acabar, que els digui: d'ètica i moral, Jordi Pujol no en parlarà mai més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputades, diputats, vostès saben que aquesta no ha estat una comissió d'investigació normal: per la durada que ha tingut, per l'origen d'aquesta comissió i perquè estem parlant d'un tema que fa molt de mal al país i en uns moments particularment especials per al país. La sortida de la profundíssima crisi no s'albira sense refer les relacions democràtiques que hem mantingut fins ara, sense posar les bases per a un procés constituent que ens permeti somiar en un país més lliure, més net i més just. I precisament la corrupció és l'element que soscava els principis més elementals d'aquesta democràcia i que posa a la picota per igual a tota la classe política als ulls de la ciutadania. I amb aquestes bases és difícil generar confiança si no es percep, com a mínim, la garantia que no es repetiran fets semblants. I aquesta percepció només és possible quan hi ha un reconeixement dels fets, un reconeixement de l'existència d'aquests conductes corruptes i una voluntat explícita de reparació del dany moral, social i econòmic causat.

Aquesta comissió hauria pogut produir la catarsi necessària i suficient si això s'hagués produït. Era una eina utilíssima per intentar-ho, precisament pel que deia, les expectatives generades, i per l'expectació també generada. I em sembla, crec, que ens haurem quedat a mig camí.

Per exemple, a mi m'avergonyeix com a diputat haver sentit les conclusions de la coalició en el Govern dels partits de Convergència i Unió, que són els que més casos de corrupció contrastats acumulen de tot Espanya al llarg dels darrers anys, que segueixen en la picota jurídica pel cas del Palau de la Música, que són els hereus del pujolisme i les seves maneres de fer..., la conclusió, dic, que a Catalunya no passa res. Em produeix una profunda tristor que aquells que s'investeixen de la supèrbia moral de voler dirigir el país cap a un nou marc de llibertats i de justícia ni tan sols hagin estat capaços de mirar-se el melic i dir: «Perdó, ho sento. Eren els nostres, els hem apartat. Ara som uns altres i hi podeu confiar.»

Amb quines garanties com a ciutadà, amb quines garanties els puc atorgar el lideratge d'aquest viatge? Amb quina mirada als ulls, amb quina classe de valors ètics es pot afrontar aquest viatge difícilíssim que es vol emprendre, si no hi ha hagut ni la capacitat de reconèixer que parlàvem sobretot del cas Pujol, que era el seu? Ni una paraula. Només retrets als altres; aquesta és tota la gran aportació a aquesta comissió d'un partit a qui en aquests dos anys li han hagut de plegar dos diputats imputats per corrupció, que li han condemnat un dels dos partits per quedar-se diners de la formació dels aturats, i segueix viva l'acusació de finançament il·legal.

Mirin, jo crec que en aquesta comissió s'ha treballat molt. Si algun ciutadà que ens escolta té la paciència de llegir les gairebé tres-centes pàgines que recullen les conclusions de tots els grups, veurà que s'ha treballat molt, que hi ha dades, que hi ha fets, que hi ha conclusions, que hi ha propostes serioses, que s'ha fet una

revisió del passat per permetre encarar el present amb una nova mirada. És mentida que les conclusions ja estiguessin fetes abans de començar; és mentida que no s'hi hagi treballat. Són mentides intencionades que els opinadors del règim han propagat des del primer dia, perquè no els interessava que els toquessin les seves pretensioses engrunes de poder mediàtic i, sobretot, que no trontollés el poder econòmic dels seus amos, perquè això voldria dir que el règim trontollava.

Totes les conclusions de tots els grups van fer jo crec que molt bones aportacions a la comissió; i sento dir-ho, però les úniques conclusions que desentonaven van ser les del seu grup, les de Convergència i Unió, que aquestes sí que podien estar fetes abans de començar, perquè ni parlen d'un sol tema dels que s'han tractat a la comissió. I són només un conjunt de recomanacions tècniques, teòriques, de mesures ja existents. I podem estar d'acord en algunes d'aquestes recomanacions teòriques i, a més a més, en votarem alguna. Però és evident que no podem fer altra cosa que votar que no a aquelles conclusions valoratives que ens diuen que tot està bé i que la comissió s'havia de dedicar a no molestar els compareixents i instar el Govern a seguir fent el que fa. Crec, sincerament, que aquesta part és una presa de pèl i una falta de respecte a la molta gent que sí que ha treballat al llarg d'aquests sis mesos.

Per sort, aquesta vegada no van funcionar els vetos col·lectius i s'han aprovat un munt de recomanacions fetes per la resta de partits que avui votarem.

Crec que el document final serà un text que es quedarà a mig camí, que reconeix moltes de les coses vistes al llarg de les més de setanta compareixences i observades en els documents. Nosaltres estem raonablement satisfets de les seixanta-tres recomanacions i conclusions nostres aprovades del text que vam presentar.

Però també és cert que hi ha unes poques conclusions de principis que a nosaltres ens semblen evidents, que no seran aprovades i que ens faran donar un sí molt escèptic a aquestes conclusions. I són precisament les que fan referència a això que deia: al reconeixement, a aquelles que ens permetrien creure que les propostes que fem de revisió no seran només bones paraules escrites en un paper oficial.

Mirin, el tàndem de la dreta, Convergència i PP, no va aprovar la que per a nosaltres és la principal conclusió: les conductes corruptes no són possibles sense l'existència d'un sistema massa imperfecte que permet, afavoreix o estimula aquestes conductes i propicia aquests entorns. Cap reconeixement. Per què deu ser? O aquesta altra: podem concloure que la corrupció ha existit i segueix existint a Catalunya i també ha existit el marc propici que permet fomentar la corrupció, que, lluny de ser l'expressió d'un comportament individual desviat, sorgeix des de dins del sistema. Seria essencial el reconeixement d'aquests abusos i la separació de la política activa de les persones que poden haver-los comès. Cap reconeixement ni voluntat d'esmena per part de la dreta d'aquest país. Per què deu ser? I, com a conseqüència de no haver votat aquestes dues conclusions, tampoc es vota una recomanació que per a nosaltres és essencial per donar credibi-

litat a tot el conjunt: el reconeixement explícit i públic d'aquesta comissió de l'existència de corrupció a Catalunya com un fenomen estructurat al llarg del temps i que perviu en l'actualitat com a pas previ per poder bandejar la percepció d'impunitat. Negar aquest reconeixement és negar la major i és llançar el missatge de poca fiabilitat de les actuacions que es digui que es volen emprendre.

I deixin-me parlar d'expectatives i d'expectació: per nosaltres, la comissió ha complert les expectatives que hi teníem, i, precisament, l'expectació generada hi ha ajudat. M'explico: les conclusions reforcen la nostra hipòtesi de partida, que era poder sentir i difondre els relats alternatius al pensament únic que aquí no ha passat res o que tot s'ha fet en nom de Catalunya i, per tant, que és disculpable. Crec que aquestes conclusions acompliran tres objectius, i els diré els tres objectius per no recitar-los les seixanta-tres conclusions aprovades, de moment.

El primer objectiu: la descripció d'una manera de fer política, iniciada per Jordi Pujol i continuada fins a dia d'avui pels seus hereus, que ha permès i que ha facilitat les relacions impúdiques entre el món dels negocis i el món de la política. El segon: la constatació que aquesta manera de fer no només existeix, sinó que està normalitzada socialment i que ens acosta perillosament a la impunitat. I el tercer: precisament l'ampla difusió d'aquests fets a causa de l'expectació despertada en ser el detonant de la comissió la confessió de defraudador de Jordi Pujol. Precisament aquesta expectació, lluny de ser només espectacle, com alguns han dit des del primer dia, crec que ha ajudat enormement a difondre aquest nou relat, que ha permès a algunes persones obrir una mica més els ulls. No ha estat una investigació judicial on s'ha pretès demostrar delictes, sinó una investigació política, i, per tant, social, que pretenia observar el conjunt de realitats produïdes durant els darrers anys, valorar-ne la percepció ètica, d'aquestes realitats, i fer propostes que produïxin canvis en la direcció correcta. I això, senyores i senyors, al llarg d'aquests sis mesos, això s'ha fet.

Senyores i senyors diputats i diputades, aquí, a Catalunya, i avui, juliol, hi ha corrupció, i és ben nostra. No ens ve de Madrid, que ja tenen la seva. I el problema important no és la corrupció, ni tan sols és el frau, que n'hi ha en més o menys grau a tot arreu; el problema essencial, el que diferencia un país corrupte d'un que no ho és, és què es fa quan es coneixen els casos. I el que aquí s'ha fet massa vegades és mirar cap a un altre costat. El que aquí s'ha fet massa vegades és disculpar els que són una mica lladres perquè són «els nostres lladres». El que avui fa aquí Convergència i Unió és posar-se elements d'autoprotecció, reivindicant les proves i la legalitat, quan aquí no parlem de legalitat, sinó que estem parlant d'ètica. I l'ètica ha quedat extraordinàriament demostrat que s'ha trobat a faltar durant molts anys. Però això s'ha acabat.

Acabo. Un temps nou s'albira, i potser els que no volen fer ni propòsit d'esmena ni acte de contrició, potser hauran de quedar-se a casa. Aquesta comissió haurà servit de molt més del que alguns es pensen. Ara bé, hauria anat millor si tothom acceptés la seva herència i volgués fer foc nou. No ha estat així, i, sincerament,

en paraules de la senyora Marta Ferrusola, «Catalunya no s'ho mereix, això».

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, nos encontramos hoy en el Parlamento, certificando el final de una época. Este Pleno es el último de muchas cosas. Este Pleno tiene olor, desprende olor a naftalina. Este Pleno está contemplando los últimos momentos de un partido que fue fuerte, que fue importante, que se deshace y que acaba. Y para certificar el final del partido que durante tantísimos años ha gobernado Cataluña, tenemos un pleno sobre corrupción y fraude fiscal, y el gran protagonista de este Pleno es quien fuera el fundador de Convergència Democràtica de Catalunya y presidente de Cataluña durante décadas.

El partido hoy en el Gobierno no va a continuar como tal en la próxima legislatura si al final el *president* Mas cumple con sus propósitos y verdaderamente convoca esas elecciones, y lo hace con una lista única en la que va a haber personas de otros partidos, personas de la sociedad civil y algunos de los que hayan demostrado fidelidad en el camino, en el largo camino, algunos de los de Convergència Democràtica, porque supongo que no estarán todos, y desde luego, no habrá personas de Unió.

Y, para certificar el final de esta época, hablamos de una de las comisiones más largas, más prolijas que ha llevado el Parlamento a Cataluña, y que es la que ha intentado arrojar luz sobre la corrupción que se ha enseñoreado de nuestra comunidad autónoma durante décadas.

La corrupción en Cataluña ha tenido como grandes protagonistas a la familia Pujol y al partido Convergència i Unió. Lo particular de la corrupción en Cataluña no ha sido que hubiera corrupción, que la hay en España, en toda España, y la ha habido, vinculada también a partidos del Gobierno en España, como lo ha habido en el partido del Gobierno en Cataluña, sino sobre todo la *omertà*, el silencio, la connivencia de gran parte de la sociedad y de los medios de comunicación. Eso ha sido lo llamativo en Cataluña. Eso y que el silencio y la *omertà* sea porque se ha sofocado el clamor de los tres por cientos, tapándolo con banderas, con banderas catalanas. Se ha usado la bandera catalana y a Cataluña para ocultar la corrupción. La corrupción –la corrupción– se está tapando con el *procés*. La corrupción y los recortes se están tapando con el populismo, con el populismo del *procés*. Muchos de ustedes saben que el populismo desencadenado por el señor Artur Mas para tapar los problemas de corrupción y los problemas de recortes y de gobernanza que ha tenido en Cataluña nos han abocado a la muerte de su partido y a esta nueva época que encaramos.

Y es una nueva época por muchas cosas, por muchas cosas a las que luego me referiré, pero, principalmente, porque creo que además el fin que se acerca de esta época no va a ser como algunos de ustedes pretenden, un final abocado al abismo, sino a una nueva época en la que los partidos que cojan las riendas del Gobierno de Cataluña tengan por objetivo servir de verdad a los catalanes, y no a sí mismos, y no forrarse en política. Eso ha de ser la nueva época en Cataluña. No basta con poner personas de la sociedad civil en una lista, lo que hay que hacer es que las personas de la sociedad civil, desvinculadas de la política fosilizada y corrupta, tomen las riendas y sirvan de verdad a los intereses de los catalanes, a su economía, a su empleo, a su sanidad, a su justicia. Eso es lo que la nueva época nos va a aportar, y hoy cerramos la vieja época.

Me he referido a la *omertà*, ese capitalismo de amiguetes que hemos visto en la comisión Pujol. Otra idea que hemos sacado, otra evidencia que hemos sacado de la comisión, muy cuestionada en algunos aspectos, es la sensación de impunidad tolerada por los gobiernos de Madrid también, el pacto del toma y daca –el pacto del toma y daca: «Tú no te metas en lo mío, yo no me meto en lo tuyo, y así todos vamos funcionando y nos forramos todos.»

Ha habido vetos a comparecencias en la comisión que nosotros proponíamos de expresidentes de la Generalitat y de *consellers* destacados, para que nos informasen de qué es lo que supieron en su día con el 3 por ciento. No hemos podido traer a la comisión a personas que nos hubiesen tenido que explicar por qué decían saber y por qué se dice que sabían de las comisiones que se cobraban, y no nos las han venido a explicar a esta comisión.

Hemos podido ver a toda una familia que ha desfilado por la comisión, a las que le parecía muy normal que todos los hijos de un presidente estuviesen haciendo contratos con la Administración y ganando dinero a espuestas. Tampoco se nos ha explicado el supuesto legado del señor Pujol. No se ha explicado qué pasó con ese dinero, cuánto dinero es, cómo se movió, a quien pertenece. No se nos explicó nada, y era muy fácil, porque solo había que aportar documentación, solo había que levantar el secreto bancario y tampoco se ha hecho.

Nos hemos referido en la comisión a que no ha habido ruptura de la continuidad, a que «los de entonces» siguen siendo los mismos, a que el señor Artur Mas fue el delfín de este señor, Jordi Pujol, que ha confesado ser un defraudador, y que tiene a su familia rica, con dinero de ignorada procedencia. Y el señor Artur Mas era partícipe de esto, y lo fueron varios *consellers* de los gobiernos Pujol, varios que han sido procesados por casos de corrupción. Es anormal, ¿verdad? Pues más anormal todavía es, como decíamos, que en Cataluña no se haya hablado de todo esto hasta que ha empezado a ser insostenible en la sociedad, y hasta que un partido político como Ciudadanos, que fue el primero en pedir una comisión de investigación por el caso Palau –se lo recuerdo–, hasta que un partido político ha denunciado este estado de cosas, porque nosotros no estábamos pringados como lo han estado casi to-

dos los partidos que han gobernado en España y en Cataluña.

Hemos visto la cercanía entre el poder político y el poder judicial. Ha desfilado un exmagistrado del Tribunal Superior..., no, un magistrado que fue miembro del Consejo General del Poder Judicial a propuesta de Convergència i Unió, y un abogado que contactaba con este magistrado para encarcelar a ciudadanos y liberarlos a cambio de dinero. Esto lo hemos visto. Eran personas del círculo íntimo de Convergència i Unió; de Javier de la Rosa, ese empresario que también compareció y que había sido puesto de modelo de empresarios por el señor Jordi Pujol. Toda una época ha desfilado por nosotros, con conexiones, con magistrados. Y yo me equivocaba y decía «el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña» cuando me refería al Consejo General del Poder Judicial, porque es que también en el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña hay un magistrado condenado por los negocios hechos con las ITV. También –también.

Se hacen varias propuestas en estas conclusiones de la comisión. Ha sido una pena que la hayamos acabado de forma precipitada por las circunstancias políticas. Ha habido 397 conclusiones aprobadas, que podrían haberse refundido y haber sido bastantes menos, con lo cual hubiera ganado en operatividad y, luego, en posibilidad de controlar si se cumplen o no se cumplen aquellas recomendaciones y aquellos puntos aprobados por nuestro Parlamento. Al final se han aprobado varias conclusiones de cada uno de los grupos intervinientes. Curiosamente, Convergència i Unió en sus conclusiones no ha mencionado la palabra «Pujol» en un solo punto; ha sido el grupo..., que Ciudadanos se ha negado, ha votado que no a aprobar ni un solo de los puntos. Pero al final sí que hay algunos puntos en que yo creo que nos va a corresponder a todos poner *fil a l'agulla* de esta nueva etapa política, que espero que para vergüenza de todos acabe de verdad aquí hoy y que empiece en Cataluña una nueva época libre de corrupción y, de verdad, con nuevos actores que no se tapen con la bandera para encubrir cosas vergonzantes.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. En nom del Grup Mixt, té ara la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs bé, bona tarda. També nosaltres avui sentim que es tanca una etapa, una etapa que començava amb la nostra presidència al capdavant d'una comissió que volia almenys mostrar què és el que havia passat i què estava passant a les altes esferes del poder, què és el que no es mostrava, què és el que s'amagava, què és el que era normal i no ho era, qui era finalment qui ens robava.

Abans de començar, jo diria que cal agrair els treballs que tant la Laia com el Francesc Pau han fet a la comissió. Diria que ha estat immillorable i, si no, no s'hauria pogut explicar ni que avui poguéssim parlar del dictamen.

Una vegada arribats aquí, nosaltres no votarem a favor d'aquestes conclusions. No votarem a favor d'aquestes conclusions per molts motius. Segurament el primer motiu és perquè han fet, diríem, un flac favor a l'hora de descriure les conductes, d'analitzar les possibles alternatives i de proposar propostes concretes que es poguessin dur a terme i que no siguin meres declaracions de principis. I ho intentarem anar explicant.

És cert que la comissió començava en un moment en el qual, doncs, patíem, vivíem una de les majors crisis polítiques, econòmiques i democràtiques, una crisi plena de règim que ens deixava al capdavant de les institucions una multitud de conductes corruptes que anaven des de suborns a adjudicacions irregulars de contractes, requalificacions de sòl, finançament il·legal dels partits polítics, apropiació de fons públics, blanqueig de capital, pagament de comissions, tràfic d'influències... I clouen els experts que només assenyalaven la punta de l'iceberg, que només assenyalaven allò que s'ha pogut denunciar, allò que s'ha pogut saber d'aquestes lògiques de poder. I apuntem que són lògiques de poder perquè sí que podem concloure una cosa positiva de la comissió, el que nosaltres entenem, al nostre parer, que és el que més ha servit: la comissió ens ha servit per a posar-nos a la cara, per a ensenyar-nos qui ha manat en els últims anys, quina era la «catadura» moral d'aquells que tenien el poder a tots els efectes, el poder polític, el poder econòmic, el poder empresarial, el poder financer, i sobretot com, d'alguna manera, aquest podrimet del sistema encara ara segueix funcionant d'aquesta manera.

Per tant, nosaltres no avalem la tesi de dir: «Ha existit un oasi català, en el qual tot valia, molt diferent del que ha passat a l'Estat espanyol.» Perquè quan precisament parlem d'aquesta crisi de règim és inevitable parlar de què està passant a l'Estat espanyol. Ara mateix a l'Estat espanyol, en plena crisi també de règim, hi ha imputacions i hi ha assenyalament de processos contra presumptes corrupteles des de la mateixa monarquia, passant per exministres, extresorers del principal partit polític o, en tot cas, qui ostenta el Govern, presidents de comunitats autònomes, membres de governs autonòmics que ja estan processats, expresidents de diputacions, l'expresident de la patronal espanyola, dirigents de caixes d'estalvi, dirigents del sindicalisme de concertació, empresaris de la construcció i nombrosos alcaldes i regidors. Si anem a les xifres concretes, 1.900 imputats, 170 condemnats, i, si podem seguir amb les xifres, 161 casos de corrupció urbanística de 2000 a 2009, 147 procediments oberts al Principat, 605 imputats per corrupció als Països Catalans, 226 polítics indultats, 120.000 milions d'euros el cost d'aquesta corrupció. I, en definitiva, això no són casos aïllats, la primera conclusió que podem cloure sobre el tema és que no ens vinguin a explicar una història de persones avars que tenim la mala sort que es situïn al capdavant de les nostres institucions.

És obvi que tot aquest entramat no és més que precisament aquest sistema, i el cas català no n'era una excepció. El cas català, en aquesta trama de les elits, ens venia a mostrar aquestes persones que ostentaven el poder i que ara mateix ja disposen de condemnes fer-

mes per greus delictes econòmics. És el cas de Jordi Pujol, però és el cas de Javier de la Rosa, és el cas de Narcís Serra, és el cas de Núñez i Navarro, per tant, les elits polítiques, econòmiques, financeres, també constructores i culturals, que manegaven les institucions per a enriquir-se, per a servir-se a ells mateixos, l'entorn significatiu del que nosaltres anomenem «el pujolisme» com a sistema integral de poder, ara mateix imputat, i molts d'ells condemnats.

I, en aquest cas, en aquest sentit la comissió servia per a mostrar-nos qui eren aquestes persones, què havien fet amb aquest mandat democràtic que tenien. I, sobretot, ens mostrava una cosa ben clara i que creiem que no queda prou reflectida en les conclusions, que és que ara mateix, qui està duent a terme les conductes més greus de corrupció –més greus, ho torno a repetir– en tots els termes, en termes de cost polític però en tots els termes, des del punt de vista penal, des del punt de vista social, des del punt de vista democràtic, no són precisament les classes populars ni la gent que defrauda de manera modesta, aquesta baixa defraudació que se situa en un 2 per cent, segons un estudi de Göteborg, sinó el frau, la corrupció de les classes altes que ostenten el poder i, per tant, el frau i la corrupció de les altes esferes, que bàsicament situen l'Estat espanyol en un percentatge que iguala Grècia i que iguala Itàlia en casos de corrupció.

Per tant, dir que això és fruit de persones avars que se situen al capdavant de les nostres institucions i que no té res a veure amb aquest sistema que bàsicament basa tota la seua lògica en el lucre, basa tota la seua lògica en l'enriquiment insaciable, basa tota la seua lògica a acumular al preu que sigui, és incert, és, en tot cas, fals, i pensem que això és el que bàsicament no queda recollit en les conclusions.

Si anem al gra sobre quines són aquestes conductes que han desfilat per la comissió i que hem pogut veure durant tots els treballs, doncs, podríem parlar de finançament il·legal dels partits polítics, podríem parlar d'aquesta febre d'or immobiliària, podríem parlar de la concertació pública i privada i del que ha estat un abús, precisament, del deute, de la transferència de risc, de l'apropriació, i podríem parlar que el frau fiscal és un patró de conducta totalment acceptat i normalitzat i que, a més a més, és una manera d'administrar justícia amb molt poca progressivitat i sempre a favor de les mateixes classes.

Pràctiques necessàries, aquestes, el frau, l'ocultació, les corrupteles, el finançament il·legal de partits, que no s'haurien pogut cometre sense que hi operés una altra lògica, que ha estat la lògica de la impunitat, que ha estat la lògica dels pactes, que ha estat la lògica de l'omertà i que ha estat la lògica de certes organitzacions –i podem parlar així, ja, clarament: organitzacions– per delinquir.

Parlem de la impunitat. Jo crec que és obvi i s'ha vist desfilat per la comissió..., encara podríem recordar la desfilarada d'algunes persones que s'han cregut tan impunes, tan intocables, que no només han fet mofa dels diputats, sinó que s'han permès fins i tot mentir, tot i saber que no hi hauria cap conseqüència. Parlem de

l'omertà quan parlem precisament d'aquests pactes de silenci que han operat durant tota la comissió, que operaran a l'hora de tancar unes conclusions que són meres declaracions de principi, que ja operaven per a tancar les conclusions de la comissió d'investigació de la gestió en l'àmbit sanitari o en les de caixes mateix, una *omertà* que bàsicament és la manera necessària de funcionar del sistema. En aquest sistema que tenim, les culpes s'acaben traspasant, doncs, als extresorers dels partits; les culpes, també, en el cas de Convergència Democràtica de Catalunya, requeien sobre Daniel Osàcar; en el cas del Partit Popular, sobre Bárcenas. Finalment, aquesta impunitat, doncs, que bàsicament es recolza en tots els privilegis que els càrrecs electes tenen a l'hora de ser tractats en la justícia, entenem que és pràctica afavoridora de tot el que ha passat.

Podríem acabar parlant de la màfia, d'aquesta organització per delinquir, no?, com a fase superior del capitalisme, però ens agradaria centrar-nos en el que entenem que explica per què no votem a favor d'aquestes conclusions i per què només votarem a favor de la reprovació d'Alícia Sánchez-Camacho pel cas La Camarga, de la reprovació de Jordi Pujol per l'evasió i per l'enriquiment de la seua família, lligat a no poder explicar d'on provenien els recursos, de la reprovació a Manel Bustos. Recordar que només dels partits que estan, diuen, pel canvi sobirà o, en tot cas, s'autoanomenen «sobiranistes», només la CUP portava en les seues conclusions la reprovació de l'expresident Jordi Pujol.

En aquest sentit, i per acabar, diem que no votarem a favor d'aquestes conclusions perquè no reconeixen una tríada bàsica, que és la tríada de reconèixer els fets, reparar els fets, per tant, reparar el dany causat, garanties de no tornar-los a repetir, i encara quedava pendent, no?, en aquest esquema de conclusions queda pendent de resoldre aquesta tríada. Entenem que és insuficient, l'informe, i una prova que és insuficient, l'informe, és que l'informe conté mesures de desplegament de la Llei de transparència, una llei de transparència que, segons l'Oficina Antifrau, diu que s'ha executat un 7,8 per cent. Per tant, meres declaracions de principis que no podem tolerar.

Nosaltres constatem que la corrupció ha estat recurrent, que ha estat habitual, que ha estat endèmica i que, sobretot, ha estat impune. Constatem que el pujolisme com a sistema integral de poder va covar en el seu si una xarxa clientelar que s'ha enriquit, que a base de pràctiques irregulars, també corruptes, va confondre el país amb una empresa.

En definitiva, també constatem que la versió catalana del capitalisme d'amics s'ha, d'alguna manera, forrat –i vull dir-ho així «forrat»– pels pactes entre els autonomistes i l'Estat, pactes entre Convergència i Unió i el PSOE, pactes entre Convergència i Unió i el Partit Popular. En definitiva, que aquestes lògiques només les han dut a terme les elits extractives del país, només s'han dut a terme per dalt, que aquesta és la «catadura» moral de la gent que ens ha manat, que el capitalisme ha après de la màfia el que la màfia pensava que havia après del capitalisme.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per posicionar-se, la diputada senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, president. Deia Churchill, l'any 47: «La democràcia és la pitjor forma de govern, excepte totes les altres formes que s'han provat fins al moment.» Jo volia agrair la feina que han fet els diputats en aquesta comissió, perquè avui una pregunta que crec que ens hem de fer és si aquesta comissió ha servit per enfortir o debilitar les institucions; vull pensar que per enfortir-les. Perquè no podem generar por, es tracta de generar confiança. No podem tenir cap superioritat moral. A vegades ens costa destriar la persona de la..., en fi, amb tota la migradesa i tota la condició humana de l'actuació política. No ens podem convertir, en aquest Parlament, en una fiscalia, en un poder judicial en paral·lel, ni podem matar la presumpció d'innocència. Ara, sí, cal fer crítica individual i col·lectiva, eh?

Per tant, jo avalaré aquelles resolucions que posen, negre sobre blanc, l'intent de quelcom molt difícil; no només la separació de poders entre l'executiu, el legislatiu i el judicial: el rellevant és el poder polític, amb el poder econòmic, financer i mediàtic. Aquest és un element substantiu que ha sortit al llarg d'aquesta comissió i surt sempre.

Per tant –aquí acabo–, aquelles resolucions, vinguin d'on vinguin, dels grups que siguin, que diuen: «Fins al final amb la Llei de transparència, accés a la informació i el bon govern», «reforma de l'Administració pública per ser garant, el tallafocs, garantista, independent i transparent com a instrument del canvi», «abordar els temes cabdals de finançament dels partits i dels polítics» i «revisar en profunditat el sistema fiscal per evitar el frau». El frau fiscal és l'expressió, és evident, de la falta d'ètica individual, però també del fracàs del sistema fiscal.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. I finalment per posicionar-se, també, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats, diputades, en nom de Convergència i Unió ens centrarem en l'escrit de conclusions i en els treballs de la comissió, però al final de la intervenció, davant els comentaris que hi ha hagut sobre la figura de Jordi Pujol, aquest diputat, un diputat de Convergència, un diputat que es porta cinquanta anys de diferència amb el president Pujol i que va néixer quan va ser investit, també els farà només un minut de reflexió sobre la figura del president Pujol, perquè avui crec que és el dia de fer-la; si no la fem avui sembla que seria també una feina inacabada i, per tant, jo mateix m'encarregaré de fer-la.

Començar agraint a l'ara consellera Meritxell Borràs i al diputat Roger Montañola, que han estat els diputats de Convergència i Unió que més han seguit aquesta comissió i que m'han cedit l'honor per, avui, intervenir aquí. Jo els començaré dient que nosaltres, i jo mateix, avui aquí no em sento, no estic content, no m'agrada i com a Parlament de Catalunya crec que no ens hem d'agradar; aquesta comissió, vostès ho poden disfressar de mil maneres, però no ha donat resposta als objectius, a la voluntat i a les expectatives que es van crear. A mi no m'ha agradat aquesta comissió com ha funcionat, no m'ha agradat el to que s'ha fet servir, no m'ha agradat l'actitud dels compareixents, però tampoc no m'ha agradat l'actitud dels diputats i diputades; en general, crec que ho podien haver fet molt millor tots. Per tant, jo, que els que em coneixeu sabeu que aquest Parlament per mi quasi, quasi ho és tot i que el defenso a mort, avui aquest Parlament a mi no m'agrada.

També, a part de no agradar-me, crec que aquesta Comissió d'investigació no ha servit per gran cosa, sincerament, perquè jo ja sóc conscient que a mi això d'avui em podria no agradar, a més, tenint present els comentaris que hi ha hagut, la incomoditat personal, el perquè sé que el meu partit no ho ha fet tot bé, el perquè sé que el meu partit, amb tants anys d'història, segurament hem tingut equivocacions, però, a part d'això, que ja és lògic que a mi no em pugui agradar, a part de no agradar-me, crec que hem de ser sincers i també dir que no ha servit per gran cosa això que hem fet, perquè si el no agradar-me hagués servit, però, que avui traguéssim conclusions definitives o haguéssim pogut saber la veritat de tots els casos, o haguéssim pogut saber coses que no sabíem abans de començar, doncs, potser hagués valgut la pena, però, la veritat, a part de no agradar-me crec que, sincerament, tampoc no ha servit per gran cosa.

Però, tot i així, ni que no ens hagi agradat, ni que no hagi servit per gran cosa, crec que la gent de Convergència, i la gent de Convergència i Unió, crec que estem per fer, doncs, d'aquí en endavant un país compartit amb tots els grups parlamentaris que tinguí dues premisses bàsiques, i crec que les podem compartir: és corrupció zero i frau fiscal zero, i, sincerament, crec que aquest havia de ser l'objectiu i aquesta ha estat la nostra voluntat.

Amb base en dues idees nosaltres hem presentat les conclusions; una idea que se'ns ha retret, i crec que no s'interpreta bé quan diem que aquest país no ha estat corrupte i que el sistema no ha fallat de dalt a baix. Nosaltres quan diem això ens referim que la majoria de gent que s'ha dedicat a la política en aquest país i la majoria de servidors públics i les persones, doncs, que han ajudat a construir les administracions, crec que la gran majoria d'elles, doncs, han estat honestes, han fet bona feina i, per tant, aquest sistema que tenim a Catalunya, democràtic, no és un sistema malat

Aquí avui cada partit o cada grup parlamentari ha exposat la seva història de Catalunya dels últims trenta-cinc anys; uns han explicat la història de Catalunya basada que tot era Pujol; els altres han explicat la història de Catalunya basat que Convergència i Unió ma-

nava a tot arreu, com si ells no haguessin manat enlloc i com si ells ho haguessin fet tot bé; els altres han vingut aquí a dir que tot el que es fa des de Catalunya es fa malament i que la hisenda espanyola sort n'hi ha d'ella que ens fa anar pel bon camí; els altres, crec que amb una visió molt exagerada, doncs, que tot s'ha fet malament i que tot està podrit, crec que és injust dir això, i els últims, doncs, crec, que, bé, aquesta paraula, que tot està podrit, parlant de màfia i parlant amb paraules que crec, sincerament, que no s'ajusten a la veritat.

Crec que quan ens referim que el país no és corrupte ens referim a això, crec que hi ha moltes coses que s'han fet durant aquests trenta-cinc anys, la majoria de les coses i, per tant, crec que aquest país no es corrupte, com diem, i que aquest país segurament millorarà encara més si tenim present i tenim en compte totes les mesures que entre tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra estem treballant aquests últims anys aquí i que el mateix president de la Generalitat, doncs, va encapçalar a partir del febrer del 2013, quan va reunir les diferents institucions judicials i els diferents organismes de control d'aquest país; allà jo crec que es va començar, amb les cinquanta-un mesures del president, verdaderament a fer feina per acabar d'eradicar la corrupció i el frau fiscal; crec que aquest Parlament ha aprovat una llei de transparència que és un referent i, per tant, crec, sincerament, que aquest país no ha estat corrupte i que aquest país encara té camp per recórrer i millorarà.

La segona premissa que nosaltres diem és que la majoria d'empreses del país i la seva gent paguen rigorosament els seus impostos i no fan frau fiscal, i tothom crec que té la visió que els impostos i els tributs serveixen per proveir-se dels nostres serveis públics i crec que hi ha, bàsicament, tant la gent, doncs, com les empreses tenen aquesta convicció que pagant impostos s'ajuda els serveis públics i a prestar els serveis que tothom necessita. Malgrat que Catalunya no disposa actualment de moltes competències en aquest tema del frau fiscal, crec que també el Govern ha treballat en el pla de prevenció i reducció del frau fiscal i de foment de les bones pràctiques tributàries, que inclou un total de vuitanta-sis mesures, que aquests últims anys també es van aplicant.

De tot això, nosaltres, la conclusió que fem, la conclusió estrella, diríem, de les que hem proposat i que es van aprovar a la comissió, és que a la següent legislatura hi hagi un pacte de lluita contra la corrupció política que tots els partits haurien de subscriure, totes les institucions, també els mitjans de comunicació i tots els estaments, doncs, que hagin d'ajudar que entre tots en aquest país aconseguim la corrupció zero i el frau fiscal zero. Crec que aquesta proposta que es va aprovar del pacte de la lluita contra la corrupció crec que és una bona mesura que ens podria ajudar a tots.

Aquestes han estat les nostres conclusions que han anat en aquesta línia, i també dir-vos que el repte d'aquí en endavant, del proper Govern, sigui quin sigui, crec que s'ha de substanciar bàsicament a millorar aquests aspectes també de la corrupció i del frau fiscal en allò que encara hi hagi marge.

Per acabar, com he dit, jo no volia avui parlar del president Pujol, però crec que és obvi perquè crec que hi ha hagut suficients interpellacions cap a la seva persona. Jo, parlant..., i començaré parlant del president Pujol ciutadà, perquè hauríem d'intentar diferenciar en aquest Parlament el president Pujol ciutadà i el president Pujol polític. Si parlem del president Pujol ciutadà, a nosaltres, i estic segur que tota aquesta banda de l'hemicicle és així, fins a la meitat de l'hemicicle, ja s'entén, doncs, que tots nosaltres, segur que més greu que a nosaltres la confessió del president Pujol a ningú li va saber, a ningú arreu del país li va saber més greu que el president Pujol, a causa d'un error seu, a causa d'un error privat o particular, vagi a confessar el seu error. La vida és un cúmul de circumstàncies en què tothom fem coses encertades i coses desencertades, i avui, després d'aquest debat, sembla que vulguem jutjar la vida d'una persona per un fet concret, que és el de la seva confessió. Crec que és injust, i, sincerament ho dic, com parlant del president Pujol ciutadà.

Jo, de la meua experiència personal, no sóc amic seu, no hi tinc una amistat, però sí que vaig entrar en una formació política per les idees que defensava aquesta formació política, una formació política que va néixer del president Pujol i, sincerament, jo, de la meua experiència personal, sé que en moments difícils de la meua vida ell hi ha estat i m'ha demostrat coses i, per tant, jo, particularment, no li puc retreure res. Crec que, com jo molta gent d'aquest país, el president Pujol ha estat un bon ciutadà i ha demostrat, doncs, uns valors que avui no ens podem, com a Parlament, carregar.

Però avui no estem debatent el que jo sento pel president Pujol, el que sent cada diputat perquè cada un ho deu sentir de la seva manera; avui estem debatent aquí el Pujol polític, i el Pujol polític, doncs, crec que va liderar un Govern que va fer una obra de govern àmplia, que va ser reiteradament valorada pels ciutadans d'aquest país, a favor o en contra, i, finalment també ho serà per la història. Una obra de govern que va, doncs, portar que Catalunya sigui on sigui avui i que en el futur, d'aquí a trenta-cinc anys, Catalunya pugui estar molt millor del que està avui.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Cridem a votació. Votació que serà llarga.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

President, per demanar lectura, quan correspongui, de les conclusions 251 i 259. Gràcies.

La presidenta

Iniciem les votacions de les conclusions del dictamen.

En primer lloc, votarem les conclusions 1 a 3, 5 a 8, 10, 13, 37 a 39, 41 a 45, 54 a 60, 72, 74 a 77, 79 a 80,

83 a 92, 96 a 102, 111, 112, 116, 123, 127, 129, 133, 134, 138 a 147, 149 a 151, 153 a 166, 168, 171, 174 a 177, 179, 181 a 183, 185, 186, 188, 192, 194, 196 a 199, 208, 211, 213, 222 a 225, 227, 228, 235, 242, 256 a 258, 260, 264, 266, 267, 274 a 278, 290, 292, 293, 301, 303, 308, 336 a 338, 344, 360 a 364, 369, 376, 385, 388 i 389.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 129 vots a favor i 3 en contra.

A continuació, votem les conclusions números 110, 114, 115, 136, 169, 200 a 202, 205, 207, 214 a 219, 221, 230 a 232, 234, 237, 243, 244, 246, 247, 250, 252 a 254, 261, 265, 268 a 270, 273, 280 a 283, 285 a 289, 291, 295 a 300, 304 a 307, 309, 311 a 315, 317 a 335, 345, 347 a 349, 352 a 354, 355, 359, 366, 367, 248 i 259.

Abans de passar-ho a votació, donarem lectura a la 259. (*Veus de fons.*) Doncs, aquestes dos últimes, la 248 i la 259, les votarem després.

Passem a votar tot el conjunt de la lectura anterior.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 81 vots a favor i 51 en contra.

Ara votarem la 248 i la 259. I, abans de votar, donarem lectura a la 259.

El vicepresident segon

«259. De la compareixença del president de la Generalitat Artur Mas se'n va desprendre que tenia coneixement que el seu pare tenia diners sense regularitzar a Liechtenstein, mentre ell exercia de conseller de la Generalitat.»

La presidenta

Comença la votació d'aquests dos.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 69 en contra i 1 abstenció.

Votem ara les conclusions números 113, 137, 170, 238, 240, 241, 263, 272, 279, 339 i 365.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 84 vots a favor i 48 abstencions.

Votem les números 203, 294, 350 i 351.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 69 en contra.

Votem les 204, 206, 220, 245 i 316.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 61 vots a favor, 49 en contra i 22 abstencions.

Passem ara a votar les números 172 i 173.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 113 vots a favor, 18 en contra i 1 abstenció.

Votem les 103,135, 187 i 193.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 112 vots a favor i 20 abstencions.

Votem les 262 i 271.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 64 vots a favor, 48 en contra i 20 abstencions.

Votem les 35, 119, 229 i 390.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 114 vots a favor, 17 en contra i 1 abstenció.

Votem les 62, 63, 128, 148, 152, 178, 195, 210, 212, 384 i 391.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 111 vots a favor i 21 abstencions.

Votem les 132, 167, 209, 284, 346 i 368.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 63 vots a favor, 48 en contra i 21 abstencions.

Votem les 14, 17, 21, 23, 25 i 26.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 116 vots a favor, 13 en contra i 3 abstencions.

Votem la 32 i la 34.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 116 vots a favor, 13 en contra i 3 abstencions.

Votem les 46, 48, 49, 50, 51 i 53.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 116 vots a favor i 16 en contra.

Votem les 66, 67, 69 i 70.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 115 vots a favor i 16 en contra.

Votem les 4, 11, 73, 82, 94, 95, 125, 131, 226, 239, 340, 343, 372, 374, 375, 377, 378, 379, 382 i 387.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 123 vots a favor i 9 abstencions.

Votem les 189, 190, 191, 380 i 381.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 132 vots a favor.

Votem la 130, la 255 i la 310.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 73 vots a favor, 47 en contra i 12 abstencions.

Votem la 9 i la 12.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 105 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem la 108 i la 109.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 87 vots a favor, 13 en contra i 31 abstencions.

Votem les 394 i 395.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 74 vots a favor, 48 en contra i 9 abstencions.

Ara votarem separatament uns quants punts.

Comencem pel número 15.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 88 vots a favor, 31 en contra i 12 abstencions.

La 16.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 89 vots a favor, 33 en contra i 10 abstencions.

La 18.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 98 vots a favor, 13 en contra i 21 abstencions.

La 19.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 53 en contra i 10 abstencions.

La 20.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 97 vots a favor i 34 en contra.

La número 22.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 89 vots a favor, 30 en contra i 12 abstencions.

La 24.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 98 vots a favor, 16 en contra i 18 abstencions.

La 27.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 92 vots a favor, 13 en contra i 27 abstencions.

La 28.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 89 vots a favor, 13 en contra i 30 abstencions.

La 29.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 74 vots a favor, 38 en contra i 18 abstencions.

La 30.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 89 vots a favor, 30 en contra i 12 abstencions.

La 31.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 98 vots a favor, 30 en contra i 3 abstencions.

La 33.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 98 vots a favor, 31 en contra i 3 abstencions.

La 36.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 86 vots a favor i 46 en contra.

La 40.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor, 18 en contra i 12 abstencions.

La 47.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor, 12 en contra i 12 abstencions.

La 52.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 97 vots a favor, 13 en contra i 21 abstencions.

La 61.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 92 vots a favor, 18 en contra i 22 abstencions.

La 64.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

La 65.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 106 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

La 68.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor, 13 en contra i 12 abstencions.

La 71.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 83 vots a favor, 1 en contra i 48 abstencions.

Votem la 78.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 104 vots a favor, 9 en contra i 19 abstencions.

La 81.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor, 12 en contra i 18 abstencions.

La 93.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor i 30 abstencions.

Votem la 104.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor, 13 en contra i 12 abstencions.

La 105.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 97 vots a favor, 13 en contra i 21 abstencions.

La 106.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor, 13 en contra i 3 abstencions.

La 107.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 97 vots a favor, 12 en contra i 23 abstencions.

La 117.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 85 vots a favor, 18 en contra i 29 abstencions.

La 118.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

La 120.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 18 en contra i 48 abstencions.

Cent vint-i-u.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 18 en contra i 48 abstencions.

La 122.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 65 vots a favor, 18 en contra i 49 abstencions.

La 124.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 18 en contra i 48 abstencions.

La 126.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 104 vots a favor i 28 abstencions.

La 180.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 111 vots a favor, 20 en contra i 1 abstenció.

La 184.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 113 vots a favor i 19 abstencions.

Votem la 233.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 62 vots a favor, 49 en contra i 21 abstencions.

La 236.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 18 en contra i 48 abstencions.

La 249.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 84 vots a favor i 48 en contra.

I ara votarem la 251, però en farem lectura.

El vicepresident segon

«Dos-cents cinquanta u. Tot i les consideracions anteriors, és imprescindible una reprovació a Jordi Pujol i Solel amb motiu d'haver mantingut amagat a les autoritats tributàries corresponents i, per tant, sense tributar, durant trenta-quatre anys, uns recursos en entitats bancàries de l'estranger.»

La presidenta

Passem a votació.

(Remor de veus.)

Ha estat aprovada per 84 vots a favor i 48 en contra.

(Alguns aplaudiments.)

Votem la 302.

Comença la votació.

Ha es... Oh! Empat. Hem de tornar a repetir la votació, perquè és empat. (Remor de veus. Pausa.)

Tornem a començar. Votació.

Ha estat aprovada per 65 vots a favor i 63 en contra.

(Remor de veus.)

Passem a la 341 –341.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem la 342.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem la 356.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor, 27 en contra.

Votem la 357.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 86 vots a favor, 46 en contra.

La 358.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 85 vots a favor i 47 en contra.

La 370.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor i 27 abstencions.

La 371.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor i 27 abstencions.

La 373.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 106 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

La 383.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor i 85 en contra.

La 386.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 88 en contra i 9 abstencions.

La 392.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

La 393.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 65 en contra i 1 abstenció.

La 396.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 108 vots a favor, 18 en contra i 6 abstencions.

I la 397.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 86 vots a favor, 37 en contra i 9 abstencions.

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre la
Fallida de Spanair (tram. 261-00003/10)

I passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Fallida de Spanair.

Passem a la intervenció dels grups parlamentaris per posicionar-se sobre el dictamen, amb un temps de cinc minuts flexibles –cinc minuts flexibles. (*Veus de fons.*) Cinc minuts. (*Pausa.*) Cinc minuts i una miqueta més, si vols.

(*Pausa.*)

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula la il·lustre senyora Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Gràcies, presidenta. Arribem avui a la votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Fallida de Spanair, una comissió creada amb la intenció de saber si hi havia responsabilitats polítiques en la gestió de tot el procés que té a veure amb la compra de la companyia i el seu desenvolupament des de l'inici fins a la decisió final d'aturar la inversió.

La comissió s'ha desenvolupat amb les compareixences i la documentació suficients per poder arribar a extreure'n unes conclusions adequades als fets que van succeir, a la transcendència d'aquests fets i òbviament a la responsabilitat de les administracions que deriva de tot el procés.

Pel nostre grup parlamentari els fets són clars i queden exposats en el dictamen de la comissió. L'operació té l'origen en la sortida d'Iberia de l'aeroport del Prat l'any 2006 i en la cessió de les seves rutes a la seva companyia de baix cost.

Aquest fet convertia l'aeroport del Prat en un aeroport de baix cost, sense vols transoceànics, que havien passat a tenir l'origen exclusiu a l'aeroport de Barajas. El Prat anava perdent pes i això feia preveure un impacte negatiu en l'economia del país. Madrid era l'única

aposta d'Iberia per fer un *hub* al sud d'Europa, amb ajudes públiques de fins a 2.000 milions, i no tenia cap intenció de potenciar l'aeroport del Prat.

Davant l'evidència que el transport aeri és una activitat d'altíssim impacte en l'economia, convertir el Prat en un *hub* tenia conseqüències molt positives en l'economia catalana. La demanda de vols internacionals des de Barcelona era clara i es preveia que amb aquests vols augmentés molt el nombre de passatgers; un *hub* pot generar fins al 3 per cent del PIB d'una regió. Tenir una companyia de llarga distància i convertir el Prat en un aeroport de vols internacionals comportava generar 1.300 milions d'euros de PIB i onze mil llocs de treball.

En aquest context és on se situa l'any 2009 la possibilitat de comprar la companyia Spanair. Aquesta operació, feta per part d'un grup d'empresaris amb el suport de les administracions públiques, tenia com a objectiu convertir l'aeroport del Prat, per la seva situació geogràfica com a port natural amb Amèrica Llatina, en el *hub* més important del sud d'Europa, que pogués competir amb altres d'arreu del món, i fer-ho començant per convertir Spanair en la principal aerolínia que operava a l'aeroport del Prat. Spanair es podia comprar per un preu molt baix, tenia activitat a Barcelona, un valor de mercat amb *slots* a l'aeroport de Barcelona i formava part d'una aliança que tenia interès que el Prat tingués connexions internacionals.

Per analitzar i avaluar el projecte de compra de Spanair, es van elaborar diversos estudis, que van concloure que el projecte empresarial era viable. En la compra de Spanair les administracions públiques –Ajuntament de Barcelona i Generalitat de Catalunya– van contribuir perquè la companyia assolís la solvència necessària per convertir el Prat en un *hub* internacional; es pretenia dotar l'aeroport del Prat dels mitjans que el convertissin en un aeroport amb connexions internacionals i, per tant, en una eina imprescindible per al desenvolupament i la projecció de l'economia catalana.

La participació pública es va fer a través de Turisme de Barcelona, Fira de Barcelona, CIMALSA, Avançsa i Catalana d'Iniciatives, amb la participació de tres departaments de la Generalitat. El Departament d'Economia va exercir el lideratge en tot el que feia referència a les inversions públiques. En total es van invertir directament o indirectament uns 173 milions d'euros des de diferents administracions, que també s'hi van implicar treballant en el Comitè de Desenvolupament de Rutes Aèries per augmentar les connexions internacionals que Spanair podia fer com a aerolínia.

L'operació de Spanair no pretenia ser un projecte empresarial públic i per tant la inversió pública es va fer en tot moment com a inversió transitòria per fer solvent la companyia mentre es trobava un soci industrial. La dificultat de trobar aquest soci industrial, però, va fer que les inversions públiques superessin les privades.

La recerca d'aquest soci industrial va culminar quan Qatar Airways va aparèixer com a companyia interessada a invertir en Spanair i va signar un acord amb l'aerolínia. L'acord, però, es va desfer perquè una as-

sociació d'aerolínies, entre les quals hi havia Vueling i Ryanair, va denunciar a la Comissió de la Competència de la Unió Europea que les inversions públiques eren subvencions encobertes.

Davant d'aquesta denúncia i de les conseqüències que se'n podien derivar, Qatar Airways va decidir fer-se enrere i no entrar com a soci industrial. La inversió pública es va aturar just quan es va saber que Qatar Airways deixava d'estar interessada en el projecte i que la inversió, que s'havia previst com a transitòria, no tenia final pròxim. En aquell moment la companyia Spanair es va declarar en fallida.

El ministeri fiscal va denunciar els membres del consell d'administració per declarar amb retard el concurs de creditors, perquè des del 30 de juny de 2011 la companyia presentava una situació d'insolvència i s'hauria hagut de presentar la declaració de concurs de creditors l'1 de setembre, però el fet és que encara s'estava negociant amb Qatar Airways per solucionar la situació de la companyia. I al cap de tres dies de saber-se que Qatar Airways renunciava a entrar a l'accionariat de Spanair es va declarar el concurs de creditors. La documentació concursal està *sub iudice* ja que els informes de l'Administració concursal formen part de l'expedient judicial.

Finalment, la denúncia que va fer que Qatar Airways es retirés i que Spanair fes fallida no va tirar endavant i es va arxivar perquè es va considerar que les inversions de l'Administració catalana no eren ajudes públiques.

El nostre grup considera que Spanair i les administracions públiques catalanes van actuar amb total rapidesa quan van decidir declarar el concurs de creditors de seguida que es va saber que no hi hauria soci industrial i que, per tant, l'operació no podia culminar.

Tots els càrrecs públics que han comparegut asseguren que era un projecte vàlid, que per circumstàncies diverses no va reeixir: la pujada del preu del petroli, l'erupció del volcà islandès, la crisi econòmica i l'entrada de Ryanair la tardor de 2010 al Prat contribueixen de manera negativa en la companyia des de la compra el 2009.

Es va creure que era un projecte viable, estava avalat per informes i si va fracassar va ser per una qüestió d'última hora, una denúncia que, a més, va acabar sense efecte. Tots han acabat concloent que tornarien a apostar pel projecte, que la necessitat de fer del Prat un aeroport amb connexions internacionals per poder ser útil a les aspiracions econòmiques del país encara no s'ha acomplert. I aquest em sembla el resum més clar de tota l'operació.

Hi ha grups que opinen tot el contrari, però si l'objectiu d'una comissió d'aquestes característiques consisteix a escoltar els implicats i treure conclusions de les seves intervencions, les conclusions no poden ser diferents de les que es presenten i les idees preconcebudes han d'acabar deixant pas a les que deriven de les aportacions de les compareixences i de la documentació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per posicionar-se el Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Àlicia Romero.

Àlicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Doncs, bé, ho deia la diputada Vallverdú, aquesta comissió d'investigació es va crear a iniciativa de diversos grups, de tots si no ho recordo malament, entre altres, doncs, també el nostre, per esbrinar si els governs que havien tingut alguna responsabilitat des de l'inici de la compra de Spanair fins a la seva liquidació eren responsables de la fallida. Perquè justament la comissió és per veure si els governs han estat responsables de la fallida d'aquesta companyia.

El Grup Parlamentari Socialista ha presentat unes conclusions, després d'escoltar els compareixents, experts, testimonis, responsables polítics, i ha conclòs, doncs, que no hi ha responsabilitat política en aquesta fallida. Evidentment, els governs prenen decisions al llarg del temps que estan governant, algunes decisions poden ser més encertades o equivocades, però el que nosaltres tenim clar és que, sigui com sigui aquesta decisió que es va prendre o que van prendre diversos governs, no hi ha responsabilitat política en el fet que aquesta companyia fes fallida.

Explicarem i posarem una mica en situació, perquè ens sembla important, el context històric en què va passar aquesta situació. Ens trobem en l'entorn dels anys 2006, 2007, 2008. En aquells moments el Govern de la Generalitat, segurament, amb l'Ajuntament de Barcelona i altres institucions del país volien millorar..., tenien un objectiu clar, que era el desenvolupament econòmic del nostre territori, volien connectar millor el nostre territori, perquè connectar-lo millor volia dir generar més riquesa, generar més llocs de treball i al final augmentar el PIB de Catalunya. Perquè connectar-nos bé internacionalment a través de l'aeroport vol dir més inversions en empreses innovadores, en empreses d'alt valor i, per tant, era important que nosaltres poguéssim fer un salt pel que feia, doncs, a l'aeroport de Barcelona. Per tant, hi havia un objectiu que es va posar en marxa, que era intentar millorar aquestes connectivitats a nivell internacional. Per això l'any 2005, per exemple, es crea el CDRA, que era el Comitè de Desenvolupament de Rutes Aèries, on hi havien tots els agents implicats –AENA, la Generalitat, Turisme de Barcelona o l'ajuntament– per intentar desenvolupar aquest objectiu.

Recordem que, a més, en aquells moments s'havia ampliat la Fira de Barcelona a Gran Via 2, s'havien dedicat molts milions d'euros a aquesta ampliació, una ampliació que posteriorment ha permès, doncs, poder celebrar el Mobile World Congress entre altres coses, no? També el port de Barcelona estava fent una aposta molt important per augmentar els creuers. I l'augment clar de creuers, de viatgers en els creuers, està íntimament lligat a l'augment de les rutes internacionals perquè la majoria de creueristes arriben per l'aero-

port. Per tant, aquest augment, aquest plantejament i objectiu que feia el port era imprescindible lligar-lo a aquesta estratègia aeroportuària. Tant va ser així que l'any 2003 el port tenia 1 milió de passatgers i el 2013 en va passar a tenir 2,5 milions. Per tant, tot el que això significa també de dinàmica econòmica.

I, com deia abans, el 2005, doncs, es va crear aquest organisme, aquest Comitè de Desenvolupament de Rutes que havia de treballar per aquest objectiu.

En aquell moment hi havien dues possibilitats per intentar aconseguir aquest objectiu. Una era poder tenir més capacitat de decisió en la gestió de l'aeroport de Barcelona. Això semblava bastant difícil; no ens en vam sortir en les negociacions amb l'Estat. Va haver-hi diferents actes polítics, empresarials, institucionals. Es pot recordar el de l'any 2007, en què, doncs, justament es demanava que l'aeroport de Barcelona pogués..., o que des de les institucions es pogués gestionar d'una manera directa l'aeroport de Barcelona. El Grup Parlamentari Socialista encara opina que hauria d'haver-hi una gestió individualitzada de l'aeroport per fer-lo més competitiu i perquè pogués competir entre els altres aeroports de l'Estat. No tenim, diguéssim, resposta a l'altre costat en aquest sentit. Per tant, aquesta via era morta.

Hi havia una segona via que era, doncs, tenir una companyia aèria pròpia, amb seu a Barcelona, que permetés, dins d'una xarxa internacional, com podia ser Star Alliance o Oneworld, tenir aquestes rutes, poder enxarxar-nos amb el món.

Aquesta segona opció va ser la que es va plantejar, tenint en compte que en aquell moment, l'any 2008, surt l'oportunitat de comprar Spanair, perquè SAS posa a la venda aquesta companyia, que estava en una situació difícil –no la companyia, sinó SAS–, i per tant volia buscar un soci que pogués fer front..., d'aquesta companyia. En aquest sentit, el sector empresarial es va posar en marxa i va buscar complicitats també en el món institucional per intentar, doncs, fer aquesta compra.

És veritat –ens ho han explicat molt els experts que han vingut, també representants de diferents empreses– que es van fer, doncs, molts estudis de viabilitat, molts plans de negoci per veure si era viable comprar aquella companyia, reorganitzar-la, donar-li evidentment la rendibilitat necessària i després vendre-la a un soci industrial que pogués continuar la feina que es creia que era important, és a dir que aconseguís augmentar aquesta xarxa internacional. Es va considerar..., i es veritat, hi havien moltes institucions, molts empresaris individuals compromesos amb aquest objectiu a través de Catalana d'Iniciatives, que era, i és important dir-ho, això, una empresa de capital de risc públic i privat que té la Generalitat, que ha fet, ha apostat per més de noranta-dos projectes empresarials al llarg de la seva història. Spanair va ser un més dels que els van arribar, el van analitzar i van creure que era important apostar-hi, que era viable el seu desenvolupament, la reorganització que s'havia de fer per poder assolir aquell objectiu. Per tant, es va tirar endavant amb el projecte.

És veritat que després el projecte ha fet fallida, Spanair va fer fallida. Nosaltres creiem que va haver-hi quatre objectius, i els diré molt ràpidament, alguns de conjunturals, i els deia també la diputada Vallverdú. La crisi, que es va..., estàvem parlant del 2007-2008, que, bé..., ens va, diguéssim, a tots sorprendre en els anys posteriors: l'augment del petroli, alguns incidents com el volcà islandès, és veritat, i també alguns elements de la competència, sobretot en companyies de *low-cost* com Ryanair i Vueling, sense oblidar que el 2006 Iberia deixa el Prat i se'n va a Barajas. I aquest element també és important destacar-lo. Aquest és el primer: conjuntural.

El segon, la feblesa de capitals. S'ha de dir. Probablement si el projecte hagués entrat amb molta més força, amb molt més muscle capital, doncs, no ens hauríem trobat amb aquesta situació. Hauríem pogut esperar, potser, més temps a trobar un altre soci, però no era la situació: ni les institucions s'ho podien permetre, i probablement aquí els empresaris, doncs, no van saber trobar les complicitats per posar-hi més recursos.

I, per últim..., perdó, el tercer, que hi va molt lligat, que és que no vam trobar un soci industrial. No vam tenir temps per buscar més socis industrials.

I el quart: la competència amb la Unió Europea. I aquest és un tema important. Hi ha una denúncia de l'Associació d'aerolínies de baix cost pels ajuts que havia rebut Spanair dels governs públics.

Escolti'm, no és la primera vegada que hi ha una companyia que està recolzada per governs. SAS és una companyia creada per tres governs, també ho és Singapore Airlines. Ja no cal anar tan lluny: Iberia ha rebut més de 900 milions d'euros en la seva història. Per tant, ajuts públics a companyies aèries n'hi han hagut sempre. Després és veritat que es va arxivar la causa, però aquest nosaltres creiem que també va ser un element, un d'aquests quatre elements que va provocar la fallida de Spanair.

Tot i així, creiem que la companyia..., que el fet que aquesta companyia visqués tres anys més va comportar alguns elements positius. Entre altres –i, ja acabo, presidenta–, doncs, mantenir, malgrat totes les crueses que va haver-hi, és veritat, en les negociacions amb els treballadors, doncs, tres anys més de llocs de treball. Es van millorar les connexions: van passar de cinc a cinquanta-cinc rutes internacionals. És a dir, hi ha alguns elements clars en el que va deixar aquests tres anys més de continuïtat de Spanair, que, per desgràcia i per diferents motius –no només n'hi ha un, nosaltres creiem que és la suma de diversos–, no va poder reeixir.

Per tant, a nosaltres ens sembla que, així molt ràpidament, amb totes les compareixences –per documentació que hem pogut tenir– creiem que no hi han responsabilitats polítiques en els governs que van donar suport a aquest projecte, que creiem que està més que argumentat que tenia elements diversos perquè es pogués recolzar des del Govern de la Generalitat, que és el que avui ens toca tractar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per posicionar-se, pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, estem davant d'un acord avançat de la llista única, de tripartit més Convergència i Unió, perquè el tripartit va iniciar l'operació Spanair i Convergència i Unió la continua. Tot i que és veritat que han deixat fora el PSC a la llista única, i d'Esquerra i d'Iniciativa Verds només s'han quedat amb Raül Romeva. Per tant..., i la llista única em preocupa, perquè l'altre dia vaig sentir que a Corea del Nord el Kim Jong-un convocava eleccions municipals, però, clar, qui votés «no» al candidat oficial podia ser considerat un traïdor i anar a presó o mort o el que fos, no? Per tant, això de «llista única», aquest nom, em preocupa, certament.

Dit això, doncs, això és una operació iniciada pel tripartit, que va destinar 160 milions d'euros a..., bé, va destinar una quantitat important de milions d'euros a Spanair. La va comprar teòricament per 1 euro, però amb un deute brutal, amb unes pèrdues de 190 milions d'euros. Van canviar de Govern: el senyor Mas es va presentar a unes eleccions amb el senyor Mas-Colell. Comença el canvi. I el canvi què va significar? Destinar 97 milions d'euros més a Spanair, 97 milions d'euros més que van significar que quatre mil persones, treballadors, anessin a l'atur. Això sí, als que manaven, indemnització de 400.000 euros. És a dir, als que ho van gestionar, als que van provocar el nyap, 400.000 euros d'indemnització, i quatre mil persones a l'atur.

I el més lamentable és que, clar, dos mesos abans de la fallida, de l'entrada en concurs, què va fer Artur Mas?, què va fer el senyor Mas-Colell? Quinze milions d'euros més. En base a quin criteri, senyor Mas-Colell? No veia els comptes anuals? No rebia, mes a mes, com anaven evolucionant els ingressos i les despeses d'aquesta empresa com perquè vostè destinés 15 milions d'euros més, en aquest cas, a Spanair?

Per cert, vostès han estat condemnats, els gestors de Spanair, on hi havia diner públic darrere, on vostès van decidir qui manava a Spanair; van ser condemnats per no declarar el concurs de creditors a temps.

I què diuen les conclusions que vostès han aprovat? Escolti'm atentament: «Independentment del que acabin determinant els jutjats, les administracions públiques catalanes van actuar amb absoluta celeritat en prendre la decisió de declarar el concurs de creditors.» I els jutges és igual el que determinin. Aquí nosaltres, fem el que fem, ho fem bé. Molt *typical style*, doncs, el típic mot convergent, separatista, d'Esquerra Republicana, de model pioner i d'èxit. Doncs, un nou model pioner i d'èxit és Spanair. Spanair la realitat és que a dia d'avui no existeix.

Vostès van provocar, com deia..., hi ha hagut una aportació de 155 milions d'euros per part de la Generalitat de Catalunya, 35 milions d'euros per part de l'Ajuntament de Barcelona, que han deixat un forat de 571 mili-

ons d'euros, que és la massa passiva que tenia Spanair. Això qui ho pagarà, aquest forat? Aquests 180 milions d'euros que han destinat de diner públic a Spanair, qui ho pagarà? Es pagarà amb seus de Convergència?, amb seus d'Unió Democràtica? No. Ho pagarà Artur Mas de la seva butxaca? Tampoc. Qui ho pagarà? Els contribuents catalans, amb més impostos. I, d'aquí, una conseqüència, una causa més, que avui la Generalitat, els catalans, siguem els que paguem els impostos autonòmics més elevats del conjunt d'Espanya.

I, clar, davant d'això, davant d'aquest nyap, que no té un altre nom, d'aquest fracàs, què han fet vostès? La llei del silenci, l'*omertà*, molt propi de Sicília, que és: cap culpa, aquí ningú va ser responsable, aquí ningú hi era, aquí ningú va prendre cap decisió, aquí tot es va fer bé, això es feia pel país, la culpa és d'AENA, la culpa és d'Espanya, la culpa és de la Unió Europea. La culpa és de tothom –de tothom, de tothom, de tothom–, inclús de Plutó, la culpa és de tothom menys..., exceptuant vostès: Esquerra Republicana, Convergència i Unió...; de tothom, és la culpa, excepte de vostès, excepte del senyor Puig, excepte del senyor Mena, en aquell moment conseller d'Empresa i Ocupació, excepte del senyor Mas-Colell, excepte d'Esquerra Republicana, excepte de Jordi Hereu, excepte de Xavier Trias... Vostès no tenen cap culpa. La culpa la té tothom menys vostès, que és el típic que fan. Han deixat..., van heretar la regió més pròspera d'Espanya l'any 1980, han deixat la burocràcia més cara d'Europa, però la culpa sempre és de tothom menys de vostès.

Vostès van fer aquesta operació no per millorar l'aeroport del Prat, no per fer que l'aeroport del Prat fos un *hub* internacional. No. Ho van fer perquè es tractava d'una estructura d'estat. Perquè vostès volien, com a polítics, fer d'empresaris. Vostès volien determinar on havien d'invertir, on s'ha d'invertir, què ha de fer una empresa. I quan vostès, els polítics, fan d'empresaris, quan vostès juguen a intervenir amb el diner públic, doncs, succeeix el que succeeix.

I la mostra d'això és que..., vostès, clar, ara diran: «No, és que és culpa d'AENA. És que això succeeix perquè AENA ens maltracta, Iberia ens maltracta i Spanair havia de ser la companyia galàctica que ens hauria portat a ser un *hub* internacional.» Doncs, fixi-s'hi, ha passat, ha mort: financerament, ha entrat en fallida, va desaparèixer Spanair. I avui resulta que tenim notícies com que: «El Prat vuelve a superar Barajas como el aeropuerto con más tráfico de España», diari *El País* –diari *El País*. És a dir, quan vostès no intervenen, el Prat, primer aeroport d'Espanya.

Nova notícia, amb el Govern del Partit Popular, per cert, casualment, amb AENA –casualment amb AENA–, casualment torna a passar el mateix: «El aeropuerto del Prat gana ya doce veces más que el de Barajas.» I amb què ha passat? Amb el Govern que odia Catalunya, que vol fer que l'aeroport del Prat sigui un aeroport de tercera divisió. Doncs, fixi-s'hi, primer aeroport d'Espanya: l'aeroport del Prat. I quan succeeix? Quan Spanair ha mort, quan s'ha deixat a la societat catalana actuar amb llibertat, a les empreses actuar amb llibertat, a les aerolínies prendre les decisions que creguin oportunes d'acord amb el que diu el mercat, i no a po-

lítics que no en tenen ni idea, del mercat de les aerolínies, dedicant-se a fer, en aquest cas, d'empresaris d'aerolínies.

Per tant, estem, ho torno a reiterar, davant d'una comissió basada en la llei del silenci, en un pacte de tripartit més Convergència i Unió, un pacte de llista única, amb l'objectiu que no es parli i que no hi hagi cap responsable polític del que va succeir a Spanair.

I què ha succeït amb això? Doncs, què ha passat al final? Un altre cop més, amb una operació com ha succeït amb Barcelona World, com ha succeït amb Eurovegas, com ha succeït amb ATLL, doncs, que, de nou, s'ha tornat a malbaratar diner públic, a intervenir l'economia catalana amb benefici propi, a no assumir cap culpa, com s'ha vist i com es veu en aquestes conclusions, que per això hi votarem en contra, i a tapar-ho tot, culpant de tot a tothom excepte a vostès.

Estem davant, com deia a l'inici, d'un nou model d'èxit i pioner propi de la burocràcia més cara d'Europa, que és la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Pot posicionar-se, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat David Companyon.

David Companyon i Costa

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, voldria començar la meua intervenció saludant les persones que ens estan seguint, també pel Canal Parlament. Així mateix, fer un reconeixement a la feina del president de la comissió, el senyor Matías Alonso, ja que ha estat un bon president.

La comissió d'investigació de Spanair també ha estat coneguda com «l'altra comissió d'investigació», davant del ressò mediàtic de la comissió Pujol sobre el frau fiscal. Però, si en una s'ha pogut analitzar, diguem-ne, la punta de l'iceberg de la corrupció i com el capitalisme «d'amigueig» s'endinsava en les estructures econòmiques des del poder, la Comissió sobre la Fallida de Spanair crec que forma part d'aquest iceberg que mai es veu sota l'aigua. Ha estat un mirall de les relacions de poder i també de la competència entre interessos econòmics dins de l'Estat espanyol i les seves classes dirigents.

Des d'Iniciativa i Esquerra Unida vam presentar 14 conclusions i 7 recomanacions, que les vam basar en aquests aspectes, diguem-ne, més centrals. El primer: la comissió d'investigació era sobre les causes i les conseqüències de la fallida de Spanair i sobre si hi havien responsabilitats polítiques en l'aportació que la Generalitat va fer a Spanair amb un total de 224 milions d'euros, que és el que finalment hem pogut saber –quina era aquesta aportació de capital públic–, amb un informe que va lliurar la Sindicatura de Comptes

tot just fa deu dies. I no era sobre l'anomenat «projecte de país», que era convertir l'aeroport del Prat en un *hub* de connexions internacionals, que s'estimava clau per al desenvolupament de l'economia catalana. És sobre aquest darrer aspecte en què bàsicament s'han basat les conclusions majoritàries aprovades en bloc per Convergència, Esquerra i el PSC.

Segon: a diferència de la comissió Pujol, la comissió Spanair sí que tenia delimitada prèviament la responsabilitat jurídica sobre el consell d'administració per un concurs culpable, en endarrerir voluntàriament el concurs de creditors i causar amb aquesta decisió unes pèrdues superiors als 72 milions d'euros, que s'acumulaven als més de 500 milions d'euros de passiu. Cap esment d'aquest aspecte en les conclusions amb referència a la sentència judicial.

Tercer: les conclusions aprovades, hi insisteixo, en bloc... –a diferència de la comissió anterior, aquí només votarem una vegada, s'ha imposat un veto polític a les conclusions de la resta de partits–, hi insisteixo, aprovades per Convergència, Esquerra i el PSC. I es va donar l'anècdota que el PSC, que presentava una única recomanació, que era millorar les comissions d'investigació, va haver de retirar-la *in voce*, atès que acabava d'aprovar en bloc, amb Convergència i Esquerra, que tot havia anat, diguem-ne, fenomenal.

Doncs, bé, les conclusions aprovades, sobre les quals ens abstindrem, volen establir una veritat oficial, que situa les raons de la fallida en una actuació, ho certifiquem, deslleial de l'Estat, però sense cap mena de crítica sobre la gestió duta a terme ni pel consell d'administració, ni sobre l'actuació de la Generalitat, ni sobre un fet incontestable: la manca de capital privat català en l'accionariat de Spanair, que aquest era l'origen, eh? El 80 per cent havia de ser cobert per aportacions de capital privat català, de diferents empreses, de la societat civil catalana, però la realitat va ser que va ser cobert el 80 per cent per les administracions públiques; va ser, diguem-ne, el món al revés.

A més, la inversió prevista de 80 milions d'euros per a Spanair era absolutament insuficient per remuntar una companyia que cada mes tenia unes pèrdues d'explo-tació d'entre 12 i 20 milions d'euros. És a dir, el mes que anava bé Spanair perdia 12 milions d'euros. I encara més si aquest objectiu, l'objectiu de l'operació, era convertir l'aeroport de Barcelona, l'aeroport del Prat, en un *hub* de vols intercontinentals: 80 milions d'euros eren xavalla.

Per Iniciativa i Esquerra Unida existeixen responsabilitats polítiques en els governs de la Generalitat –el del tripartit, el del Govern d'Esquerra, i en el Govern dels millors, el Govern d'Artur Mas–, per haver cobert amb capital públic la manca de capital privat català en un context de crisi econòmica i retallades socials.

La compra de Spanair no va ser una *joint venture* d'uns empresaris disposats a córrer el risc de remuntar una companyia aèria i fer-ne un *hub* a Barcelona: l'operació de la compra de Spanair era possible per una manca de transparència i també una manca de control democràtic per part de la ciutadania en el seu retorn econòmic i social.

Entenem que a les responsabilitats polítiques cal afegir-hi, també, responsabilitats ètiques, atesa la situació de crisi econòmica i de patiment social. L'any 2011, el Govern de Convergència i Unió, amb el suport del Partit Popular, va aprovar uns pressupostos que suposaven una retallada de les partides socials del 19 per cent; entre aquestes retallades apareix amb força la que el Govern d'Artur Mas va efectuar a la renda mínima d'inserció el mes d'agost del 2011. Doncs, bé, mentre això passava, i que la crisi colpejava amb més duresa que mai les classes més vulnerables socialment, la Generalitat va aportar més de 100 milions d'euros, l'any 2011, a Spanair, i signava, a més, amb Qatar Airways un compromís d'invertir els fons necessaris per continuar la seva activitat. I avui sabem, una altra vegada, que ja va haver-hi un acord de govern del 13 de desembre de 2011 en el qual es comprometia a invertir, entre el 2012 i el 2018, 215 milions d'euros més. Queda clar quines eren les prioritats del Govern d'Artur Mas.

Vam votar en contra, també, de les conclusions de Ciutadans i del PP per la seva obsessió a atacar el catalanisme. El nacionalisme espanyol clama i s'exclama en la palla de l'ull aliè i és cec davant la biga en el seu propi ull. L'actuació, a més, del Partit Popular en la comissió ha estat un monument a la hipocresia, perquè eren els socis del Govern d'Artur Mas durant tot aquest temps.

Ciutadans i el PP no han dit ni paraula sobre els 2.400 milions d'euros que Iberia ha rebut directament o indirectament de les institucions públiques de l'Estat, de la Comunitat de Madrid o de Caja Madrid, de la qual era accionista i era controlada amb mà de ferro pel PP d'Esperanza Aguirre. Han actuat com els advocats d'un estat per al qual la política aeroportuària és com AENA: *una, grande e indivisible*.

Ni una paraula sobre les conseqüències que Iberia abandonés l'aeroport del Prat per concentrar tota la seva activitat a Barajas i passés a tenir del 26 per cent de l'activitat al Prat a un 4 per cent. Ni una paraula sobre que l'Estat i AENA decidissin que al Prat passés a ser un aeroport *low-cost* i rebaixés els costos aeroportuaris per portar Ryanair a l'aeroport del Prat, matant, de pas, els aeroports de Girona i de Reus.

Ciutadans i el PP no han..., per ells no hi ha infraestructura d'estat que mereixi aquest nom que no estigui a la capital de l'Estat, i, naturalment, l'aeroport nacional i de primera ha d'estar a Madrid.

La fallida de Spanair és un dels millors exemples de la relació econòmica entre l'Estat i Catalunya, en què Catalunya sempre sortirà perdent davant un estat que mai és neutral; és jugar un partit amb un àrbitre comprat.

Però també mostra totes les febleses de l'anomenada «classe dirigent catalana»: la burgesia catalana no va respondre a l'operació de país. Com deia el conseller Huguet, d'Esquerra Republicana, en la seva compareixença, «la classe dirigent fluïxeja, a l'hora de la veritat fluïxeja i mostra la feblesa del país». A la meua pregunta sobre la manca d'implicació d'entitats com «la Caixa» o el Banc de Sabadell, la seva conclusió cal ser tinguda en compte: «Quan en el fons es tracta

d'enfrontar-se a una política d'estat, saben molt bé on estan els seus interessos.»

Crec que val la pena retenir-ho, sobretot per a alguns que han decidit tornar a confiar en aquestes classes dirigents que els portaran cap a Ítaca: compte que no es venguin el vaixell un cop estigueu tots a dintre.

Si l'operació de compra de Spanair és un projecte estratègic de país basat en la col·laboració pública i privada, cal concloure que el risc va ser gairebé tot públic, i la gestió privada va portar Spanair a la fallida.

Concloc: en les recomanacions, que cap d'aquestes va ser aprovada, vam proposar impulsar una llei d'avaluació d'impacte i auditoria social de les inversions de projectes empresarials i del sector públic de la Generalitat de Catalunya. És necessari fer canvis legislatius a fi que les inversions que faci el Govern de Catalunya comptin amb una anàlisi d'avaluació de cost/benefici, de riscos i d'impacte social de la inversió, i del cost de no fer la inversió, tant a nivell econòmic com social, i evitar que les decisions estiguin només avalades per consultores externes que tenien interessos en aquest projecte, com era la de la mateixa SAS i de Lufthansa, ja que, hi insisteixo, hi tenien interessos de part.

Moltes gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Per posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores *consellers*, Ciudadanos fue uno de los promotores de esta comisión de investigación; de hecho, nos costó mucho tener el apoyo del resto de fuerzas parlamentarias al principio, para que esta comisión se pudiera constituir, pero finalmente pudimos hacerlo, y hemos tenido una oportunidad de tener un espacio para tener más información y más transparencia sobre lo que sin duda ha sido una de las grandes vergüenzas de la gestión de los últimos años en Cataluña.

Por resumirlo de alguna manera, el caso Spanair, o la quiebra de Spanair, ha sido un despropósito que, en plena crisis, ha costado a todos los catalanes unos 200 millones de euros de dinero público. Y nuestro interés con esta comisión era depurar responsabilidades políticas, de lo que sin duda no podía dejarse pasar sin analizar, sin esclarecer qué es lo que había ocurrido en este caso.

Allá por el año 2007, al Gobierno nacionalista de entonces le sedujo la idea de tener una compañía propia. Algunos de los dirigentes que impulsaron este proyecto lo decían sin ningún tipo de reparo: «Todos los países normales del mundo tienen una compañía de bandera: Francia tiene Air France, Alemania tiene Lufthansa, España tiene Iberia, y Cataluña» —¿eh? Cataluña, un país— «no tiene compañía aérea. Bueno, pues vamos a crearla.» Ese fue el origen político de una operación que racionalmente, económicamente, empresarialmente sin duda nunca tuvo sentido: no lo tuvo al principio y, como se vio, y se ha visto, no lo tuvo al final.

Por tanto, en un momento de plena crisis o de comienzo de una crisis que ha sido terrible, en el momento en que se veía claramente que la evolución del sector de las aerolíneas iba hacia un modelo de bajo coste, y con una compañía que estaba absolutamente quebrada y que se vendió por 1 euro, sin tener en cuenta todos sus pasivos y sus deudas, pues, a alguno le pareció buena idea utilizar el dinero de los catalanes para invertir dinero en Spanair.

Por tanto, no fue una operación racional. No fue una operación de un gobierno que con responsabilidad quiere mejorar la economía de Cataluña. Fue una operación política nacionalista que además estaba justificada en el eterno victimismo del Gobierno de España: «Nosotros no podemos tener una compañía de bandera, nosotros estamos maltratados por el Estado.» Vamos a gastarnos el dinero de los catalanes en una compañía que está quebrada para un objetivo que, sin duda, no era viable; no era viable y mucho menos en un momento como el que se hizo.

¿Cuál es la particularidad de esta acción? Pues que ha arrastrado a gobiernos de diferente color: empezó en el Gobierno del *tripartit*, pero lo alargó y lo culminó el Gobierno aquí presente –algunos de ellos– de Convergència i Unió. Y esto lo que ha hecho es que todos estos partidos –Esquerra Republicana, Iniciativa, Partido Socialista y CiU–, pues, tengan muchos reparos, obviamente, en reconocer que esto fue un despropósito y que esto fue un error absolutamente previsible y absolutamente evitable, que ha costado mucho dinero a los catalanes.

Y una muestra clara de que esto no fue una operación empresarial es comparar los datos objetivos de cuál fue la aportación privada: la aportación privada fue muy pequeña –como también recordaba el diputado Companyon–, muy pequeña en comparación con la aportación pública. Eso era una idea clarísima de que aquí no hubo nunca una estrategia empresarial viable, sino que lo que fue es más bien una operación política.

Y es que además a lo largo de esta comisión de investigación hemos tenido la ocasión de escuchar algunas personas que así lo dijeron. Por ejemplo el señor Gaspart, que dijo: «Los empresarios eran héroes, que sabían que nunca, probablemente, volverían a ver su dinero.» O sea, ellos mismos eran conscientes de que esto no tenía sentido desde el punto de vista empresarial. Lo que pasa es que ahora parece que sí que era una operación válida por todo el mundo. Y yo me pregunto: estas personas que decidieron destinar el dinero de los catalanes a esta operación tan maravillosa..., ¡jojo!, no pusieron ni un euro de su dinero. Estas personas que defienden con uñas y dientes que este proyecto era viable, resulta que ellos –y hay algunos que podrían haberlo hecho– no invirtieron en Spanair. Fíjense que curiosidad, ¿no?, muchos que defendían la viabilidad del proyecto, siendo empresarios, dedicándose además a invertir en negocios rentables, no quisieron poner ni un solo euro en este proyecto.

Y además es que se hicieron informes. Sí, es cierto, había informes que analizaron este proyecto. Un informe, por cierto, de una empresa de un hijo de Pujol,

¿eh?, todo queda en casa, uno de los informes que dieron el «visto bueno» –entre comillas– a esta operación era de una empresa de uno de los hijos de Pujol. Y en lo que todos coincidían era que uno de los requisitos *sine qua non* para dar viabilidad a este proyecto es que se necesitaba un socio industrial que pudiera capitalizar la compañía. ¿Qué pasó? Pues que la Generalitat de Catalunya, sin disponer de este socio industrial, decidió invertir el dinero de los catalanes en esta empresa.

A nosotros des de Ciudadanos nos parece indecente no solo utilizar el dinero público de los catalanes en algo que sabemos que era político, sin retorno económico ni social, sino no asumir ninguna de las críticas, ninguna de..., no sé... –yo lo dije una vez, que a alguno le hizo mucha gracia–, del arrepentimiento mínimo de, en plena crisis, en plenos recortes, haber destinado 200 millones de euros, de dinero público, a algo que era previsible que iba a salir mal. Yo creo que cuando a ustedes les ofrecieron comprar la compañía por 1 euro, ya podrían haber tenido una pista de que muy bien, muy bien no iba, por no decir cuál era el resultado o la situación de las cuentas.

Además, otra circunstancia que también merece mención, detrás de estos créditos que se aprobaron para estas entidades que invirtieron en Spanair estaba el ICF. El ICF fue la mayor entidad que concedió créditos para esta operación en un momento en el que la misma entidad, el ICF, negaba créditos a proyectos empresariales viables de pequeños emprendedores, de pequeñas empresas, de autónomos, que sin duda tenían un proyecto viable pero que no tenían el respaldo económico, político, detrás. Y, además, es que personas que han venido en nombre del ICF a la comisión también han dicho que a la hora de conceder estos créditos, pues no valoraron la viabilidad del proyecto, sino la solvencia de las empresas que pedían este crédito.

El resultado al final fue una quiebra, como decía antes previsible y evitable, que ha costado mucho dinero a los catalanes: 200 millones de euros, y, además, tenemos reciente un informe de la Sindicatura de Cuentas que da bastantes detalles al respecto.

Y, además, a mí lo que me sorprende sobremanera es que ustedes hoy van a aprobar unas conclusiones en las que eliminan toda responsabilidad a los gobiernos cuando hay una resolución judicial condenatoria a los miembros del Consejo de Administración de Spanair, entre los cuales había miembros designados por la administraciones públicas que habían invertido, y ustedes dicen que independientemente de lo que digan los jueces, que los gobiernos han actuado muy bien.

Yo creo que es sorprendente si uno no conoce la trayectoria del relativismo jurídico ese en el que ustedes están instalados desde hace, desgraciadamente, mucho tiempo. Ustedes no son nadie para decir que las sentencias judiciales se equivocan, o para decir que independientemente de lo que digan las sentencias judiciales ustedes actuaron con celeridad.

Hay una sentencia condenatoria que dice que ustedes actuaron mal en el concurso de acreedores. Y yo creo

que eso merece dar una explicación a los ciudadanos catalanes y decirles que además de habernos gastado, de haberse ustedes gastado 200 millones de euros del dinero público, además ustedes actuaron de una manera, pues, que ha sido reprobada por los propios tribunales.

Y además, y por último, tampoco podemos dejar de nombrar que aquí ha habido miles de afectados con el caso Spanair entre consumidores, trabajadores, acreedores, etcétera. El caso Spanair no solo deja un agujero en las cuentas públicas, sino que deja también merma los derechos de muchas personas, de muchos consumidores, de muchos trabajadores, que sin duda hoy no estarán de acuerdo en la conclusiones que ustedes van a aprobar, diciendo que lo han hecho maravillosamente y que no tienen nada que objetar.

Yo creo que Cataluña se merece un gobierno que por lo menos cuando se equivoque lo reconozca, que por lo menos cuando en plena crisis destina 200 millones de euros a una operación política sin ningún tipo de retorno social ni económico, venga aquí y pueda decir a los catalanes: «Nos equivocamos y no volverá a pasar.» Porque lo más grave de todo es que ustedes, si siguen en el Gobierno, que espero que les queden, ya, días, tomarán de nuevo este tipo de decisiones, y estas decisiones son erróneas...

La presidenta

Senyora diputada...

Inés Arrimadas García

...no necesitamos gobiernos –y acabo, señora presidenta– que quieran meter la mano en el bolsillo de los catalanes ni que quieran meter el dinero de los catalanes en proyectos nacionalistas. Necesitamos un gobierno sensato que cuando se equivoque –porque un gobierno se puede equivocar– lo reconozca y pida perdón, y diga que no va a cometer el mismo error en el futuro. Nosotros estamos esperanzados con que Cataluña tenga un gobierno que por lo menos cumpla estas premisas, que nos parecen fundamentales.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda. Molt breument –no sabem si fer-ho des de l'escò o des d'aquest micròfon. La CUP va haver de prioritzar una altra comissió d'investigació, i en aquesta no hi ha tingut presència, o quasi no hi ha tingut presència. Per tant, tampoc ens vam atrevir a fer conclusions sense haver pogut escoltar tots els compareixents i haver tingut informació detallada per fer aquestes conclusions. I, finalment, sí que tenim el dictamen. Suposem que el dictamen, si haguéssim participat a la comissió, tampoc hauria estat molt diferent, perquè en tot cas no conformem majoria amb cap ti-

pus de bloc, i, per tant, les conclusions que apareixen en el dictamen que arriba avui a ple, com saben tots vostès, són fruit d'acords majoritaris a la comissió, no pas d'una pluralitat de veus dels seus participants.

Finalment, l'acord majoritari el tanquen aquells que van ser protagonistes de l'operació de Spanair. Per tant, ens l'hem llegit, l'hem analitzat, però són molt òbvies i molt evidents, molt previsibles, les conclusions a què arriba: doncs, que hi va haver potser algun error però que en general l'aposta no va ser equivocada, que no hi ha responsabilitats polítiques i que, simplement, fruit de determinats comportaments del mercat i, fins i tot, no?, de volcans i tot, 200 milions d'euros d'inversió pública van desaparèixer d'una aposta estratègica per al país que no va ser acabada d'entendre o, en tot cas, que comptava amb molts desavantatges.

Nosaltres, més enllà d'aquesta reflexió política, entenem que hi ha altres tipus de reflexions que s'obvien en aquest dictamen i que a nosaltres ens hauria agradat que hi apareguessin. No podem ser responsables que hi siguin o no hi siguin, perquè no hem pogut participar a la comissió, però amb totes aquestes disculpes ja presentades, doncs, volem poder-ne fer esment.

Ens hauria agradat algun tipus de reflexió més profunda sobre el paper de les infraestructures, de les empreses privades d'infraestructures, en l'enduriment de les condicions del mercat i el paper del poder públic a l'hora de garantir determinades infraestructures clau, les seves possibilitats o no en aquestes condicions dures de mercat; la lògica imperant del neoliberalisme i de la lliure competència, no només en els tribunals de la Unió Europea, que dictaminen, no?, que no es pot ajudar una companyia ni una iniciativa per garantir res, és a dir, no se li poden donar subvencions, quan tothom sap –és obvi– que vivim en una època en què, des que va començar la crisi econòmica el 2008, de forma descarada, l'Estat està permanentment ajudant a sostenir un sistema econòmic absolutament insostenible per mitjans privats, i que, per tant, la lliure competència només s'aplica, com a molt, als pobres, o s'aplica a les universitats, però que a la vida real hi ha un estat protector d'un cert comunisme de rics, no?, en el qual els rics sí que tenen l'Estat darrere perquè els vagi ajudant, s'ajudin entre ells. Per tant, alguna reflexió al voltant del context econòmic i polític en què passa tot això.

També diríem a tots aquells grups, no?, que posen el crit al cel perquè el dispendi de 200 milions d'inversió pública, finalment per no res..., és cert que és un escàndol, però que quan abordin els escàndols en dispendis de diners públics enmig de la crisi, doncs, facin referència a coses més òbvies que llavors callen, perquè són d'interès del seu estat, no? Quan a l'octubre, el 24 d'octubre, el Govern de l'Estat espanyol aprova 10.000 milions d'euros en diferents programes militars, el primer dels quals és la compra de cinc fragates F-110, de 800 milions cadascuna, que requeriran, a més a més, cadascuna d'elles, 400 milions d'euros addicionals per al seu manteniment al llarg de la seva vida, ja em diran vostès quin retorn social té això, ja em diran vostès si és gaire just invertir-ho enmig d'una

crisi. Per tant, quan parlem de dispendis públics, enmig de la crisi, que van en contra dels interessos de les classes populars i de les necessitats més bàsiques i a favor d'altres interessos econòmics o altres conceptes fallits, parlem de tot, perquè, si no, només ens quedarem amb 200 milions d'euros de Spanair per a una operació publicoprivada de posar en marxa algun tipus de *hub* aeroportuari –amb el qual no coincidim, però, en tot cas, que és el que és–, ens quedarem amb això i no abordarem tots els negocis permanents que s'estan fent a costa de l'erari públic al conjunt de l'Estat espanyol per diferents forces polítiques.

I, finalment, trobem a faltar dues qüestions molt bàsiques. No només va deixar molts clients tirats, sinó que va deixar quatre mil treballadors –la xifra no la teníem exacta; en tot cas, ronda...– que se'ls va acomiadar amb unes indemnitzacions misèrrimes, de vint dies per any treballat, a través del Fogasa, misèrrimes, utilitzant els mecanismes que justament les respectives reformes laborals de Partit Socialista i Partit Popular havien obert com a veda per poder expulsar massivament treballadors sense gairebé indemnització.

I després ens sobta que ningú..., que «ningú», no: que en les conclusions, en tot cas, no s'hagi fet esment de dues qüestions. Tothom diu: «Si Qatar Airways hagués invertit, tot hauria anat millor.» Bé, depèn dels criteris i les vares de mesurar que tinguem cadascú de nosaltres i el compromís ètic amb el conjunt de relacions laborals i econòmiques que cadascú vulgui assumir. Jo entenc que aquest país hauria de posar el llistó un pèl més alt.

Qatar Airways és una companyia amb una política de personal que imposa unes condicions laborals molt dures i un control ferri sobre la vida personal de les seves hostesses, i duu a terme pràctiques discriminatòries contra les dones. El contracte que firmen les treballadores inclou un apartat segons el qual l'empresa pot acomiadar-les si es queden embarassades. Les hostesses també denuncien que, si es volen casar, han de demanar permís als càrrecs dirigents de l'aerolínia; a més, estan obligades a respectar els tocs de queda que se'ls imposen, i asseguren que han de firmar un document que permet que la companyia tingui accés als seus comptes bancaris. Els representants de l'aerolínia, d'acord amb les lleis de Qatar, decideixen quan poden sortir del país les seves treballadores.

Això, que es vesteix a les samarretes del Barça, és l'empresa que havia de salvar l'operació Spanair i havia de donar qualitat econòmica o fons econòmic al *hub* de Barcelona. Doncs, no sé quin tipus de valors o d'ètica es pretenia exportar amb aquesta operació que només podia ser salvada per Qatar Airways.

Però també operem amb altres companyies que sí que subvencionem, eh? –allò dels tribunals de la Unió Europea i la lliure competència, ha, ha–, sí que subvencionem via altres fórmules, com és per exemple Ryanair, i tampoc s'esmenta absolutament res, en aquestes conclusions, de Michael O'Leary, el president de la companyia de Ryanair, també conegut per la seva política d'esquirolatge, és a dir, rebentar vagues i drets dels treballadors durant les vagues que convoquen les seves treballadores, i és el cap visible d'una de les em-

preses que denuncien la injecció de diner públic a Spanair, que també, per tant, té a veure amb tot aquest cas.

Són qüestions que trobem a faltar en aquestes conclusions, a les quals no podem atribuir... O sigui, nosaltres no hi hem participat; per tant, disculpes per avançar a tothom que ha estat seguint aquest tema, als mateixos grups parlamentaris, respecte a les conclusions a què han arribat, que tampoc s'haurien alterat molt si hi haguéssim participat, perquè van per majories. I en conseqüència, i en coherència amb tot plegat, ens abstindrem.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per anunciar el vot favorable a les conclusions a què ha arribat aquesta comissió. Aquest és un projecte en què probablement la pregunta seria: què hauria hagut de passar perquè fos viable? Estem assíduament invertint a risc en operacions per promoure l'activitat econòmica. Per cert, mai en els governs d'esquerres va haver-hi un vot diferenciat de cap, em sembla, soci del Govern, entre el 2007, el 2008, el... Jo no ho recordo. En tot cas, em sembla que ha estat així. Però, en tot cas..., segurament vam cometre errors, tots plegats, però quins són els elements que van portar a la fallida?

Primer, em sembla que hi ha un debat molt important: si l'aeroport del Prat, com eternament reclamem, hagués tingut autonomia i governança de gestió participada... –participada, ja dic, eh?, pel Govern de la Generalitat i per la ciutat, per l'ajuntament. Segon, sense la denúncia que es va acabar arxivant, hauríem trobat un soci industrial, Qatar Airways o un altre? Per descomptat, podríem haver trobat inversors privats a Catalunya, però no teníem inversors que s'arrisquessin en un sector que no coneixíem a Catalunya. Això ho hem de reconèixer.

Per tant, un quilòmetre d'AVE val 100 milions d'euros, d'acord? Em sap greu que hagi fallit, però en tot cas les circumstàncies no són atribuïbles a aquells que van fer una aportació de capital de llavor perquè hagués pogut sortir al mercat. I a mi em sembla que aquest és l'element substantiu, eh? Perquè si no considerem, més enllà d'altres disquisicions, que l'aeroport és un dels elements logístics més rellevants per a la internacionalització de la nostra economia és que no entenem re, eh?

Per tant, és evident... Les comissions de riscos que existeixen a l'ICF van fer múltiples informes. Millorables, per descomptat, eh?, tot rectificable, però, en tot cas, no es pot atribuir a un govern la voluntat de reactivació econòmica, i molt menys en un moment de crisi. És el contrari! No fem aquest debat entre inversió social i inversió, diríem, de suport a l'activitat econòmica. És el mateix. Sense activitat econòmica el que farem és una societat de beneficència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta, senyors consellers, diputades i diputats, les intervencions de les diputades Vallverdú i Romero em permetran, després d'agrair-les i de dir-los que estic absolutament d'acord amb com han explicat els fets i les conclusions, em permetran fer una aproximació un pèl diferent respecte als treballs de la comissió.

Què tenen dret a saber els ciutadans? Aquesta és la pregunta. Després de tot l'allau de consideracions, els ciutadans què tenen dret a saber dels treballs d'aquesta comissió i d'aquest Parlament? A parer d'aquest diputat i del seu grup parlamentari, el següent.

Estava, Convergència i Unió, a l'oposició quan aquest projecte va aparèixer, i els haig de dir –era aleshores responsable del grup en l'àmbit d'economia en aquells moments– que aquest va ser un projecte controvertit. Jo personalment, des d'aquesta tribuna, he tingut elements de controvèrsia política respecte al projecte; bé que ho recordarà, sense anar més lluny, el conseller Castells. Jo personalment.

Però la primera cosa que els ciutadans han de saber és que aquest Govern, el Govern de Convergència i Unió, arriba i, per responsabilitat política, assumeix tirar endavant aquest projecte, en què teníem crítiques respecte a com algunes qüestions havien estat materialitzades; però el conseller, el Govern i el president al capdavant entenien que allò no es podia deixar caure, com hauria fet la majoria de les persones que ens escolten. Vostès, ciutadans d'aquest país, no haurien deixat caure Spanair. Per què? Perquè ens hi jugàvem molt, com a país, per la projecció que volíem, pel que estava invertit i per la sort dels treballadors. N'hi havia prou o no, perquè aquest Govern digués: «No i no a deixar caure Spanair»? Primera consideració. Crec que és general i acceptada per la majoria dels compareixents, per no dir que per tots. Hi havien paraules de tots. No hi ha ni un, ni un dels seixanta compareixents, que ens digués quelcom diferent. Una conjura de tots els compareixents? Personalment ho dubto. Una conjura de seixanta compareixents per dir: «Els dos governs van fer el que havien de fer»? Personalment tinc una visió de la història allunyada dels tics conspiradors de què alguns diputats ens fan gala permanentment.

Segona cosa que cal saber. Ho ha dit una diputada, diu: «Escolti, vostès van ser molt remisos a aprovar la comissió.» Hi tornariem. Per què? Perquè estàvem convençuts, com estem convençuts, com s'ha demostrat, òbviament, que no se'n desprenien responsabilitats polítiques. Per això nosaltres vam dir: «–Vol dir?, volen dir que cal una comissió d'investigació? –Sí, sí, sí», insistia una de les diputades que ha pres l'ús de la paraula fa un instant. «Som-hi, investiguem. Els semblaria oportú que ho féssim sense apriorismes? Estan disposats a escoltar els seixanta compareixents que

ens diguin el que han de dir? O tenen vostès les conclusions redactades?» Sento alguns diputats que han intervingut aquí; tenien les conclusions redactades. Teníem raó, no calia fer la comissió d'investigació. Teníem raó, perquè no hi havien responsabilitats polítiques i, per discursos que avui hem sentit, apriorísticament es tenia decidit el discurs que alguns diputats i diputades han fet aquí des d'aquest faristol. No calia. Però ho vam fer, per responsabilitat política, per complir amb la nostra obligació de diputades i diputats.

I jo vull dir que el treball va ser exemplar. I vull agrair aquí al president de la comissió –president, gràcies per la teva feina–, a tots els diputats i diputades, sense excepció, el to dels debats, que, si vostès m'ho permeten i, en fi, no ens allarguem, distava bastant d'algunes de les coses que hem sentit aquí en el decurs del debat. Però, clar, la transcendència de dir segons quins discursos des del faristol a dir això cada dia des de la comissió..., ah!, això és molt diferent. Els ciutadans tenen dret a saber que això va ser així i que els diputats vam treballar seriosament per escatir responsabilitats polítiques de la manera que penso que s'havia de fer.

Tercer element que els ciutadans han de saber; ho he llegit fins i tot en algun mitjà de comunicació, a algun periodista molt prestigiós, diu: «Escolti'm, és sorprenent que els diputats no acceptin cap mena d'autocrítica.» Seria recomanable que seguissin els treballs de la comissió. Ho he sentit a dir i ho he vist; ho han vist aquests ullets –llegit– en algun o altre diari: «Vostès no han fet autocrítica.» Clar que n'hem fet! O algú pot explicar que totes les decisions que vam prendre van ser absolutament correctes? Doncs, és clar que no. Però vam fer el que creïem que havíem de fer en aquell moment, i creïem el sentit comú que ens demanava que no deixéssim caure Spanair, ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Perquè ens hi jugàvem molt. I tenia el Govern el dret i l'obligació d'intentar-ho, d'intentar-ho, d'intentar-ho, enmig d'una crisi brutal. I per això vam dir: «Fem-ho, tirem-ho endavant.» I hi vam treballar fins al darrer moment. I el conseller en qüestió va viatjar fins al darrer punt del món buscant aquest soci industrial. A l'infern, hauria anat aquest conseller per trobar un soci industrial! O no, conseller? (Pausa.) Em diu que sí. El conseller, senyores i senyors diputats, hauria anat a l'infern, per trobar un soci industrial per a aquesta operació al servei dels interessos de Catalunya. És clar que sí!

Però així fem política alguns: assumim responsabilitats, sabem el que és estar al Govern, batallam pel que defensem i arribem a conclusions. Això és difícil exigir-ho a aquells que no hi han estat mai i tenen unes certes dificultats per estar-hi. I és sorprenent que algun d'aquests que va estar al Govern vingui aquí a criticar el Govern de què formava part. De nota. Ja veuen que no ahludeixo a cap diputat. Només la sorpresa de veure diputats que formaven part del Govern anterior criticant el Govern anterior (*veus de fons*), com si ells... Sí; es diu autocrítica, eh? Ja li he sentit a vostè una crítica i una autocrítica molt acurada de tot allò que van fer. Es diu oportunisme polític. Es diu així: oportunisme polític! (*Remor de veus*.) Perquè les eleccions estan a la cantonada. L'autocrítica? Per Déu! Si

vostè creu, diputat Companyon, que és l'estendard de l'autocrítica, faci-s'ho mirar –faci-s'ho mirar.

Finalment, presidenta, la quarta cosa que han de saber... (*Veus de fons.*) Jo l'he escoltat molt atentament, Companyon, molt atentament. La quarta cosa que han de saber els ciutadans de Catalunya: tres qüestions, tres. Primera: no hem pogut deduir cap responsabilitat política, malgrat que hem assumit elements autocrítics de la feina que vam fer –només faltaria!–, del Govern anterior i del Govern actual, del Govern tripartit i del Govern actual. Clar que sí. I als ciutadans de Catalunya, a ells, els volem dir: «A on ens hem equivocat, disculpes; el conjunt de l'operació..., la creiem entesa, i a més no veiem que hi hagin responsabilitats polítiques.»

Segona qüestió: les administracions vam treballar per tirar endavant aquest projecte, totes, no només el Govern anterior, no només aquest Govern, també l'Ajuntament de Barcelona, posant tot l'esforç per tirar això endavant.

I la final: hem aconseguit objectius parcials. Perquè algú parlava..., parlaven de –escoltin, sí– «uns acomiadaments amb unes indemnitzacions misèrrimes». Vam allargar –vaig formar part d'aquest debat– la vida de Spanair perquè ens interessaven els treballadors i les seves famílies. Que ho sàpiguen, els ciutadans de Catalunya: ens interessaven els treballadors i les seves famílies. Per cert, cap novetat; sempre al Govern de Convergència i Unió li han interessat els treballadors i les seves famílies.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga. Inés Arrimadas García demana per parlar.*) Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Para pedir votación separada del punto 1.

La presidenta

Del punt?

Inés Arrimadas García

U.

La presidenta

Punt 1.

Inés Arrimadas García

Sí.

La presidenta

Ja està?

Inés Arrimadas García

Sí.

(*Pausa.*)

La presidenta

Senyora Arrimadas, el punt 1 és «avaluació de les tasques de la comissió»? (*Pausa.*) D'acord. Molt bé.

Doncs, iniciem la votació, i la iniciem amb aquest punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 85 vots a favor, 17 en contra i 22 abstencions.

Votem ara la resta de l'informe.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 85 vots a favor, 26 en contra i 13 abstencions.

Interpel·lació

al Govern sobre les condicions de treball
(tram. 300-00330/10)

Ara passem al capítol d'interpel·lacions. Els recordo que es faran la 22, la 24, la 25 i la 26. Demà a les nou –a les nou–, finalment a les nou, de nou a deu, farem dues interpel·lacions més, i a les set de la tarda, l'última.

Comencem amb el punt 22, que és la interpel·lació al Govern sobre les condicions de treball.

(*Pausa llarga.*)

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, honorables consellera i conseller, diputats i diputades, bé, en tot cas, mentre..., farem la darrera interpel·lació del que sembla que serà el darrer Ple d'aquesta legislatura, i des del Grup Parlamentari Socialista no hem volgut deixar perdre l'oportunitat d'interpel·lar sobre un tema que ha estat un dels nostres fils conductors durant aquesta legislatura, i en aquest cas relacionat amb les condicions laborals i la precarització de les condicions dels treballadors i treballadores.

Mentre que alguns analistes i institucions ja defensen la consolidació de la recuperació econòmica, les taxes d'atur, l'exili econòmic, la precarietat dels contractes alerten del deteriorament de les condicions de vida i de treball del conjunt dels treballadors i les treballadores. La dualització en el mercat laboral s'accentua després de més de tres anys de reforma laboral, que significa..., de fet, ha significat una ruptura laboral que havia d'acabar amb la diferència entre temporals i indefinits i el que ha fet és, justament, accentuar-la encara més.

I no només això, sinó que les condicions laborals s'han erosionat i al mateix temps la negociació col·lectiva gairebé ha desaparegut o s'ha diluït. I la devaluació salarial i la pobresa laboral són les conseqüències d'una reforma laboral tòxica per als treballadors i per a les treballadores, i, des del nostre punt de vista, també per al model productiu del nostre país.

Repassem, conseller, els factors d'aquesta devaluació en les condicions de treball. Sap què és, conseller, la ultraactivitat? Sap qui són els responsables que la reforma laboral fes que els convenis caducats es poguessin prorrogar com a màxim un any i després deixar de ser vigents? I, en molts casos, que les condicions i els salaris es reduïssin gairebé al salari mínim? Vostès, PP i Convergència, i la seva tan lloada reforma laboral, van posar límit a la ultraactivitat, fins que la sentència del Suprem ho ha tombat.

Sap, conseller, què van suposar les noves regles del joc..., perquè la majoria de comitès d'empreses en crisi hagin vingut, hagut de venir aquí, al Parlament, a demanar-nos empara i ajut? Sap que en la majoria de casos la part empresarial allargava les negociacions o buscava el desacord per acabar perdent el conveni i així poder aplicar..., en aquest cas, canviar unilateralment les condicions laborals i la rebaixada de sous? Ho coneix, conseller? Sap qui és còmplice de votar-hi a favor? El seu partit, conseller; qui no va badar boca quan això es va produir i a més a més hi va votar a favor, i no calia que ho hagués fet.

Una reforma que, com hem dit altres vegades, ha consagrat l'acomiadament sense causa, ha limitat la negociació col·lectiva i ha minimitzat la funció dels sindicats, encara que a Madrid fan i aquí sembla que desfan –dic «sembla».

La facilitat de l'acomiadament s'ha acompanyat per una substitució de la negociació col·lectiva i el poder unilateral de l'empresari, que a través de l'article 41..., molts comitès d'empresa aquí ens han vingut a parlar de l'article 41, de l'aplicació de l'article 41, que ha permès que..., pot modificar l'empresari unilateralment les condicions de treball i abaixar el salari sense haver de negociar ni donar explicacions enlloc.

Conseller, de veritat se sent orgullós d'aquesta reforma laboral tan lloada per vostè? Encara que, com deia abans, va semblar que hi havia un acord perquè així es pogués concórrer a l'arbitratge i a la mediació de la Generalitat. Com deia: a Madrid fan i aquí sembla que desfan; amb una mà fan i amb l'altra sembla que desfan.

Ens pot explicar, conseller, què ha passat amb els salaris? Amb dades a la mà, la seva reforma laboral significa que a Catalunya la darrera Enquesta anual d'estructura salarial situï la davallada dels salaris, el 2013, que és la darrera que es coneix, en un 0,7 per cent –un 0,9 en les dones, un 0,5 en els homes–, quan a la resta de l'Estat és tan sols d'un 0,1. Li mostro una gràfica que ho demostra: el vermell és la resta d'Espanya; el blau és Catalunya. Potser que no n'estiguem tan orgullosos.

Sap que amb aquesta reforma aprovada per vostè s'està produint la substitució de plantilles amb contractes i salaris dignes per plantilles amb contractes i salaris indignes? Vostè ho sap molt bé, i n'és còmplice, que es produeixi aquest relleu de plantilles amb absoluta impunitat i amb total desprotecció per als treballadors acomiadats. La majoria d'ells, i ho hem vist, com deia, gairebé Ple rere Ple d'aquests darrers tres anys, la majoria d'ells en edats de difícil recol·locació, nogens-

menys, l'increment d'aturats de llarga durada majors de quaranta-cinc anys, per als quals també sembla que es facin coses, però no deixen de ser palliatius, que no deixen de posar els treballadors al marge de la pobresa. És a dir, s'han extingit contractes de 1.500, 2.000 euros mensuals, per contractes de 600 euros, si hi arriben. És a dir, salari mínim i bàsic; no parlem de les condicions.

També sap molt bé, i en té les dades, encara que ens ho vulgui negar, que avui realment no es crea ocupació neta, sinó que el que passa és que es reparteixen les hores de feina i sembla que es creï ocupació. Miri's bé les dades de contractació. La contractació indefinida substitueix per contractació a temps parcial i per contractació temporal. I què ha passat amb els expedients de regulació d'ocupació? Què en pensa, de la gestió dels expedients que permet la reforma laboral? D'haver perdut la competència de poder incidir-hi a través de l'autorització administrativa i corregir els desequilibris de poder, perquè sempre l'empresa té, doncs, superioritat respecte dels treballadors. Què en pensa que els jutges denunciïn pressions de la patronal perquè interpretin la reforma laboral al seu favor davant la conflictivitat i la judicialització que s'ha produït d'aquests expedients? Què ens pot dir de tots aquests casos en crisi, de llocs de treball perduts, que afecten milers de treballadors, especialment del sector industrial a Catalunya, i que no es recuperaran? Li faig la llista: Cemex, Tradema, Cerámicas del Foix, Johnson Controls, Delphi, Ricoh, Ficosa, Almirall, Panrico, Ska Converting, Grupo Castilla Roca, Albas, Valeo, Expafruit, Ibérica de Altavoces, Rotocayfo, Grober, Sharp, Petrus, Anovo, Euroterminal –conflicte a l'Hospitalet–, Mundi... Sense incorporar, perquè no eren expedients, eren conflictes de baixades salarials Movistar i Endesa, Gas Gas Motos, amb llocs de treball perduts, o General Cable, el darrer. I més que segurament me'n deixo.

Per què el Parlament, conseller, s'ha convertit en el recurs que han utilitzat els comitès d'empresa per buscar solució als conflictes laborals? Ho troba lògic, conseller, essent vostè la màxima autoritat laboral del país? Conseller, vostè ha liderat la representació d'ERO, d'expedients de regulació d'ocupació, a Catalunya. Ho diuen les dades. La punta la tenim aquí. Vostès, eh? No vostè; personalment, evidentment, no, eh? Parlem del Govern, i fem control de Govern. El seu Govern ha liderat la presentació d'expedients de regulació d'ocupació a Catalunya, encara que avui ens pugui dir que ja s'ha aturat. Certament, s'ha aturat. Entre 2010 i 2014 s'han perdut 6.799 empreses industrials. Són moltes. I el pes de l'ocupació industrial és tan sols del 18 per cent.

Davant les competències que s'ha deixat perdre, conseller, i els recursos retallats de polítiques actives d'ocupació, què ha fet, conseller? Quantes vegades ha assistit a les conferències sectorials d'ocupació i ha aixecat la mà per votar en contra de les decisions que s'hi prenen? Ens agradaria que ens ho digués, quantes vegades hi ha anat i ha fet propostes diferents a les que allà es proposaven, encara que s'hagin votat i les hagi perdut. Conseller, al nostre entendre, s'ha deixat por-

tar, i ja li ha anat bé, deixar-se portar, per culpar, i poder culpar, que la culpa sempre era de Madrid.

Conseller, després de tres anys de reforma laboral, acordada per vostès, per PP i Convergència, amb la seva connivència, amb el seu vistiplau, i amb el seu orgull, i les seves lloances, ens ha portat pitjors condicions laborals de les persones que avui poden treballar –dels que poden treballar– i pitjors condicions d'accés a les persones que avui tenen la malaurada sort de no poder treballar. Aquestes són les condicions que vostès volen per als treballadors i les treballadores catalans per a aquesta nova Arcàdia que ens prometen? Conseller, ens agradaria que ens donés resposta a totes i cada una d'aquestes preguntes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada, en aquesta que suposo que serà la seva darrera interpellació en aquesta legislatura i, probablement, llevat que hi hagi alguna situació extraordinària, doncs, possiblement, també la meua darrera intervenció en aquesta legislatura davant de la política laboral, que ha estat una constant en la seva preocupació, i que li vull agrair.

El que sí que li haig de seguir mantenint, no només és aquesta coherència al voltant de la visió temàtica, sinó també aquesta capacitat de descontextualització que vostè presenta cada vegada. És molt sorprenent. Tant des d'una perspectiva de l'espai i del temps, com també des d'una perspectiva d'allunyar-se de..., encara que sigui, diguem-ho així, una mica llunyana, però responsabilitat que el Partit Socialista va mantenir durant una part de la dura crisi que va iniciar-se l'any 2007-2008, i que d'una manera jo diria que fins i tot no només inconscient, sinó, fins i tot, jo diria que més conscient que inconscient, van, d'alguna manera, continuar mantenint un nivell de gestió i de despesa que va incrementar encara els efectes i les conseqüències del context i de la conjuntura de la crisi. La mala gestió del Govern tripartit, que, sortosament, es va acabar a finals de l'any 2010, va provocar que les conseqüències d'aquesta crisi hagin encara estat molt més dures per a treballadors, empresaris, per a famílies. I, per tant, no li ho recordaré, però, en tot cas, vostè deu tenir molt present que l'important dèficit públic, que no dèficit fiscal, causat l'any 2010 ha estat un dels problemes que encara estem intentant, d'alguna manera, amortitzar. Un dèficit públic de més nou mil milions d'euros en un sol any, cosa que després ha impedit que determinades polítiques de recuperació de la construcció s'hagin pogut impulsar amb major determinació.

Però, dit això, jo també trobo molt sorprenent que vostè vingui aquí a fer aquesta valoració pretenent que, en pocs mesos, en què es comença a constatar una asimè-

trica –sí, asimètrica–, desigual –desigual–, no homogènia –no homogènia– i no prou veloç –no prou veloç–, però recuperació econòmica, es pretengui, com d'alguna manera passant fulls ràpidament de sis, set anys de crisi duríssima, doncs, que tot torni a ser igual com era quan hi havia una certa estabilitat econòmica. Per cert, estabilitat econòmica que tenia, també, al mateix temps que havíem d'importar i acollir treballadors, i persones, i ciutadans de fora del nostre país per, d'alguna manera, cobrir l'oferta laboral, teníem un 8 per cent; per tant, un 8 per cent d'atur. És a dir, que teníem també alguna mancança estructural, davant de la qual he vist que vostè no n'ha fet cap esment.

Ara, estic convençut que els ciutadans sí que entenen que, havent de recuperar una crisi econòmica duríssima, de set, vuit anys, adaptar-nos a un model molt competitiu, perquè és evident que hem constatat i cop-sat, doncs, amb major duresa, que havíem de fer i hem de fer esforços molt importants d'innovació i d'internacionalització, de canvi de model i d'estructures econòmiques, i això fa encara més durs els sacrificis que hem d'assumir per superar la crisi i per canviar el model. El que és cert és que venir a fer aquesta, diguem-ho així, interpellació descontextualitzada de responsabilitat i de l'entorn en què ens movem, la trobo, si més no, un punt, diguem-ho així, poc coherent.

Però és que, a més, quan vostè continua parlant de la reforma laboral, és que no es mira bé els números. Suposo que deu ser l'emoció de pensar que és l'última interpellació de la legislatura. Però és que s'hauria de mirar bé els números, senyora Capdevila. Em vol dir què és el que vostè opina quan l'any 2009, el 2009, hi havien 3.560 expedients de regulació d'ocupació a Catalunya, i l'any 2014 no arribem ni al 50 per cent –1.562–? És que no sé de què m'està parlant. O, si vol que mirem el nombre de persones afectades també pel nombre d'expedients de regulació, si li dic que l'any 2009 eren 130.000 treballadors i que l'any 2014, per parlar d'anys complets i sencers, són 21.000 treballadors? I si parlem, diguem-ho així, dels acords, dels expedients de regulació amb acord, pactats, que l'any 2009 eren 3.400, que l'any 2012 –què va passar, l'any 2012?: la reforma laboral– eren 4.300, i que l'any 2014 són 1.400, la meitat dels de l'any 2009.

Sap què passa? Que totes les dades ens porten a un punt d'inflexió al voltant del moment de la reforma laboral. Reforma laboral imperfecta, amb conseqüències duríssimes, però amb alguns valors afegits que avui s'han de posar sobre la taula. I a nosaltres no ens costa assumir les responsabilitats. Perquè sí, vàrem estar d'acord també manifestant les mancances d'aquella reforma, perquè sabíem que alguna cosa s'havia de fer, perquè, si no, continuàvem, *immisericordement*, amb la seva visió, diguem-ho així, de Nirvana, destruint empreses, tancant empreses, provocant més atur, i vostès volien que continuéssim amb aquella tendència. Doncs, nosaltres vam assumir la responsabilitat de parlar clar als ciutadans, de no fer aquesta demagògia que vostè avui fa quan està aquí a l'oposició, però que quan estava al Govern, doncs, jo li puc donar qualsevol estadística que mostra que la seva gestió no va ser, en aquest sentit, massa excel·lent, perquè tot era

increment d'atur, destrucció de llocs de treball, tancament d'empreses, més expedients de regulació; i, en canvi, quan s'assumeix aquesta responsabilitat d'aprovar una reforma laboral al Govern de l'Estat...

Per cert, suposo que vostè recordarà que, de reformes laborals, al llarg dels darrers trenta anys n'hi han hagut més de deu i de dotze, i sempre amb la perspectiva d'intentar millorar el mercat de treball. Però una reforma laboral, ho repeteixo, que ha permès, d'alguna manera, portar un punt d'inflexió per fomentar l'ocupabilitat, la contractació indefinida, la flexibilitat interna a les empreses, la negociació, perquè s'ha incrementat la negociació, s'han potenciat els acords entre treballadors i treballadores i les empreses, s'ha facilitat la desvinculació de les condicions de treball pactades en conveni davant de les greus dificultats econòmiques, i era l'única manera de salvar llocs de treball; això sí, és veritat: amb sacrificis duríssims en l'impacte salarial dels treballadors, de tots. També dels beneficis de les empreses, de pràcticament totes. I, per tant, hi ha hagut un esforç molt important, sí, de devaluació dels nostres costos laborals i dels nostres beneficis empresarials. Però això ha garantit salvar la nostra economia. Perquè tot, a partir de l'any 2012, té una inflexió diferent.

I vostè em dona dades que, a més, no s'adiuen amb el que està passant en aquests moments. Per tant, li demano que revisi bé les dades, les estadístiques; estan a la seva disposició. Vostè sap que de l'1 de gener en guany tenim cent vint mil afiliats més a la Seguretat Social a Catalunya? I m'està dient que no hi ha creació d'ocupació. Vostè sap què ha incrementat més, si els contractes temporals o els contractes indefinits? I ve aquí i fa una manifestació... Perdoni, deu ser desconeixement, perquè, si no, si no és ignorància, és premeditadament falsa. Vostè sap que la contractació indefinida està creixent un 16 per cent en els darrers sis mesos de l'any? Per sobre del 13 per cent que cobreix la contractació temporal. Si vostè em diu: «No, el mes de juny, no, el mes de febrer.» Sí, sí: miri una dada, i la desestacionalitza. Els sis primers mesos de l'any hi han cent vint mil treballadors més afiliats a la seguretat social a Catalunya, i creix la contractació indefinida un 16 per cent, per sobre d'un 13 per cent la contractació temporal.

I per què no diu aquí que, quan s'analitza quants treballadors estan amb contracte indefinit i quants treballadors estan amb contracte temporal a Catalunya, per què no diu les proporcions? Perquè surt aquí i parla d'unes condicions de precarietat que, si jo l'escollís i no tingués les dades com a conseller d'Ocupació, m'agafaria, diguem-ho així, de veritat, pànic. Però per què no diem que dels 2.500.000 treballadors assalariats a compte de tercers, i, per tant, deixo de banda els autoocupats, els autònoms o els empresaris que es contracten ells mateixos, els 2.500.000 treballadors a compte de tercers, el 82 per cent –ho diré més alt–, el 82 per cent d'aquests treballadors a compte de tercers tenen contracte indefinit, i el 18 per cent contracte temporal.

Això no és un mercat de treball desestructurat, precaritzat. Que les condicions salarials no siguin les

que tots necessitem i desitgem per als nostres treballadors, això ho reconeix tothom. Que hem d'intentar incrementar i, a més, aquest és un propòsit també, i crec sincerament que ho pot compartir molta gent, que segurament ens hem de plantejar ben aviat, si tenim marc d'actuació i som capaços d'establir condicions d'un marc de relacions laborals català, un salari mínim interprofessional més decent, més digne, per sobre, molt per sobre del que hi ha, per descomptat. Perquè si ens plantejem una certa homogeneïtzació amb altres països de renda per càpita familiar o personal –per càpita, perdó– similar a la nostra, és evident que hem de fer un salt important amb el salari mínim interprofessional, un salari més digne.

Però no em pot dir que avui hi han unes condicions de precarietat en què creixen més els contractes temporals que els indefinits. No és veritat, és fals. I la contractació a temps complet creix més que la contractació a temps parcial. I s'estan donant una sèrie de, d'alguna manera, recuperacions, en aquest sentit, amb una perspectiva positiva, i crec que aquesta perspectiva positiva, en part –en part–, no és només les conseqüències d'una reforma laboral imperfecta, inseguretat jurídica, ho havíem anunciat, que no ha facilitat encara a les pimes una certa, diguem-ho així, capacitat d'actuació, amb més marge de maniobra, per salvar llocs de treball, no per fer altres coses que per salvar llocs de treball, però que ha tingut aquesta, d'alguna manera, capacitat d'incidir en un mercat laboral.

Tot el que succeeix a partir de la reforma laboral en el mercat laboral, és veritat, introdueix més flexibilitat; és veritat, abarateix el cost de l'acomiadament; és veritat, introdueix noves mesures en el que és la negociació col·lectiva, però ens ha permès salvar llocs de treball, iniciar la senda de la recuperació, crear més llocs de treball, més afiliats a la seguretat social, més llocs de treball indefinit, menys temporals, i, per tant, en la línia que aquesta recuperació econòmica impacti encara més positivament en la nostra cohesió social.

Dues vegades he anat a la conferència sectorial al llarg d'aquests darrers dos anys i mig, i cada vegada he intervingut per manifestar el meu desacord amb els fons a les polítiques actives, per manifestar el meu desacord amb les mesures que prenien el Govern central de recentralització, per defensar el marc propi de relacions laborals de Catalunya i per continuar defensant els interessos dels ciutadans de Catalunya i dels seus treballadors i treballadores. I, en aquest sentit, li haig de dir que...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...acabo, presidenta, gràcies– que només analitzant la correlació de les polítiques que es van prendre en el període 2007 a 2010 i les que s'han pres en el període 2011 a 2015, només una simple comparació de quina incidència han tingut en el mercat laboral, li haig de dir que aquest Govern ha estat molt més eficaç que no

només la seva tasca d'oposició, sinó la seva tasca de govern quan el Partit Socialista governava.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

I més pobres, conseller, se n'ha descuidat, i més pobres, i molt més pobres i amb moltes més dificultats no per viure, sinó per sobreviure.

Bé, quan..., sabia què em respondria; de fet, només m'ha respost una qüestió, que és quantes vegades ha anat a la conferència sectorial, que és dues; en aquest cas, ens n'alegrem –ens n'alegrem.

Quan vostè no té respostes, la culpa dels socialistes, la culpa de Madrid –avui Madrid no ens l'hi ha posat, ves per on!– o, si no, del Govern d'esquerrres.

Conseller, sap qui no sap del que ens està parlant moltes vegades? És vostè. És vostè perquè és especialista a barrejar xifres de l'atur registrat, xifres de l'EPA... I, sap què? Nosaltres sempre ens basem en les dades i en la informació i en les xifres que serveixen i que es porten a la Unió Europea i que ens avaluen a tots amb les mateixes..., amb les mateixes xifres, sap? I vostè sap què fa? Vostè agafa les xifres i se les marena, doncs, com més li convé i com més li van bé per avalar els seus arguments. Per tant, per nosaltres no són fiables i no són comparables amb la resta... –que és amb qui ens comparem–, amb la resta d'Europa, que entenc que és amb qui tenim l'ambició de comparar-nos i on volem estar.

No s'enganyi, conseller, la feble millora de les xifres d'ocupació..., nosaltres no li ho hem dit, li hem dit moltes vegades que en els darrers temps es van millorant, però si veiem la retrospectiva, estem en xifres dolentes, no estem en bones xifres. Per tant, la feble millora de les xifres de l'ocupació i d'atur s'estan produint en detriment de la qualitat de l'ocupació: creix la parcialitat, conseller; augmenten les jornades inferiors a trenta-cinc hores setmanals, fins i tot hi ha contractacions a hores. Clar que hi ha contractes, clar que hi ha afiliats a la seguretat social, potser més, però per una hora?, per dues hores? Això són contractes? Això són afiliacions que nosaltres puguem legitimar? No, de cap de les maneres.

I, com li deia, la lleugera creació d'ocupació és temporal i parcial. I és de relleu: s'acomiaden cinquanta treballadors enginyers que cobren dos mil euros i se'n contracten cinquanta que en cobren, si hi arriba, mil. Això és el que volem per al nostre país? Li ho he preguntat abans i no m'ha contestat.

Bé, el treball que es tenia es reparteix; el mateix lloc de treball és ocupat per més d'una persona treballadora i a temps parcial. L'augment de l'activitat es cobreix amb les mateixes plantilles i incrementen les seves jornades. Això és un informe dels sindicats. No

m'invento les dades ni menteixo, conseller –ni menteixo. Totes les meves dades sempre estan sòlidament fonamentades.

Conseller, nosaltres no ens creiem això que ens diu, ens té ja massa acostumats a jocs de mans, trilers i mentiders; en tot cas, si en algun moment es demostra que menteix, potser serà abans vostè que jo.

Nosaltres creiem, volem i farem que es derogui la seva reforma laboral, nociva per als treballadors. També, la recuperació del paper dels representants dels treballadors i el seu paper en el diàleg social i en la seva negociació col·lectiva. Ho reitero, a Madrid els ho van negar i aquí va semblar que els ho donaven, eh? Feien de bons i de dolents, depèn d'allà on estaven.

I volem que es reconstitucionalitzi el dret al treball amb aquesta reforma federal de la Constitució que proposem i que proposarem ben aviat. Que es reconstitucionalitzi, atès que com a dret fonamental gairebé ha estat manllevat en aquesta reforma laboral.

Conseller, també el nou estatut dels treballadors volem fer-lo com una carta de drets laborals que reequilibri la relació entre les parts, entre les forces i el poder que tenen uns i altres, que els equipari; i, per tant, restablir la fortalesa de la negociació col·lectiva.

Conseller, en conclusió i a tall de balanç, vostè i el seu Govern han estat cruels amb els més febles. I a la reforma de la renda mínima d'inserció em remeto. En aquest Parlament i en aquest hemicicle ha estat, reiteradament, aprovada una reforma o una renda mínima, la darrera excusa que se'n va donar. Tindrem la vergonya d'acabar aquest Parlament, si es convoquen eleccions, i ni renda mínima d'inserció ni renda garantida. Conseller, avui hi ha 27.000 usuaris d'aquesta renda mínima, el 2011 n'hi havia 33.000. Quan vostè sap que les persones amb necessitat s'han doblat, que les persones que no tenen ingressos i la cobertura de prestacions ha passat del 86 per cent, el 2010, a avui al 64 per cent. Per tant, més del 40 per cent de persones avui no tenen una cobertura social que els permeti viure amb una mínima dignitat.

Conseller, en definitiva, el seu Govern ha estat cruel i absolutament insensible amb els més febles, i nosaltres farem i mourem cel i terra per canviar aquesta situació i aquest Govern que no es mereix ni es mereixen els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Bé. Aquesta vegada, senyora diputada, ja ha deixat el debat dels números i ha vingut a fer la declaració final, però que no se li sustenta: no hi ha pitjor crueltat que la de mentir sabent que es menteix. Per tant, no enganyi els ciutadans amb segons quines manifestacions.

Miri, en la renda mínima d'inserció aquest any el país invertirà més... –perquè no és gastar–, invertirà més en la cohesió social que no pas en cap altre any, ni pas quan hi havien governs d'esquerra: més pressupost destinat a la renda mínima d'inserció. Per cert, bastant més que a l'any 2010, en què hi havien 65.000 persones aturades més que les que hi han ara. I aquestes dades les pot contrastar.

Jo li faré arribar tot un dossier perquè potser si té l'ocasió a la propera legislatura vagi més ben documentada. Però les estadístiques oficials –oficials– porten a dir que quan s'aprova la reforma laboral comença la inflexió; i això és el que provoca, sobretot, entre altres mesures, que a partir de l'any 2013 avui ja portem vint-i-quatre mesos seguits de disminució interanual de l'atur. I això és estadística oficial.

Jo em pensava que aquesta interpellació em serviria per parlar, doncs, de les reformes que hem fet, si estaven ben orientades o no, tot allò que aquest Parlament ha acabat validant i que el Govern ha impulsat: reforma de la formació professional, reforma de la Llei d'ocupació i del SOC, reforma de simplificació administrativa, una estratègia industrial, un nou centre tecnològic avançat, tot de mesures estructurals per ajudar a la recuperació, la indústria, els serveis, la logística, el turisme. Hem anat, d'alguna manera, al debat de les xifres i a la desqualificació del Govern.

L'estadística oficial és que avui tenim, per sort, en els primers sis mesos de l'any, des de l'1 de gener a enguany, ens creixen els contractes indefinits un 16 per cent, per sobre dels contractes temporals, que creixen un 13 per cent, els sis primers mesos acumulats.

I no és veritat que tinguem contractacions sobre persones que ja treballen, perquè tenim –i això és estadística oficial– 120.000 afiliats a la seguretat social més que l'1 de gener –120.000 afiliats més a la seguretat social que l'1 de gener. Cap de les manifestacions que vostè ha fet aquí..., bé, només les, diguem-ho així, subjectives i filosòfiques, però és que aquestes tampoc tenen cap fonament.

També li haig de dir que tota aquesta evolució..., vostè diu: «més pobres». No és veritat, tampoc és veritat. Jo li vull recordar que..., miri, quan comença la crisi, el gener del 2008, hi havien 283.000 persones aturades, quan vostès deixen el Govern n'hi han 562.000; és a dir, aproximadament 280.000 aturats més. Aquesta, diguem-ho així, tendència del mercat laboral es manté ben bé fins a primers de l'any 2013. Passem a tenir 75.000..., 100.000 aturats més. Però és que des del 2013 fins ara tenim 165.000 aturats menys que quan ja es produeix aquesta inflexió.

Fixi's, del 2008 al 2010 –governava vostè, senyora Capdevila–, 300.000 persones aturades més; del 2011, que comencem a governar, comencem a controlar l'atur, 75.000 aturats més, sí, seguim creixent, però ara ja portem 165.000 persones amb feina i que han deixat d'estar inscrites en el registre de l'atur.

Per tant, estem guanyant la batalla contra l'atur, duríssima. Estem intentant treballar per garantir una millor qualitat del treball, i això s'està..., pensava que em par-

laria, doncs, del tercer Pla de seguretat i salut laboral, que aprovarem el Govern segurament la setmana propera o el Govern de la primera setmana d'agost, i que parlariem de la qualitat del mercat de treball, que és un dels propòsits que crec que qualsevol país s'ha de plantejar. I el nostre propòsit és un país en el qual hi hagin salaris més dignes i en què hi hagi feina per a tothom.

No crec que, diguem-ho així, aquesta obsessió que vostè ha intentat mantenir durant aquests mesos d'atacar el Govern i de posar el mantra de la reforma laboral hagi contribuït a res més que a generar una mica de confusió, perquè la veritat és que la majoria dels ciutadans veuen que creix la feina, que hi ha més feina, que l'economia començar a girar diferent i que, malgrat que això és molt desigual i molt asimètric i encara hem de lluitar molt per la cohesió social, l'economia, en aquest sentit, en mans del Govern de Convergència i Unió s'ha gestionat millor que en mans del Partit Socialista.

Per això, espero que no tingui ocasió de tornar a remoure cels i terra, perquè si ho remouen, tornaran a aixecar el fang i tornarem a caure una mica en una situació econòmica que és com ens la va deixar el Partit Socialista.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta primera

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el balanç de la desena legislatura, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació

al Govern sobre el balanç de la desena legislatura (tram. 300-00332/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, *conseller*, si tenemos que hacer un balance de la décima legislatura, comprenderán que nosotros no podemos hacer un balance precisamente positivo. Solamente nos vamos a ceñir en este momento a cinco puntos principales: el primero es la ley electoral. Era uno de los grandes objetivos de la legislatura y va otra legislatura –van diez legislaturas ya en Cataluña, del Parlamento de Cataluña– en la que no hemos sido capaces de ponernos de acuerdo en una ley electoral.

Y, ¿por qué no nos hemos puesto de acuerdo en una ley electoral? Pues, por lo de siempre: porque había que cambiar cosas que el partido en el Gobierno no estaba dispuesto a cambiar. Y una de esas cosas era la proporcionalidad: que el voto de todos los catalanes valga lo mismo, sean de Lleida o sean del área metropolitana de Barcelona; que el voto de ciertos catalanes no valga casi tres veces más que el voto de los habitantes del área metropolitana de Barcelona.

¿Qué pasa con eso? Pues pasa que sencillamente Convergència i Unió se beneficia elección tras elección de esa anomalía. No se nos diga: «Es que hay que compensar estatutariamente con el territorio». Eso es cierto, y lo sabemos y fue un debate intenso, había sistemas, y se propusieron, que compensaban territorialmente los votos de todos para que todos los territorios estuvieran representados, todos los territorios de Cataluña.

Pero, bueno, eso era lo de menos porque, al final, lo que se pretendía es que se mantuviese esa ventaja sobre todo ahora que se pretende jugar con si hay la mayoría de parlamentarios más uno, para asomarse al balcón y declarar la independencia. Nosotros somos... Ustedes son partidarios de las listas unitarias; listas unitarias, sí, pero listas proporcionales, no, ¿eh?, y listas unitarias, sí, pero desbloqueadas y abiertas, no. Y, bueno, con eso, pues, no ha habido forma... Por lo tanto, un fracaso de su partido y del otro partido que les ha venido apoyando.

Otra cosa irrealizada: los proyectos de reforma global de la Administración. Ustedes, durante los años 2012 y 2013, hicieron manifestaciones, incluso en foros como ESADE, de que iban a acometer la necesaria reforma y simplificación de la Administración, que iban a evitar la duplicidad de servicios, que los habitantes de Barcelona que aguantamos hasta seis niveles administrativos diferentes..., pues, que eso se iba a simplificar. Que, por ejemplo cultura, que tienen, en diversos departamentos y órganos, atribuida la competencia de cultura, o atribuciones en cultura, pues, que se dejase de duplicar en la Administración, que se redujese grasa. En esto hubieran tenido ustedes el apoyo de Ciudadanos, pero ustedes han estado demasiado ocupados en estas cosas, y esto, que pretendían hacerlo, que era importante, que releva a los ciudadanos de una carga, de una rémora importante en impuestos que cuesta toda esa Administración ineficaz, eso, que hubiera ido bien para los catalanes, eso ustedes no lo han hecho.

Tercera cuestión: el modelo de financiación. Bueno, en el 2014 habría que haberse puesto a negociar la LOFCA con el Estado y en el 2015 se debería estar aplicando. Y resulta que ayer el señor Mas-Colell se cae del guindo y nos dice que va a buscar alianzas con la Comunidad de Madrid, que también contribuye a las arcas comunes con mucho dinero, y ahora se les ocurre a ustedes que sí que se puede, que se puede hablar con otras comunidades autónomas y que se puede liderar desde Cataluña un sistema de financiación. Pero, claro, si a ustedes lo que les preocupa es romper la baraja, hacerse las víctimas, hacer ver que estamos ahogados, *escanyats* por el malvado Estado español, pues, claro, eso no se compadece con lo que sería en un estado normal, democrático, del mundo federal, descentralizado, en el que la gente se pone de acuerdo hablando, y no haciéndose la víctima y promoviendo secesiones en la época de la Unión Europea. Unas secesiones populistas que les van a pasar la factura, como ya se les dice continuamente, y ustedes sin prisa..., bueno, con prisas y sin pausas, hacia el muro a estrellarse. Pues, eso, la financiación que podrían haber conseguido para Cataluña, ustedes no se pusieron...,

cuatro años perdidos hasta que el señor Mas-Colell se da cuenta de que podía hablar con otras comunidades y renegociar un sistema de financiación justo. Justo, o adecuado, o mejor que el que pactaron ustedes hace unos años.

Cuarto punto: educación trilingüe. Han llovido durante esta legislatura las sentencias de los tribunales. Ustedes tienen la facultad de arreglar, de establecer un porcentaje, como les dicen los tribunales, de enseñanza en castellano-catalán, y ustedes se han encastillado en el sistema antiguo del monolingüismo, y podrían haber promovido un sistema trilingüe y moderno. Como es algo tan simple como que si les dicen que el 25 por ciento de la enseñanza se dé en castellano es una asignatura, son las matemáticas, y ustedes no pueden sostener que eso perjudique el aprendizaje del catalán, pues, tienen que acudir a mentiras y a la separación, que dicen que se está promoviendo la separación de los niños en las aulas... Bueno, en fin, más moderno es unir lenguas y niños en la misma aula, y esto es otra de las oportunidades perdidas de su Gobierno.

Y en quinto..., ¿no?, yo creo que es quinto: ley electoral; reforma de la Administración, dos; nuevo modelo de financiación, tres; educación trilingüe, cuatro, y quinta, la parálisis del Gobierno, enfocado solamente en el *procés*. Es lamentable cómo hemos perdido una legislatura, hemos dejado desatendidas las necesidades más importantes y más imperiosas de los catalanes y hemos reconducido todo como se hace cuando se marca un código en el teléfono para que todas las llamadas sean desviadas a otro teléfono; pues, ustedes han hecho exactamente igual: todos los problemas que les venían a su Gobierno, ustedes los han desviado, echando la culpa de todo a la pertenencia de Cataluña al Estado español, ¿eh?, a nuestra inclusión en el Estado, y ustedes han derivado cualquier cosa, cualquier falta de dinero, cualquier falta de financiación, los problemas de la sanidad, los problemas de asistencia social, todo se ha derivado al tema de «la culpa es de España». Entonces, esto ha provocado desconfianza, parálisis de las instituciones, desconfianza de los inversores, desconfianza de todos los catalanes... Ustedes hace ya tiempo que no están pensando más que en esa lista única que están formando. Y al final yo creo que el gran hastío de toda la población es que salga el portavoz del Gobierno cada vez, cada rueda de prensa que se da, y esté siempre insistiendo en la misma cosa. Yo creo que esta es una de las muestras más grandes de un gobierno, en el seno de la Unión Europea, populista, que se aferra a las soluciones populistas, que van contra los tiempos. Y, lamentablemente, hemos perdido con ustedes otra legislatura en Cataluña.

Esperamos que esto se acabe ya en el mes de septiembre y que podamos reorientar el Gobierno de Cataluña a la reconciliación, a la unión entre todos los catalanes, a un replanteamiento serio del Estado constitucional, y que podamos empezar a verter nuestras energías en algo que sí que aproveche a los ciudadanos, y no que solo interese a unos pocos y a satisfacer los sueños de algunos de los miembros del Gobierno, que no son compartidos por la mayoría de los catalanes.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, intentaré correspondre'm amb l'exposició que vostè ha fet, un judici que ja ha anunciat d'entrada que només podia ser crític, segons vostè. Jo crec que es poden fer judicis crítics, però també poden ser un pèl més treballats. Però, bé, això és una consideració subjectiva per part meua, que segur que no té per què compartir, no?

Seguint el fil de la seva exposició, d'aquests cinc grans pecats capitals del Govern que jo represento, no?, en primer lloc, la qüestió de la llei electoral, eh? És evident que no hi ha hagut l'acord que almenys per part del Govern desitjàvem; vam estar-hi molt a prop i molt a punt, eh?, però el judici precís de per què no ha estat possible aquest acord jo crec que vostè no l'encerta, sincerament.

Primera, perquè si tingués la cura de mirar-se amb precisió l'Estatut d'autonomia, que és una llei, una llei orgànica de l'Estat espanyol, fins i tot, veuria que no només hi ha el criteri de la proporcionalitat, tal com vostè apuntava, perquè a més a més presenta les coses com si..., vaja, com si fos una manera estranya d'organitzar els processos electorals. Jo només li vull recordar que a l'Estat espanyol aquesta situació que vostè denuncia a Catalunya hi és multiplicada per molt, però «per molt» vol dir «per molt», no? Per tant, aquí tots els vots valen igual –aquesta, primera.

I segona, la ponderació del pes dels territoris vagi-la vostè a plantejar, per exemple, a les Corts espanyoles, i ja veurem quin cas li fan, eh? I fixi's que deu ser per algun motiu que a excepció d'Holanda, si la memòria no em falla, que és plana i a més a més tenen la població distribuïda de manera, diguem-ne, equitativa pertot arreu, el principi d'equilibri territorial és present en tots els règims electorals, però absolutament en tots, no?

I la qüestió no és si aquestes regles són afavoridores d'uns o desafavoridores dels altres, perquè això és tant com dir que vostès renuncien a ser presents a segons quins territoris. Si al final una formació política o una altra obté més o menys bons resultats, deu ser per allò que proposa, no per les regles del joc. Jo crec que aquest és el seu error de concepte i de base: que vostès es pensen que a base de canviar les regles del joc trauran millors resultats que els altres. O al revés, que és el que ens ha dit aquí: vostès es pensen que aquestes regles del joc estan fetes d'una manera capciosa per alguns per mantenir uns determinats resultats electorals. Doncs, escolti, això és tant com dir que la gent quan vota va molt despistada, i li asseguro que no hi va, de despistada, i això de cap de les maneres és així. I tenen igual vostès, que la formació política de què jo formo part, que tota la resta de les formacions polítiques aquí presents i les que no hi són, tenen la mateixa possibilitat d'aconseguir vots on sigui; falta que con-

vencin. I potser resulta que el dia que s'adonin d'això, que la democràcia consisteix en això, doncs, aleshores faran un salt qualitatiu d'entendre que la qüestió no és la llei electoral des del punt de vista dels suports que tenen uns o que tenen els altres.

Per tant, compromís per part del Govern, absolut i total, i de la formació de què jo formo part també, a tirar endavant aquesta llei electoral. I jo lamento en tot cas, en aquest sentit, la posició d'un grup com el seu, que acabava portant el debat precisament en termes dels resultats. I aquí és on jo crec, sincerament, que vostès s'han equivocat, i de molt.

Segona consideració. Respecte als projectes de reforma global de l'Administració, jo n'hi diré dues, de coses, en aquest capítol, per entendre'ns. Se n'han fet no fa pas gaires dies. Aquest Parlament –en poso un exemple– va aprovar una llei, impulsada pel Govern, de racionalització i de reforma i de simplificació administrativa, per exemple, en tots els procediments que tenen a veure amb la Generalitat de Catalunya, però també amb el món local. Jo no recordo si vostès hi van ser, en aquesta votació, o no; em sembla que no massa, per entendre'ns, no? Però en qualsevol cas això es va aprovar per l'impuls d'aquest Govern, no? Li'n poso aquest exemple. O li'n podria posar un altre, no?: balanç del 2014, que és el que tinc en la retina..., perquè això, com que sembla que vol ser una mena de debat de política general, doncs, jo li contestaré el que pugui en termes de memòria, però li podria ampliar aquesta informació, i a més a més de fet aquesta informació està disponible perquè és pública, no? Però el 2014 havíem reduït un 29 per cent els organismes amb participació del sector públic de la Generalitat respecte al que hi havia hagut quan vàrem entrar en el Govern. Per tant, hi ha hagut un esforç de simplificació normativa, que ens hi havíem compromès, i un esforç de simplificació organitzativa. I li ho dic amb dades i amb fets objectius, no?

Ara, al costat d'això, deixi'm que li digui –i no és victimisme, sinó que és la constatació de la realitat, que també afecta el seu grup parlamentari i a vostè, amb aquesta intervenció–: ja m'agradaria tenir molta més capacitat de reforma del nostre sector públic, ja m'agradaria no estar tenallat per una Cora, la comissió aquesta, de racionalització, diuen, però que de fet és de recentralització, que ha impulsat el Govern del Partit Popular. Ja m'agradaria no estar pendent de normatives bàsiques que ens imposen, diguem-ne, al marge, doncs, de la idiosincràsia, de les tradicions..., no tradicions, diguem-ne, tradicionalistes, sinó tradicions ben fonamentades, amb molts bons resultats, objectius, d'organitzar-nos en aquest país. Per exemple, tota la catàstrofe –perquè no es pot qualificar d'una altra manera– de l'impacte que ha tingut l'LRSAL en el sector públic en el nostre país, i tota la dinàmica, doncs, d'afavoriment de figures consorciades que ens han donat molt bons resultats en la prestació dels serveis públics de cara als ciutadans, i a més a més valorats així pels mateixos usuaris, pels mateixos ciutadans, no?

Per tant, fixi's, allà on hem tingut marge, hem actuat. I li n'he posat dos exemples; per raó de temps no li'n puc posar més, no? I, evidentment, ens agradaria actu-

ar molt més en aquest terreny, però hi ha un marc normatiu que ens tenalla, i, sincerament, nosaltres ens el volem treure de sobre, per poder-li contestar amb tota la responsabilitat a gent com vostès. El que em sembla sorprenent és que vostès vinguin aquí, denunciïn que no fem coses, i llavors diguin que som uns victimistes quan diem que segons quines coses no les podem fer perquè hi ha un marc legal que ens ho impedeix. Vostès s'han de clarificar. Sí, home, perquè no poden demanar, allà on no es poden fer coses, i denunciar que a més a més no es poden canviar les coses perquè es puguin fer, allò que de fet no es pot fer, a data d'avui almenys. I en això s'haurien d'aclarir una mica, perquè vostès amb una mà demanen i exigeixen i amb l'altra impossibiliten, i són d'una incoherència flagrant des d'aquest punt de vista. Deixin-me que ho digui d'aquesta manera, no?

Tercera consideració que vostè em feia, no?, que permetrà, diguem-ne, que m'ho agafi esportivament; diu: «No han estat capaços de canviar el model de finançament de la LOFCA.» Això seu és voluntarisme pur, eh?, dit amb tota la ironia del món, no?, perquè, escolti, en aquests darrers anys hi va haver una proposta secundada per dues terceres parts, pràcticament, d'aquest Parlament, que es deia –no sé si se'n recorda, o ho va viure, o ho va conèixer– «pacte fiscal»; era una proposta en la línia de la reforma del finançament, disposats a parlar-ne i a negociar, i es va acordar així per part de moltíssimes formacions polítiques. Vostès no hi varen ser, per cert, no hi varen ser, perquè vostès, és clar, diuen: «S'ha de fer això, s'ha de fer això», però després no hi són mai, eh? És a dir, moltes lliçons, però no es comprometen. Aquesta és la realitat, a jutjar dels seus vots, no de les seves intervencions. Hi va haver aquesta proposta, amb voluntat, a més a més, de negociació, i per part del Govern del PP es va dir que no. Però que no ni tan sols a obrir una negociació, que és el que es va proposar el mes de setembre del 2012, i en sóc testimoni directe. I evidentment això no es va despatxar amb una reunió, sinó amb moltes, aquell estiu mateix i durant el transcurs del que portàvem d'any. I la resposta va ser un no rotund, no?

I, de fet, això, quan s'ha anat plantejant, des de diferents fòrums, fins i tot per part de la líder del Partit Popular a Catalunya, doncs, s'ha acabat dient que no. I a la mateixa senyora Sánchez-Camacho, que algun cop ha insinuat o ha donat a entendre que era partidària d'obrir una reforma del finançament, doncs, se li ha dit que no. Aquesta és la realitat.

Llavors vostès volen fer una mica de *primus inter pares*, i de dir que la culpa és una mica de tots, i en canvi no acaben de mullar-se ni en un sentit ni en un altre. Jo els demano, des d'aquest punt de vista, que estiguin al costat de les institucions catalanes; amb les seves propostes i amb les seves línies argumentals, només faltaria, però al costat de les institucions catalanes. Perquè qui ha dit que no és molt clar, si no és que vostès ara em defensin la posició del PP, que tot podria ser.

Quarta, el tema de l'educació. Escolti, el que hem impulsat en el que portem de legislatura en matèria d'anglès, per exemple, en les aules és el que no s'havia fet fins ara, amb una intensitat molt gran i, òbviament,

complint el mateix mandat de la Llei d'educació de Catalunya, i finalment complint allò que a més a més és absolutament majoritari en aquest país, per no dir per unanimitat del món de la comunitat educativa. Vostès aquí estan situats, no a l'extrem, a fora, diguem-ne, del consens educatiu, i en termes de sentit educatiu, perquè el que plantegen és una divisió a dins de la comunitat educativa per raó de llengua. Estan plantejant això. I ho saben perfectament. I jo crec sincerament que això és molt greu.

I, finalment, paràlisi de govern. Perquè només tinc vint segons, jo l'encomano que llegeixi..., perquè a més a més fem un esforç, que ja veig que a vostè això li deu causar moltes hores de treball i no les deu tenir disponibles, deu tenir més temps per a altres consideracions o qüestions d'ordre mediàtic, vés a saber, però vostè, si consulta i vol fer un examen rigorós del compliment del Pla de govern 2013-2016, amb *totes* les mesures i l'estat de l'execució d'aquestes..., no podria afirmar amb la lleugeresa que crec que ha afirmat que el Govern ha estat paratitzat.

Gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Sobre la ley electoral, *con-seller*, usted ha dicho que estuvimos a punto; yo creo que nunca estuvimos a punto de llegar a una nueva ley electoral, nunca; hasta el borrador, pues, salió sin un sistema electoral. Nunca hubo el más mínimo acercamiento ni el más mínimo interés por parte de ustedes en corregir esta ley y en hacer una nueva.

Usted dice: «Es que en España ocurre lo mismo, en el resto de España; la LOREG sigue los mismos principios.» Ciertamente. Y nosotros también queremos reformarla, ¿eh?, en ese aspecto. Y eso ya, pues, lo decimos y lo llevamos en nuestro programa electoral para generales.

Se refería usted a Holanda, que no es montañosa sino plana, y que allí se respeta el peso de cada territorio. Es cierto; por eso un sistema como el holandés o como el alemán era el que nosotros proponíamos, y que respeta sin tanta merma del principio de proporcionalidad la representación de cada uno de los territorios.

Y usted, por último, decía que bueno, que la proporcionalidad..., pues algo así como que no son votos o que... Al final, de lo que no estamos hablando nosotros es de votos, sino de un principio justo de representación. No estamos diciendo quién saca más o menos, que parece que esto parece preocuparle a usted y es la razón por la que usted no llega a un acuerdo, o ustedes no quieren llegar a un acuerdo, sino de la normalidad de la representación ciudadana, de no alterar el voto de cada persona; que el principio de un hombre, un voto, sea cada vez más cierto. Es algo tan simple como eso.

En cuanto a la modificación y simplificación administrativa, usted ha aludido a la ley que se sacó para la simplificación de la normativa. Es cierto. Y allí se contó con el voto de Ciudadanos. Pero es que hay que ser más valiente para reformar la Administración. Es más fácil decir cómo las leyes deben ser más simples o se deben entender mejor, o deben haber paquetes legislativos más inteligibles y mejor organizados. Eso es más fácil. Lo difícil es entrar allí donde hay órganos con personas puestas allí a dedo por políticos y que están allí cobrando y siendo una sangría para la Administración, y no son gente productiva, no son policías, no son médicos, y no son funcionarios productivos, sino cargos buscados en órganos de representación política. Por tanto, no se ha hecho lo que cuesta, lo que requiere valentía y lo que supone meter mano en el tema de los puestos pensados para políticos.

Otra cosa. Decía usted que «es que, claro, ya nos gustaría contar con el *marc normatiu*» ¿eh? Y que yo, aquí, en este marco mental que tienen ustedes, a nosotros casi nos obliga a saltar y salir de él. Y recordarle: señor Homs, Convergència i Unió está presente en el Congreso español, está presente en el Congreso y en el Senado. Y otros partidos: Esquerra Republicana también lo está. Y otros partidos: el Partido Socialista y el Partido Popular.

¿Y qué quiere decir eso? Pues que los catalanes, aunque a veces nos parezca en el marco mental que es que la representación de los catalanes empieza y acaba aquí, también tenemos representación en otros órganos del Estado. Y participamos, junto con el resto de los españoles, de la legislación. Por lo tanto, no nos la imponen, no es una potencia extranjera que nos impone normas, sino que nosotros participamos de esas instituciones con el resto de los españoles.

Por lo tanto, sigan ustedes nuestro ejemplo, si quieren, salgan a la política nacional y promuevan la reforma de aquello que no les gusta, que es lo que hace Ciudadanos y, por cierto, con bastante éxito, y, por cierto, a pesar de ser catalanes, con la historia esta de que a los catalanes no nos quieren. Pues, mire, sí que nos quieren; nos votan cuando decidimos salir y acometer reformas en el Estado en beneficio de los catalanes y del resto de los españoles.

Respecto a la propuesta fiscal que ustedes llevaron a Madrid, bueno, es que era claramente una propuesta inasumible, inconstitucional, imposible, y se ventiló en una hora, y ustedes, al cabo de esa hora de reunión, ya salieron con el *procés*, y entonces ya con el *procés* entramos otra vez en el bucle este interminable que ya, digamos, nos releva de hablar de más cosas, porque al final volvemos siempre al *procés*, porque el *procés* ha de ser la panacea de todo, y es, pues, bueno, este vehículo populista en el que nos ha embarcado su Gobierno.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Estic molt content que vostè estigui tan feliç de saber-se tan, diguem-ne, recolzat per tanta gent a Catalunya. La veritat és que no hi ha re millor que desitjar la felicitat dels altres, ja li ho ben asseguro, i no li ho dic amb cap sentit d'ironia, sinó que em sembla molt bé: millor que estigui vostè content que no pas enfadat, anirem més bé tots, no?

Clar, jo quedo una mica desconcertat d'aquesta segona intervenció, perquè és vostè que m'ha dit que fan el tema de la llei electoral. Vaja, està al *diari de sessions*, no? És vostè que ha dit que nosaltres no volíem canviar la llei per raons de resultat. És vostè que està pendent del resultat. I jo li deia: «Nosaltres, no; nosaltres estem pendents dels principis i dels de l'Estatut.» (*Veus de fons.*) Sí, home; clar. Perquè miri's què diu l'Estatut de com s'ha de configurar la llei electoral. Clar. Però llegeixin-s'ho tot, eh? no només la part o la frase que els pugui convenir.

Per tant, si es tracta de principis, totalment d'acord, en el sentit del que expressava jo mateix abans, no?, i, per tant, doncs, de fer efectiu que cada persona òbviament..., és que, si no, a més a més, sap què passa?, que algú s'ho podria acabar creient, que tots els vots no valen igual. I tots els vots efectivament valen igual. Només faltaria –només faltaria. (*Veus de fons.*) Sí, és clar; tots els vots, cadascun d'ells, valen igual. Sí, home, és clar, sí, valen igual. Clar, si vostè creu que això no és així, doncs, aleshores, què vol que li digui?, vostè sigui feliç, eh? Jo no li puc desitjar una altra cosa.

Respecte a la reforma de l'Administració, jo sincerament no conec de vostès, diguem-ne, cap proposta concreta portada aquí, al Parlament de Catalunya, a part, diguem-ne, d'aquests discursos que fan reiteradament, no?, i d'aquesta voluntat de confondre les coses, no? Perquè és vostè que m'ha fet a mi –vaja, a mi m'ha semblat que anava així, no?– una interpellació a on ens demanava comptes de no sé quantes coses que creia que s'havien d'haver fet i no s'han fet. I llavors em diu que tenim representació a Madrid per decidir coses, no? Doncs, aleshores, a vostè l'invito que s'aclareixi. Perquè, si la interpellació me la fa a mi, l'exigència la fa a aquest Govern, però després diu: «Però hi ha coses que s'han d'anar a decidir a Madrid», doncs, vostè té una certa confusió, no?, d'on estan les responsabilitats.

Jo el que li dic és: «Ja m'agradaria que vostè tingués raó», ja m'agradaria, perquè voldria dir que nosaltres tenim capacitat per decidir coses que avui no tenim capacitat per decidir. Si per nosaltres és un repte, això; en positiu. M'agradaria que vostè ens pogués interpellar, amb raó, amb coneixement de causa de les coses, i ens digués: «Mirin, vostès haurien d'haver fet això i no ho han fet, i haurien d'haver fet una reforma a fons de la funció pública i no l'han feta, perquè està en la seva mà fer-ho.» I no ho està. I si vostè vol anar enganyant la gent a base de considerar això que li acabo d'afirmar com a victimisme i dir-li a la gent que aquí es poden fer coses que no es poden fer, d'això se'n diu, almenys allà on, diguem-ne, ho conec jo, enganyar, directament, presentar les coses com, de fet, no són.

Per tant, des d'aquest punt de vista, també els demano un punt més de sinceritat.

I què vol que li digui més? Perquè al final suposo que això deu ser ensumant-se calendaris electorals, de fer aquest tipus d'intervencions, però és evident que, vaja, el judici, òbviament, sobre el qual nosaltres també tenim aspectes crítics però més fonamentats... A mi m'hauria agradat, doncs, en aquest sentit, tenir una oportunitat de parlar sobre aspectes concrets. Jo el convido que miri el que és disponible, perquè a més a més amb això som absolutament transparents, del Pla de govern, del conjunt de mesures, que en són centenars, quin és l'estat d'execució de cadascuna d'elles, no?; que ens interrogui en una altra ocasió per què les que no han estat culminades, que són una minoria, però n'hi ha, doncs, no s'han acabat de culminar; quins reptes s'ha trobat, i poguéssim fer un debat, la propera vegada, una mica més constructiu.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre el balanç i les perspectives del Govern (tram. 300-00333/10)

Passem al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el balanç i les perspectives del Govern. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula, en el seu nom, l'il·lustre diputat senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé; moltes gràcies, president. I bona tarda a tots i a totes. Senyor conseller, jo volia començar..., li feia la interpellació abans el diputat Carrizosa, de Ciutadans, jo crec que, després d'aquesta interpellació, és avui un molt bon dia per recordar la figura de l'excalcalde de Santa Coloma, que, per cert, ens ha deixat avui, el senyor Lluís Hernández, un dels promotors polítics de la immersió lingüística, una immersió lingüística que una vegada més no em cansaré de defensar des d'aquest faristol que ens ha ajudat a la cohesió social d'aquest país i ens ha ajudat també a la lluita per la igualtat d'oportunitats.

Li fèiem, senyor Homs, aquesta interpellació. Nosaltres voldríem començar des dels fonaments d'aquesta legislatura. Artur Mas, com vostè sap, va arribar a president de la Generalitat de la mà del Partit Socialista de Catalunya, gràcies a l'abstenció del Partit Socialista a la investidura del 2010. Ràpidament, després, va establir un acord de governabilitat amb el Partit Popular, amb els pactes entre Mas i la senyora Sánchez-Camacho, per desplegar la legislatura del 2010 al 2012. Després va pactar un acord d'estabilitat parlamentària amb Esquerra Republicana que li ha permès continuar aplicant les seves polítiques fins ara, fins al juliol del 2015. Per tant, no se li pot negar al senyor Mas

una certa capacitat camaleònica per poder, doncs, fer política, fer les seves polítiques, amb el suport de diferents grups parlamentaris.

Aquests cinc anys, per desgràcia, no han servit per millorar les condicions de vida de la majoria social del país, sinó tot el contrari. La pregunta que ens fèiem, conseller Homs, és: estem avui millor o pitjor que abans?, socialment, democràticament i nacionalment. Estem millor socialment? No, perquè avui Catalunya és el segon país líder d'Europa en desigualtats, gràcies a les polítiques de Convergència i Unió. Estem millor democràticament? No; ho hem vist fa una estona en el punt de la comissió del frau fiscal, perquè vostès miren cap a una altra banda quan es parla de corrupció, tot i les exigències de la ciutadania. I estem millor nacionalment? Doncs, mirin, tampoc, perquè vostès estan venent la poca sobirania que tenim, i les poques estructures d'estat vostès les estan venent als seus amics més poderosos. Avui, per tant, amb vostès, Catalunya és un país més desigual, és un país menys transparent i és un país amb menys autogovern, perquè l'estan venent al capital privat.

En l'àmbit de l'emergència social, vostès porten una legislatura parlant de la construcció d'estructures d'estat, però, escoltin, tenim dues estructures d'estat fonamentals al nostre país, com són la sanitat i l'educació, que vostès han destrossat, les han desmuntat en aquestes dues legislatures.

En l'àmbit educatiu s'ha reduït pressupost destinat a educació en un 22 per cent en els últims cinc anys; és a dir, hem retallat 1.200 milions d'euros. Mentre el Govern d'esquerres obria un centre públic cada quinze dies, vostès en aquests anys han tancat set escoles públiques a Catalunya. S'ha reprès la diferenciació entre l'oferta pública i la privada amb la sisena hora, amb la imposició de les jornades compactades només a les escoles públiques i negant-se a desplegar els instituts escola com a elements també de cohesió social. S'han apujat un 65 per cent les taxes universitàries, que ens allunyen, a la classe treballadora, del dret a l'educació. S'han eliminat en un 95 per cent els programes de cohesió social al nostre país –beques menjador, beques d'escoles bressol, supressió dels plans educatius d'entorn, etcètera. I vostès, conseller Homs, en educació han fet retallades ideològiques, perquè mentre han fet tot això que jo els explicava, paral·lelament han mantingut els concerts educatius, que suposen 29 milions d'euros cada any en aquest país, per blindar els concerts de les escoles de l'Opus, que segreguen els alumnes per sexes. Per tant, vostès han implementat retallades ideològiques, no retallades pressupostàries, moltes d'elles no retallades obligades per l'Estat, no imposades per la troica, o no només imposades per la troica. Vostès, quan han tingut les tisores a la mà, han tingut molt clar per on començar i han tingut molt clar quins privilegis no tocar.

En el l'àmbit sanitari, doncs, ha passat, senyor Homs, tres quarts del mateix. En aquests cinc anys hem perdut 1.400 milions d'euros de pressupost, un 14 per cent respecte del 2010, i hem tornat a nivells de fa nou anys; tenim cinc mil llocs de treball menys al sistema sanitari, i un 20 per cent dels professionals hospitalaris són

precaris. El 2011 el conseller Boi Ruiz va dir aquelles perles de: «Feu-vos d'una mútua, que desgravarem a Hisenda. La salut és una qüestió individual. Hem de treure greix del sistema, i no múscul.» S'han acomiadat eventuais i substituïts del sistema educatiu i s'han tancat fins a seixanta punts d'atenció continuada.

Per tant, senyor Homs, vostès ni abans, ni ara, ni segurament a partir del 28 de setembre, defensaran la sobirania de les classes populars, perquè totes les seves mesures han anat orientades a escanyar els més febles, per no tocar els privilegis dels més poderosos. Podríem parlar –però no tindrem temps– de com han privatitzat Tabasa, de com va acabar el nyap de l'ATLL, de com es volen vendre el territori, com Tarragona, a la indústria del joc, a la indústria dels casinos. Per cert, senyor Homs, la dignitat de la república catalana estarà als nostres serveis públics o no estarà, aquests serveis públics que vostès han fet servir aquests dos anys per poder vendre-se'ls.

Tenim també una situació d'emergència democràtica. Si l'emergència social és desesperant, l'emergència democràtica ho és encara més; els casos de corrupció que afecten aquest Govern no ens els acabariem en aquests deu minuts d'interpel·lació. Vostès han volgut gesticular, fer molta estètica amb mesures anticorrupció, però encara no han donat explicacions de molts casos que els afecten a vostès com a partit, únic partit condemnat per corrupció i únic partit amb quinze seus embargades. La seva lluita contra la corrupció es va limitar a les cinquanta-una mesures que va presentar el president de la Generalitat, que després no les va complir. Hi ha un exemple claríssim que també hem pogut viure avui a la comissió del frau fiscal: no li sembla –i digui'm la veritat, senyor Homs– que és una vergonya que en l'informe de conclusions de Convergència i Unió no aparegui la paraula «Pujol», no aparegui el cognom Pujol ni una sola vegada en tot l'informe?

Però és que si parlem d'emergència democràtica aquí també es demostra com entenen vostès la democràcia; vostès, que parlen tant de sobirania, jo els he de dir que després no la respecten. Miri, aquest Parlament ha aprovat mocions i resolucions que el Govern ha incomplert; podem posar l'exemple del projecte VISC+, el consorci de Lleida, el Barnaclínic, o una recent, que vam aprovar a instàncies del nostre grup parlamentari, sobre els menjadors escolars, que les entitats ens avisen que no s'estan complint i que hi estarem molt a sobre. Per tant, senyor Homs, aquesta actitud també afecta la nostra qualitat democràtica.

I aquest..., un altre apartat sobre l'emergència nacional, per nosaltres també molt important i que ens preocupa, al Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida: li hem de dir, conseller, que el senyor Mas i Convergència Democràtica de Catalunya han enterrat el dret a decidir; i aquesta ha estat la gran i la greu irresponsabilitat d'aquesta legislatura. Sap, senyor Homs, quina era la força d'aquest Parlament, com vam començar la legislatura? La nostra força era un suport del 80 per cent al dret a decidir, i vostès l'han reduït, només per interessos partidistes, fins a confrontar amb aquells que defensem el dret a decidir des de sensibilitats o enfor-

caments diferents. Sap quin és la força, senyor Homs, del dret a decidir? Que gent com jo mateix, que no he sigut mai independentista, volem defensar colze a colze amb la gent que sí que ho és, amb la gent que legítimament sí que ho és, poder votar, i poder votar per poder decidir democràticament. I perfectament, senyor Homs, pot vostè posar en una balança què hem fet uns i què hem fet altres per defensar el dret a l'autodeterminació del nostre país. Jo intentaré explicar-li-ho en el poc temps que em queda.

Vostès sí, han fet moltes declaracions històriques, declaracions històriques que fan cada mitja hora, però no han acabat de fer cap gestió ni a nivell estatal ni a nivell internacional. Iniciativa i Esquerra Unida podem explicar amb molt d'orgull que hem sigut els únics a aconseguir que una força estatal com Izquierda Unida votés a favor del dret a decidir, hem sumat les noves forces que han irromput a l'Estat cap al dret a decidir, hem sigut els únics que en les eleccions europees vam aconseguir que tant el Partit Verd Europeu com el Partit de l'Esquerra Europea defensessin aquest dret democràtic que tenim i vam treballar perquè al Foro de São Paulo les esquerres alternatives estiguessin al nostre costat, i ho vam aconseguir.

Què és el que han fet vostès, senyor Homs? Quin suport estatal o internacional ha aconseguit Convergència Democràtica, més enllà de compartir grup parlamentari amb Ciudadanos al Parlament Europeu? Sap què hauria fet un president de la Generalitat? Si jo fos Artur Mas, avui ja m'hauria reunit amb Izquierda Unida, amb Podemos, amb Anova, amb Compromís, amb la Chunta Aragonesista, si de debò defensés el dret a decidir del meu país. Perquè sap què passa, senyor Homs? Que no sortirem de l'actual situació amb declaracions històriques cada mitja hora, sinó votant. L'única sortida que encara ens queda, que encara li queda a aquest país, és la de poder votar, perquè el dret a decidir no està amortitzat, encara que vostès l'hagin volgut enterrar.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Mena. Per respondre aquesta interpel·lació en nom del Govern, té la paraula ara l'honorable conseller senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, comparteixo el recordatori i l'homenatge a qui fou alcalde de Santa Coloma i, a més a més, amb els termes precisos amb què vostè ho ha fet, eh?: una contribució molt evident i molt coneguda a la cohesió social del nostre país i, particularment, també en la defensa de..., vaja, de la immersió lingüística, en el sentit que és una concepció que té valor educatiu per ella mateixa i, a més a més, que té aquest valor de cohesió social. Comparteix, per tant, i crec que són encertats el recordatori i l'homenatge que vostè ha fet aquí, no?

Bé, respecte al contingut més propi de la seva intervenció, d'aquesta voluntat que tenen i que han tingut, i que

és ben legítima, doncs, de fer un balanç, així, molt genèric, a part d'algunes consideracions que si tenim o té el senyor Mas una capacitat camaleònica, no?, de poder fer acords amb gent diversa..., que, pel que m'ha semblat sentir ara, a la seva part final de la seva intervenció, és el que ens retreia que no fèiem. Per tant, com que no sóc capaç de discernir ben bé on vostè vol posar l'accent, perquè per segons què és capacitat camaleònica, per segons què és incapacitat de tenir acords, bé, doncs, ja en farem una mitjana, de tot això, no?

En qualsevol cas, a la pregunta clau de si estem millor o pitjor que el 2010, no? –si estem millor o pitjor que el 2010–, jo li dic d'entrada que nosaltres no estem contents de la situació, diguem-ne, que viu el nostre país en termes de crisi, que crec que continua tenint efectes negatius en molt bona part de la nostra població. Però, si la pregunta és si estem millor o estem pitjor, ens hem d'atendre també a les dades objectives que formen part del nostre entorn, i jo crec que la resposta és afirmativa: estem millor que el 2010. I, si més no, repassem uns quants indicadors que deuen ser expressió de les consideracions que vostè feia amb relació, per exemple, a la mateixa crisi i als efectes d'aquesta, no?

Un indicador molt compartit també per vostès, com és el relatiu a l'ocupació, és per tirar coets? No. I, ho torno a dir, n'estem contents? No. Però estem millor –estem millor–, perquè els indicadors certifiquen, per exemple, doncs, que portem vint-i-quatre mesos amb indicadors positius amb relació a l'ocupació. I això és una dada objectiva que jo no m'invento, ni vostè. I jo crec que les dades objectives no les hem de posar en consideració. Ho torno a dir, eh?, si la pregunta fos: «El Govern està satisfet?», home, no, perquè no ens donarem per satisfets fins que els estralls de la crisi no estiguin saldats; ja s'entén, això, no? Però si la pregunta, com vostè ha entès que jo la plantejava, és: «Estem millor o pitjor?», doncs, estem millor, atenent les dades, en un context que, ho torno a dir, almenys per part nostra, no és de satisfacció, no?

Des del punt de vista de l'aproximació que vostès fan que, clar, aquesta sensació..., bé, jo crec que té el recorregut que té. Si vostès estan convençuts que això és un argument per convèncer no sé qui, doncs, vostès mateixos, no? Però jo crec que no és molt consistent dir..., si vostès retallen, no són retallades ideològiques, sinó que són necessàries; però si ho fan uns altres, de retallar, és perquè ho fan per gust i per ganes. Doncs, escolti, ja li ho ben asseguro, jo no conec cap governant que retalli per gust i per ganes; jo almenys no en conec cap, no? Jo entenc que hi han situacions, doncs, que són producte de la mateixa realitat, i aleshores s'ha de ser un punt més equànime a l'hora de fer els judicis de les intencions, no?

Perquè, evidentment, si vostè agafa, doncs, allò que crec que ens permet comparar prioritats, el 2010 el pes del que és l'agregació de totes les polítiques socials... I aquesta és una dada que quan l'expressem vostès sempre –no sé per quina raó, perquè potser els trenco una mica el discurs–, fan sempre que no amb el cap i la neguen i la qüestionen, però la realitat és molt tossuda, no?: el 2010 les polítiques socials que estava amb capacitat de gestionar la Generalitat de Catalunya, agrega-

des, eren un 67,8 per cent del pressupost, i ara, aquest 2015, un 71,2 per cent.

Això marca un ordre diferent de prioritats, marca, no?, dins d'uns límits que són poc variables, perquè, com sap vostè, si som honestos en el judici, doncs, el marge de maniobra és molt escàs, però dintre d'aquesta escassetat, home, un 67,8 és menys que un 71,2; per tant, hi ha més prioritat respecte a les polítiques socials ara, amb relació a allò que és disponible. Perquè, clar, diguem-ne, ja m'agradaria que vostès m'atribuís la responsabilitat plena i absoluta sobre la caiguda dels ingressos, perquè voldria dir que la clau de la caixa la tenim aquí, i estaria encantat de la vida de poder-li respondre sobre això, però no és el cas.

I si vostè repassa inclús el darrer Consell de Ministres, impost que hem aprovat en aquest Parlament... Per cert, mostrar de fiscalitat que els hem desbordat per l'esquerra, siguem honestos! Sí, home, no s'havien posat sobre la taula, diguem-ne, totes les propostes i totes les mesures fiscals, creatives algunes d'elles –diguem-ho així–, mai com ara, en tota la història d'aquest Parlament! I això és també una dada objectiva. Vostès havien promogut un impost sobre els dipòsits bancaris? No. Vostès havien promogut un impost sobre les emissions de carburants? No. Sobre la qüestió de l'energia nuclear? No.

Bé, doncs, en poso aquests exemples i li'n podria posar d'altres, no? I la realitat és que estem on estem, que és que en qualsevol iniciativa n'hi han uns que ni fan ni deixen fer. No són vostès, però n'hi han uns que ni fan ni deixen fer. Per tant, la responsabilitat sobre els ingressos..., ja li ho dic, ja m'agradaria poder-li contestar sobre això, sobre la base de tenir la clau de la caixa, no? Però no la tenim. Per tant, el judici s'ha de fer, diguem-ne, tenint en compte aquest context, no?

Anem a coses potser més concretes, ja que vostè m'ha fet una intervenció molt més genèrica, no? Clar, nosaltres ens vàrem trobar el 2010 –vostè m'hi ha portat, eh?–, diguem-ne, a descobrir que teníem habitatges buits a disposició de la Generalitat de Catalunya, de l'ordre de 3.264; ara n'hi ha 951. Bé, doncs, vol dir que algú deu haver fet un esforç de mobilització d'aquest estoc d'habitatges al servei de les necessitats socials de gent que ho necessitava. I vostès van tenir responsabilitats en això, directes a més a més, i aquest era el balanç: 3.264 habitatges buits a disposició de la Generalitat que no es posaven a disposició d'aquella gent que ho pogués necessitar, el 2010, en plena crisi econòmica, de fet amb els estralls més forts de la crisi econòmica, i ara en són 951. Algú deu haver fet un esforç en aquest sentit, no? I, per tant, això ens permetria a tots fer un judici una mica més equilibrat i amb menys prejudicis, no?

Bé, en termes de balanç..., ho dic pel temps que em queda, perquè comprendrà que jo no li puc contestar, amb el temps que tinc, absolutament a tots i cadascun dels apunts que m'ha fet. Però, respecte a la qüestió, diguem-ne, de la transparència, deixi'm fer un apunt també. S'han fet coses que tampoc s'havien fet mai com a govern, i reconeixements al Govern respecte al compromís amb la transparència i a l'execució de po-

lítiques de transparència, que no hi havien estat mai; això almenys reconeguem-ho, això ha estat així, no? I s'han pres iniciatives; hi ha un codi ètic que afecta els alts càrrecs, que això no hi havia estat mai abans. És a dir, hi ha un conjunt de mesures que no es poden negligir, no?

I respecte a la qüestió del dret a decidir, que he vist que formava part, doncs, de la seva intervenció final o de la part final de la seva intervenció, bé, vostès tindran l'oportunitat d'exercir el dret a decidir de l'única manera que ens han deixat a tots plegats, no? Perquè d'intents n'hem fet; per cert, mancomunadament. Jo no acabo d'entendre, diguem-ne, el to de crítica en aquest sentit, perquè no he tingut mai la sensació d'haver fet res, ni des de la perspectiva del Govern ni tampoc des de la perspectiva de tots els que configuràvem aquest acord a favor del dret a decidir que ha existit en aquesta legislatura, que a vostès els poguéssim fer sentir-se'n exclosos. Les decisions sí, home, les decisions les han pres vostès en cada moment. Però jo tinc el record, per exemple, d'una situació –perquè a més a més la vaig viure molt directament, no?– a l'entorn del 9-N, diguem-ne, molt regirada –diguem-ho així–, en el que van ser les negociacions entre formacions polítiques i amb moltes discussions i amb moltes..., però al final va passar una cosa que va ser, de fet, mèrit de tots, que és que vam participar, la gent de la seva formació política, de la nostra, de la d'Esquerra, de moltes d'altres, no?, i de molta gent de cap afiliació política, que vàrem participar al 9-N. I això ho vàrem fer al final entre tots. Amb moltes discussions, eh?, i amb moltes discussions i afirmacions a mig camí, que si ens les haguéssim pres seriosament, totes i cadascuna d'elles, doncs, no seria massa coherent amb el que alguns de vostès després van acabar fent el 9 de novembre. Jo no els ho retrec, això, perquè crec que el bo va ser que al final hi vàrem ser tots. Aquell dia tots hi vàrem acabar participant, no? Per tant, en aquest sentit de la reivindicació del dret a decidir, doncs, jo considero que hi continuem sent absolutament tots.

Ara, hi ha un altre pas, que és el que vostès..., i aquí cadascú, diguem-ne, amb la seva posició, i totes són ben legítimes, no?, que és: vostès es volen quedar en el debat i en la defensa del dret a decidir, doncs, com a concepte, que està bé i que nosaltres compartim, però alguns altres plantegem de dir: «Escolta, hem de començar a decidir.» I aquí cadascú, d'acord amb els seus principis, amb les seves idees, amb el seu ordre de prioritats i amb la seva manera d'entendre les coses, però, vull dir, estem aquí. Ara ja passem a la fase de decidir. I vostès decidiran el que creguin convenient, igual que nosaltres, només faltaria.

Moltes gràcies, senyora... –senyor?–, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Gràcies, president, de nou. Bé, senyor Homs, tres apunts sobre algunes coses que vostè deia.

Escolti, m'ha entès perfectament: el senyor Mas té una capacitat camaleònica per salvar-se ell i per salvar els interessos que ell defensa, que són els interessos dels seus amics poderosos, i té una nul·la capacitat de generar complicitats ni a l'Estat ni a la resta d'Europa, perquè li ben garanteixo, senyor Homs, que sí que existeixen.

Segon, jo no em crec que vostè hagi sortit en aquest faristol a fer un balanç positiu sobre l'ocupació amb la reforma laboral del Partit Popular encara sobre la taula. Pregunti vostè, senyor Homs, al 20 per cent dels treballadors que treballen però que estan en precari, que no arriben a final de mes, que són treballadors empobrits; pregunti als setze mil joves catalans que s'han hagut d'exiliar a fora de Catalunya; pregunti al 56 per cent dels aturats que estan en situació d'atur des de fa més de dos anys, i després, senyor Homs, podem parlar.

I tercer element: és que qui va intentar fer-nos fora va ser el senyor Mas el dissabte passat, exclouent tothom que no anava en la seva llista, ficant-nos en el sac del senyor Mariano Rajoy... Sap quina és la sort, senyor Homs? Que no se'n sortirà. Per un motiu senzill: perquè el dret a decidir no és propietat del senyor Artur Mas, ni és propietat de Convergència Democràtica, ni és propietat de cap llista d'aquest país; és propietat legítima del poble de Catalunya, i nosaltres, Iniciativa i Esquerra Unida, treballarem perquè es pugui exercir.

I és cert, vostè ho deia: tenim, patim, aquest país pateix un finançament molt injust. Per cert, un finançament acordat històricament per vostès, per Convergència i Unió, amb els governs del Partit Popular i del Partit Socialista. Perquè, miri, a l'Estat s'han anat alternant governs populars i socialistes en diferents tongades. Sap qui és qui mai ha canviat, senyor Homs? La crossa; la crossa no ha canviat ni per als governs socialistes ni per als governs populars, i la crossa sempre ha estat Convergència i Unió. Per tant, en aquest tema vostès tampoc no tenen gaire credibilitat.

El que passa, senyor Homs, és que ja estem en temps d'esperança, i l'esperança d'aquest país passa per canviar també el seu Govern, la il·lusió i l'esperança de donar resposta a l'emergència social, nacional i democràtica de canviar d'arrel el model social i econòmic, de construir una Catalunya millor, amb més justícia social i més ecològica. El 24 de maig va arribar una gran onada de canvi a molts ajuntaments de Catalunya i de la resta de l'Estat. A Barcelona, senyor Homs, no només vam poder guanyar les eleccions a les polítiques de l'austeritat i de les dretes representades per Xavier Trias, sinó que vam situar una activista social com és Ada Colau d'alcaldesa. Aquesta és una doble victòria. Ara hem aconseguit bastir una alternativa que també serà capaç de guanyar-los a vostès, les seves polítiques d'austeritat i de no-condemna de la corrupció, encara que les vulguin disfressar amb no sé quins maquillatges.

Perquè la diferència, senyor Homs, és que vostès..., o el que defensem des d'Iniciativa i Esquerra Unida és la plena sobirania de Catalunya en el terreny social, en el terreny nacional i en el terreny democràtic, i no volem una sobirania formal, subjugada a les imposicions

de la troica o del TTIP. Perquè avui, senyor Homes, no només posa en perill la nostra sobirania el bipartidisme de l'Estat, sinó també la troica o el TTIP, que vostès sempre estan avalant. La seva llista, la llista d'en Mas, parla de la independència, però en realitat buida de contingut la sobirania de Catalunya i la posa en mans del poder financer.

Jo li faig un exercici. Suposo que vostè coneix l'acord aquest que van presentar ahir. Li diré... Avui ha reconegut que l'únic objectiu que vostès tenen és passar-nos per l'esquerra; és l'únic objectiu que ha tingut aquest Govern amb les mesures acordades al final del trajecte amb Esquerra Republicana, i suposo que també amb aquest acord. Però, escolti'm, jo li faig un exercici. Vostès en aquest acord proposen una política de provisió de places d'escola bressol gestionades per institucions públiques; vostès, que van reduir, sense avisar els ajuntaments, els 1.800 euros per plaça a 600, i s'han hagut de tancar escoles bressol? Proposen atendre les necessitats de protecció contra la pobresa infantil; vostès, que van modificar les beques menjador arrossegant els peus i per imposició d'aquest Parlament? Vostès proposen la reforma de la renda mínima d'inserció cap a un model de renda garantida ciutadana; vostès, que van bloquejar a la Mesa del Parlament la tramitació d'una ILP en aquest terme? Vostès proposen potenciar les polítiques de garantia juvenil; vostès, senyor Homs, que tenien un conseller que enviava els joves a servir cafès a Londres? De debò pensen que tenen credibilitat ara, quan ens volen passar la mà per l'esquerra al Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida? Això ho faran vostès?, no sé encara si és amb nou o és amb divuit mesos.

El que sí que tinc clar, conseller –i ja acabo, president–, és que hem viscut els anys de la marea de la protesta, de gent mobilitzada protestant contra els governs antisocials com els seus, i ara volem passar a les mareas de la proposta, les mareas que ens bastim de candidatures electorals per disputar el poder a tots vostès, per guanyar-los a les urnes i per governar obeint els interessos de la majoria social.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per respondre en el torn de rèplica torna a tenir la paraula l'honorable conseller Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyor president. Bé, celebro que tingui la convicció que demostra, que en aquest sentit, doncs, és positiu, perquè les coses fetes amb convicció sempre són millors que no pas fetes d'una altra manera. Però, bé, clar, jo, com que veig que això al final tenia més aires de míting..., que jo li ho respecto, eh?, però, vaja, què vol que li digui?, com que estem al final encara en una fase institucional que consisteix en una interpellació que intenta controlar el Govern i el Govern s'ha d'explicar, jo intentaré mirar de correspondre'm entre el que ha dit i la funció que ens toca fer en aquest debat, no? Un míting no l'hi faré; el decebré en això, ho sento, no... De fet, no sóc candidat, o sigui que, per tant, no hi ha de patir, no? (*Remor de veus.*)

Jo li diria, per la rècula de coses que ha apuntat, no?, diguem-ne..., ja s'ho pot imaginar, jo no només pregunto als que estan treballant en precari, que els pregunto quina és la seva circumstància, sinó que també pregunto a aquella gent que no tenia feina i en té ara, i en alguns casos precària, però jo pregunto a la gent que no tenia feina i en té ara i és precària. Li ho he dit abans –passa que vostè escolta el que li convé escoltar–: nosaltres no estem contents i satisfets i tirant coets de la situació que hi ha, perquè, fins que no estiguin saldades totes les conseqüències d'aquesta crisi econòmica, no ens podrem donar per satisfets. Però torno a dir el que li deia abans: si la pregunta..., que és com vostè me l'ha formulat: «Estem millor o pitjor?» Ja he vist que ara no hi ha insistit, en això, perquè no té recorregut en la línia del que vostè plantejava. «Estem millor o pitjor?» Home, estem una mica millor. Que vol dir que estem bé? No; però estem millor –estem millor, no? I en això, com que al final les dades són objectives i acompanyen aquesta afirmació, suposo que per això en la seva segona intervenció ja no hi ha insistit més, no?

Segona consideració respecte a l'escandall que em feia d'arguments, diguem-ne, en la seva darrera intervenció, no? Jo li..., vaja, no sóc ningú per donar-li cap consell, però potser per afinar una mica més en els judicis severos que vostès fan sobre les coses que diem, ho torno a dir, eh?, i li ho dic amb tota la humilitat, però passin dels titulars i mirin exactament què s'ha dit. Ho dic per la referència que vostè feia de la intervenció del president Mas en un acte polític aquest diumenge. Passin dels titulars, i de titulars moltes vegades que deuen respondre a interessos, els que sigui, no ho jutjo, però entrin a analitzar el contingut i la literalitat, i llavors tindran un judici precís. Si després es volen continuar quedant amb els titulars, perquè consideren que els va bé, vostès mateixos; però jo li ben asseguro que ni el propòsit del senyor Mas ni el de la llista, eventualment, si és que a mi em toca parlar-ne..., vull dir, jo com a molt parlo del Govern en aquest cas, no?, però no hi ha cap voluntat d'exclusió de ningú. Només s'exclou aquell que en té ganes. I aquesta és la reflexió que s'han de fer vostès. Per part nostra, òbviament, no hi ha cap voluntat d'excloure absolutament ningú, no?

Tercera consideració, diguem-ne, del ventall que, hi insisteixo, vostè... Home, em pot dir moltes coses, no?, però dir, com ha expressat aquí..., perquè algunes a més a més varen ser objecte d'una crítica molt ferotge per part de vostès, per no aplaudir-los quan estaven al Govern, no? Però a l'últim acord de finançament vostès hi varen donar recolzament, i nosaltres no. I ens varen dir de tot. I, és clar, si ara poguéssim viatjar pel temps, el que acaba d'afirmar aquí és que..., vaja, és que vostès es posarien vermells, si tinguessin un mínim de vergonya, en aquella època. (*Remor de veus.*) Perquè l'acord de finançament el varen pactar vostès! Sí, el varen pactar vostès, i nosaltres vam dir: «Això no aguanta, perquè hi ha una lletra petita que, diguem-ne, no és sòlida, que no és consistent i que ens farà anar molt malament.» I ens van dir de tot: «per interessos partidistes», etcètera, no? Bé, doncs, això és així. Però és que això és una veritat incontestable, i aquesta sí que no la hi puc deixar passar, perquè venir

a presentar les coses com si nosaltres haguéssim set promotors de tots els models de finançament, doncs..., hem estat promotors dels que ho vàrem ser, però del darrer no, del darrer en varen ser vostès els responsables, i per això estem en part on estem. M'agradaria que hagués estat diferent. M'agradaria que vostè hagués tingut raó, o el seu grup parlamentari en el seu moment, i que nosaltres ens haguéssim equivocat, perquè a fi de comptes hauríem anat millor tots. Perquè allò era l'acord de finançament històric més potent de la història, subscrit per vostès. I estem on som, no?

Finalment –i acabo, eh?–, vostè diu: «Estem en temps d'esperança.» Totalment d'acord, no? El seu propòsit és canviar-nos a nosaltres i posar-s'hi vostès –és el seu propòsit. El nostre és que, també vostès, puguem formar part d'un nou país amb més capacitat de tirar endavant els somnis de la gent que l'habita i el fa possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre els perills de la inestabilitat política (tram. 300-00336/10)

Passem al punt vint-i-sisè, que és el darrer d'avui, que és la interpellació al Govern sobre els perills de la inestabilitat política, que ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En el seu nom, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Senyores diputades, diputats, conseller..., bé, aquesta és una interpellació que li presentem a mode de reflexió i que podria tenir un contingut molt divers. Jo he preferit agafar idees recents per il·lustrar allò que volem traslladar al Govern, volem traslladar a la cambra i volem traslladar a la societat.

Mirin, el diumenge el president de Convergència en una intervenció en el Consell Nacional, a més de convidar els catalans a viure el somni americà a Catalunya, va venir a apellar als indecisos d'aquest procés que vostès volen tirar endavant el 27 de setembre, dient-los que havien de triar entre dues coses. I el plantejament que els feia era que triessin entre la certesa i la comoditat de la dependència que porta a la decadència –textual– o la incertesa que pot portar a la llibertat.

Podrem discutir dels termes «dependència», que suposo que es deuria referir a Espanya, però també a Europa. Podem discutir del terme «decadència» o de «la llibertat», que, per cert, llibertat que tenim els catalans juntament amb els espanyols des de l'any 78; no només la tenim, sinó que, a més a més, en gaudim, afortunadament.

Els conceptes que ens ocupen són dos, que són: certesa i incertesa. I en la mesura que el president de Convergència ho és també de la Generalitat i que el que ens planteja és una aposta per la incertesa i, per tant, per la

inestabilitat de Catalunya, això ens preocupa i, òbviament, ho portem en el Parlament. Però li he de dir que aquesta és l'anècdota recent de la intervenció del president en el Consell Nacional de Convergència.

Quines són les conseqüències de la incertesa? I quines són les conseqüències de la inestabilitat política? Doncs, és la reducció del creixement econòmic, la reducció de la productivitat dels factors, i, per tant, un deteriorament dels aspectes econòmics, però també, conjuntament, dels aspectes socials de la nostra societat. Vaja, allò que en deia «decadència», eh? La decadència segurament no està tant en la certesa, sinó que està més aviat en la incertesa.

I, per tant, plou sobre mullat. Estem en una crisi que ja fa més de vuit anys que dura, que els principals indicadors econòmics comencen a capgirar –vostè ho deia en la seva interpellació anterior al diputat Mena–, i que el que planteja el president de la Generalitat és un panorama d'incertesa, en lloc d'aprofitar, en benefici dels catalans, les oportunitats que avui se'ns presenten.

Per tant, primer element: CiE, és a dir, Convergència i Esquerra Republicana, amb Òmnium, amb l'ANC, amb l'AMI, amb trànsfugues, amb expolítics i amb futbolistes ofereix als catalans un escenari d'incertesa a canvi del paradís, a canvi del somni americà. Tota una invitació a immolar-se políticament, però enduent-se Catalunya, enduent-se de Catalunya la convivència i enduent-se la societat del benestar per endavant.

Segon element: la inestabilitat política que produeix trencar amb l'ordenament jurídic. Precisament, l'estat de dret i el respecte a l'ordenament jurídic són fonamentals en qualsevol societat que vol ser moderna, avançada i democràtica. L'estat de dret garanteix seguretat jurídica i garanteix un escenari d'estabilitat i, fins i tot, serveix per lluitar contra pràctiques corruptes.

I avui, en les conclusions de la comissió d'investigació sobre el cas Pujol, aquesta cambra, amb el vot afirmatiu del Grup Parlamentari de Convergència i del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, aprovaven una conclusió que ve a dir que les formacions polítiques que es presenten a Catalunya..., els demana que rubriquin un compromís explícit i públic amb la ciutadania basat en el principi del respecte a la legalitat en tota la seva tasca institucional.

Mirin, el Grup Popular està disposat a signar-ho. Hi està disposat el grup que dona suport al Govern? Hi està disposat el Govern? Hi està disposat el Grup d'Esquerra Republicana?

Tot això al mateix temps... –hi voten avui a favor–, al mateix temps que anuncien que es presenten a unes eleccions anunciant que el primer que faran seran carregar-se l'ordenament jurídic, no? Magnífic, d'una coherència espectacular.

Vostè també ho deia fa un moment en una altra interpellació: «Canviar les regles del joc? No, canviar les regles del joc no.» Ho deia amb relació a la llei electoral. Doncs, ja em dirà què és si no canviar les regles del joc intentar carregar-se l'ordenament jurídic fent cas omís a aquest.

Mirin, des del nostre punt de vista, garantir estabilitat política és respectar l'estat de dret sense trencar les regles del joc; és impulsar el creixement econòmic de la nostra societat com a millor forma de garantir la cobertura dels drets socials; és treballar conjuntament amb totes les administracions, amb lleialtat –no sé si aquesta paraula forma part del seu diccionari–, per reforçar els serveis públics –la sanitat, l'ensenyament, la seguretat, la justícia, l'habitatge, les infraestructures. I tot això garantint les nòmines dels treballadors, garantint les pensions de la nostra gent gran, garantint la generació de riquesa a la nostra societat.

Estabilitat política és treballar conjuntament amb la resta de comunitats espanyoles per canviar un sistema de finançament que –li ho recordo, perquè vostè acusa l'esquerra– és un sistema de finançament els principis del qual va pactar el president de la Generalitat amb el president del Govern espanyol el 21 de gener de 2006 al Palau de la Moncloa. Això sí, fumant-se un puro. Doncs, aquest sistema, mirin, coincidim amb vostès, segurament és ineficaç –segurament és ineficaç. Però vostès han trigat quatre anys a trobar aliats per parlar del sistema de finançament, quan els tenien aquí. Ara els volen anar a busca a Madrid. Els tenien aquí, els aliats per parlar del sistema de finançament, els tenien al seu costat, no els han sabut o no els han volgut veure.

Estabilitat política és treballar conjuntament per oferir un futur esperonador a la societat catalana en el marc d'Espanya, en el marc d'Europa i en el marc del món. Aquest futur hi és. Igualment que els reptes que com a societat vam afrontar durant el passat, durant el passat immediat, durant els últims trenta-cinc anys.

Potser des del punt de vista polític, conseller, és avorrit, però la societat espera això, la societat espera que els seus governs treballin per resoldre els seus problemes i no per a crear-ne de nous. Vostès, en canvi, el que ens plantegen és tot el contrari, és la incertesa, és la inestabilitat, és un camí al no-res.

La veritat és que vostès han volgut amagar el cap sota l'ala per no fer front als problemes que, com a Administració, tenien al davant: una situació financera desesperada i una situació social més desesperada encara.

S'han emparat en el clàssic victimisme: la culpa és de Madrid que no els deixen fer res. Com que la crisi no més deu afectar Catalunya... Però el pitjor de tot és que han actuat com els populistes. Miri, potser sí que han generat il·lusions, il·lusions irreals, il·lusions que condueixen a frustracions, falses il·lusions. D'això se'n diu, conseller, il·lusionisme.

Què esperem d'aquesta interpellació? Miri, probablement res, però no volem que pugui ser dit que des del Grup Parlamentari del Partit Popular no li oferim una reflexió des de la responsabilitat per evitar que condueixin la societat catalana a un camí d'inestabilitat. De les decisions equivocades dels governants, els que n'acaben pagant les conseqüències són els ciutadans.

Vostè deia fa un moment: «Portem vint-i-quatre mesos amb indicadors econòmics i d'ocupació en positiu.» No malmetin allò que com a societat i amb l'esforç de

tota la societat estem aconseguint. Si tan convençuts estan que el balanç del seu Govern és positiu, per què ho volen llençar tot per l'aire?

Gràcies, senyora president, senyores i senyors diputats.

(Veus de fons.)

El vicepresident segon

Que no se sent... Dic que, en nom del Govern, respondrà aquesta interpellació l'honorable conseller senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, començo pel final, diguem-ne, no?, que diu: «Què esperem d'aquesta interpellació? Res.» Ha dit. I vostès són així –hi afegeixo jo, no?–: ni fan ni deixen fer. Que la síntesi millor és aquesta al final, no? Perquè s'ho pregunten, s'ho responen, i..., bé, suposo que això –després hi faré una referència– deuen ser els ambients preelectorals, no?

Conseqüència de la incertesa, que vostès han denunciat, criticat. Perquè el discurs que avui ens ha fet no és estrictament nou, és..., vaja, el que han estat fent fa un munt de temps, no? I, aleshores, la qüestió és molt senzilla: és a dir, si tot això és tan calamitos, si aquesta incertesa, com abans m'ha semblat entendre o ha insinuat, doncs, podia portar a reduir el creixement econòmic, doncs, resulta que, vaja, estem instal·lats, segons vostès, en aquesta mena de bucle d'incertesa contínua, eh?, i de desgavell continu de fa ja una pila de temps, generant aquesta incertesa a efectes, segons la seva teoria, en el creixement de l'economia i dels indicadors que l'acompanyen. I aleshores mirem a veure si això és exactament així o no, eh?, perquè el debat sobiranista no és pas d'aquesta setmana ni dels darrers quinze dies, sinó que aquest debat fa temps que plana en el conjunt de la societat catalana i d'aquest Parlament.

I quina ha estat, diguem-ne, l'evolució de la situació econòmica que vostè deia que aquesta incertesa podia posar en perill, i que han dit això, ho repeteixo, de fa un munt de temps? Doncs, vuit trimestres seguits amb taxes de variació interanual positiva del producte interior brut; quatre anys consecutius d'increment de les exportacions, que assolí el 2015 un nou rècord històric de més de 60.000 milions d'euros, que representa, per cert, un 25 per cent del total estatal, de l'Estat espanyol; quatre anys seguits d'increment d'empreses exportadores regulars, que assolí el rècord de 15.946. Les empreses exportadores regulars acumulen un creixement del 21 per cent en el període 11-14, en contrast amb el descens que hi va haver entre el 8-11, producte de l'impacte inicial de la mateixa crisi, no?

Per tant, aquest esforç d'externalitzar, de projectar-se al món..., que per cert vostès combaten dia sí dia també, no? Tota iniciativa que intenta aquest Govern per acompanyar l'acció exterior del nostre teixit empresarial, de la nostra societat, és combatuda, eh?, de tota mena, «per terra, mar i aire», que diríem col·

loquialment, no? O la mateixa dinàmica, que abans hi feia referència, vostè ho recordava, doncs, de creació d'ocupació en el sentit que abans expressava i no reiteraré ara.

Per tant, això és la conseqüència –m'entendrà la ironia– de la incertesa que hem generat, diguem-ho així. Aquí la teoria de vostès els falla, crec que els falla, eh? Perquè són els del conte d'*El Pere i el llop*: «Que ve el llop!, que ve el llop!, que ve el llop!», i resulta que no és que vingui el llop, és que, bé, les coses comencen a tenir una orientació diferent.

No fem el discurs triomfalista que a vegades vostès fan escoltant-los a nivell del conjunt de l'Estat espanyol. Ho he dit abans en una altra intervenció: nosaltres no ens donarem per satisfets fins que els estralls de la crisi no estiguin degudament superats, òbviament; però, si mirem tendències, hi ha hagut clarament un canvi de tendència, no? Segur, i vostè pot arribar a aquesta conclusió, però aleshores jo crec que seria un exercici purament, doncs, de visió molt partidista que això només deu ser mèrit de vostès i demèrit de tota la resta, no? Però, en qualsevol cas, el Govern de Catalunya és el que hi ha, i l'acusació és la que vostès fan, i crec que no té molt de fonament respecte, almenys, al reflex que té en els indicadors, que vol dir la mateixa realitat que ens acompanya.

Seguint el seu fil argumental, és clar que estem disposats a seguir i complir la legalitat: nosaltres no farem re que aquest Parlament no ens ho mani. I aquí hi ha un binomi que per nosaltres, diguem-ne, és essencial, per la manera que tenim de concebre, doncs, la democràcia, que és: democràcia i legalitat. I és un binomi que va junt, i que és la mateixa cara, o les dues cares de la mateixa moneda, per entendre'ns. I jo crec que, honestament, veient el que vostès han donat de si a les institucions, per exemple, de l'Estat espanyol, aquest binomi a vostès els falla una mica pertot arreu, eh?, perquè això de la democràcia a vegades, doncs, fa la sensació –no dic que sigui rigorosament així i només així, però fa la sensació– que els produeix urticària: quan es demana poder expressar o que s'expressi, millor dit, la voluntat del poble de Catalunya vostès hi posen tota mena de traves, fins al ridícul, inclús, i quan es tracta de legalitat, finalment, la compleixen –la legalitat– quan els convé, perquè, és clar, diguem-ne, donar lliçons per part de qui aplica o no aplica les lleis i les sentències a conveniència, doncs, home, molt prudent a mi no em sembla.

Per tant, bé, per nosaltres –i li ho dic, inclús, ja que vostè està en to reflexiu, i de bons consells, m'imagino–, vaja, el compromís d'aquest Govern és sempre ser fidel a aquest binomi que és democràcia i llei, perquè són dues cares de la mateixa moneda. I assumir-ne les conseqüències, perquè allò que expressi el poble de Catalunya a les urnes per nosaltres és sagrat; per vostès deu ser motiu de combat, però per nosaltres és sagrat. I, òbviament, el Parlament que en surti, d'aquestes urnes, prendrà les decisions i, evidentment, a través de les lleis que correspongui, per executar aquella voluntat que s'hagi expressat per part de la gent a través de la realitat democràtica. Sigui quina sigui aquesta voluntat; nosaltres estem en condicions...,

vaja, ens comprometem a acceptar en qualsevol dels casos el resultat de les urnes. M'agradaria que aquests, diguem-ne, afirmació la compartíssim absolutament i plenament.

Seguint el relat de la certesa i de les incerteses, tal com vostè ho expressava, nosaltres entenem que el que es planteja en aquest país és, diguem-ne, la incertesa de donar-nos una oportunitat d'abordar un marc diferent, perquè amb el que tenim ara, que és la certesa que vostès ens ofereixen, almenys per part nostra..., i, òbviament, sobre gustos no hi ha res escrit, però per part nostra, si hem de triar entre la certesa que vostès representen o altres alternatives, ho tenim molt clar i no ens hi pensarem massa, no? De fet, gens.

I, finalment, perquè veig en la seva intervenció, doncs, això, un cert ànim electoral, no?, de voler fixar principis i idees en el terreny del, legítim, diguem-ne, contrast electoral..., però deixi'm que li faci..., com que vostè no m'acaba de fer una interpellació concreta, i a més a més ja em deia que aquesta interpellació no serviria per a res, que aprofiti l'avinentesa que el tinc aquí per... Vaja, moltes ganes de campanya electoral, però llegeixo que la presidenta del seu grup parlamentari vol fer tot el que estigui al seu abast perquè no es pugui votar el 27 de setembre. Potser ara, ja que vostè està en un pla, doncs, molt de debat, si ens ho agafem una mica així –com vostè ho planteja, eh?, jo, si no, no m'atreviria a fer-li aquesta pregunta–, ja que vostè planteja això més com un debat que no pas com una interpellació i considera que aquesta interpellació no servirà massa de re, aprofito per preguntar-li si això que diuen –que diuen– que la presidenta del grup parlamentari del qual vostè forma part es proposa que no es pugui votar el 27 de setembre, si això és veritat o no és veritat, i exactament què faran vostès en aquest sentit per evitar-ho, no? Si m'ho desmenteix, quedarem més tranquils i prosseguirem en el debat electoral que vostè em convidava de fer.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula l'il·lustre diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, conseller. No, ja veig que això del recurs del debat electoral és un recurs que ha utilitzat en totes les interpellacions d'aquesta tarda. Suposo que és perquè vostè, com a cap de campanya d'un partit que no es presenta a les eleccions, que és Convergència, doncs, ja deu estar força imbuït en el tema, no? Però, de totes maneres, miri, li diré una cosa: fa bé de començar a practicar l'exercici de l'oposició interpellant a qui l'interpeïlla precisament a vostè. Ja fa bé, perquè amb aquest esperit abordarem les eleccions: d'enviar-los a vostès a l'oposició. Però, miri, posats a comptar, facin un exercici: comptin-se a vostès ara en el Parlament –facin aquest exercici: comptin-se vostès ara en el Parlament–, i veuran els suports que tenen i com van perdent suports pel camí.

Diu: «Doncs, miri, quasi que no li contesto, perquè com que vostè mateix diu que no n'esperem res...» No m'ha volgut entendre. Jo ja li he dit que no n'esperem res perquè estem acostumats a les seves respostes a les interpellacions, en les quals mai dona, absolutament, resposta a allò que nosaltres li preguntem, i avui no serà una excepció; avui ha sigut exactament en la mateixa línia de com ens té acostumats durant tota la legislatura, és a dir, sense donar absolutament cap mena de resposta, dient «tot el que fem nosaltres ha estat magnífic». Fins i tot vostè ha arribat a dir que amb el debat sobiranista que fa temps que plana, doncs, la situació econòmica ha anat a millor, i suposo que això és el que deu argumentar que vostès continuïn obcecats en aquest error, de continuar avançant per aquest camí, perquè suposo que, segons vostès, això millorà la situació econòmica.

Doncs, miri, les coses tampoc no són tan així, no? I, escolti'm, miri, jo amb relació a la millora de la situació econòmica, que efectivament hi és..., i que nosaltres no hem donat per acabada la crisi, i nosaltres no ens hem atribuït, ni molt menys, l'èxit que els indicadors siguin positius; hem dit que és un esforç del conjunt de la societat i que, per respecte a aquesta societat, val la pena respectar aquest esforç i no malmetre'l. Però sí que m'agradaria, conseller, que ens expliqués alguna de les reformes importants que hagi fet el seu Govern per ser decisius en aquesta reactivació econòmica. De fet, més d'una vegada li hem preguntat al president de la Generalitat: «Digui'ns solament una mesura que hagi pres aquest Govern que hagi estat útil per millorar, per exemple, la contractació indefinida, una de sola.» És que no n'hi ha cap, ni ho han intentat. Posar impostos, sí. Afortunadament al davant han tingut..., i, a més, vostè ho reconeixia fa una estona: posar impostos avançant per l'esquerra Iniciativa. Doncs, afortunadament, hi havia un govern a l'Estat que ha impedit que vostès poguessin posar els impostos de l'esquerra, doncs, perquè no són convenients per al conjunt de la societat, i afortunadament el Govern de l'Estat això ho ha impedit.

Miri, sobre l'acció exterior, que vostè ens diu, escolti'm, que és «combatuda». No, no es confongui..., no, vostè no es confon; ja ho sé, que vostè no es confon: vostè el que pretén és confondre a qui l'escolta. Nosaltres no li hem dit ni «mu» sobre les oficines comercials de la Generalitat de Catalunya; és més, sobre les oficines comercials de la Generalitat de Catalunya els hem ofert col·laboració i mesures per enfortir-les i mesures perquè tinguessin una acció més eficaç, i que vostès no ens han volgut escoltar. Nosaltres el que els combatem són les delegacions *polítiques*, que són diferents, que només tenen un objectiu, que és intoxicar pel món sobre les deslleialtats que, segons vostè, comet el Govern d'Espanya. Aquesta és la diferència, que és molt evident.

Vostè ignora una cosa que és fonamental; de fet, estem convençuts que vostès no la ignoren, vostès la coneixen perfectament: la legalitat no només emana d'aquest Parlament. Ho sap, això, qualsevol, m'atreviria a dir, aspirant a estudiar dret: qualsevol aspirant a estudiar un grau de dret sap que la legalitat no només

emana d'un parlament, sinó que en els estats compostos emana d'un conjunt de legislatius, fins i tot europeus, no només espanyol –fins i tot europeu. I, miri, li'n posaré un exemple: deu recordar vostè, quan va prendre possessió com a conseller, que ho devia fer prometenent una cosa que es diu Constitució espanyola. Per què? Perquè la legalitat no és *només* la del Parlament, sinó que és molt més ampli el concepte.

I per acabar, conseller, li ho hem dit moltes vegades i li ho reiterem avui: hi poden haver lleis sense democràcia, però sense democràcia no hi han lleis.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Torn de rèplica per part del conseller Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyor president. Constató que veig que també vostès ens volen enviar a l'oposició. Només constato això, no vaig més enllà perquè llavors diuen que hi ha coses que són molt diferents. Amb això constato que veig que ens volen enviar a l'oposició. Bé, no em ve de nou, tampoc, eh?; seria ingenu per part meua pretendre dir que això em ve de nou.

Tenim una discussió impossible de resoldre, vostè i jo, en el terreny que, segons vostè, mai responc a allò que se'm demana o se'ns pregunta, cosa que és rigorosament falsa. El que passa..., que el que deu passar és que el que jo li contesto no li agrada, i aleshores una manera de dir que «no m'agrada», eh?, és dir que no responc. Però com que això és plenament contrastable, perquè sempre que m'han demanat informació els he respost..., una altra cosa és que no hem compartit la resposta, segurament, i això és el que ho fa impossible, però és rigorosament fals que, quan a mi em demanen vostès informació, jo no els la faciliti, perquè se'ls facilita absolutament tota. Evidentment, ja m'agradaria que això fos correspost en altres instàncies; però, bé, deixem-ho aquí.

Em deia, en el terreny, doncs, d'allò que de fet depèn més del Govern: «De quines reformes...? Vostès no han fet cap mena de reforma, no han pres cap iniciativa que vagi lligada amb la creació d'ocupació, amb, diguem-ne, l'acompanyament del creixement econòmic», etcètera, no? I s'ha delatat, perquè a mi ja m'agradaria que em pogués criticar això que m'ha vingut a criticar. I «ni una mesura per millorar la contractació indefinida». Li ben asseguro que m'agradaria que depengués d'aquest Parlament la reforma de la legislació laboral, però és que no s'ho pot imaginar, el que m'agradaria que depengués d'aquest Parlament. I estic convençut, a més a més, que es faria millor que en d'altres latituds, però això ja és molt presumptuós per part meua, no? Però m'agradaria molt que en depengués, i que vostè i jo, o d'altres d'aquest mateix hemicicle, poguéssim discutir-nos vivament per com enfocar una reforma laboral que permetés fer incrementar la contractació indefinida i, per tant, l'acompanyament de llocs de qualitat en el nostre país. (*Remor de veus.*) I que em demanaven, en el Govern del

qual jo formo part, quina mesura havíem fet com a Govern... (*Veus de fons.*) Veus? Això, és que quan els dius coses que no els agraden, la resposta és d'aquesta categoria, no?

Bé, molt bé. Escolti, és així, això: ja m'agradaria que vostè em... Ara, coses que sí que depenen de nosaltres, si no ho impugnen –si no ho impugnen–, per exemple..., i que deu tenir a veure amb el fet de poder disposar d'un nivell d'ocupació, doncs, de major qualitat, com a mínim, amb un recorregut en el temps més llarg, perquè són decisions que afecten i que es projecten en el temps d'una manera diferent. Però, per exemple, la Llei de formació i qualificació professional; això està en la..., i això ho hem fet, i s'ha fet, eh? O la Llei d'ordenació del SOC, i això ho ha promogut, el Govern. (*Veus de fons.*) Sí, home, però ho ha promogut el Govern, és que no sé per què se n'estranya. O la Llei de simplificació de l'activitat administrativa; això també ho ha promogut el Govern. O, per exemple, tota l'estratègia industrial de Catalunya, impulsada en set àmbits de sectors industrials prioritaris, com ho són l'alimentació, l'energia i recursos, temes industrials, indústries relacionades amb el disseny, indústries relacionades amb la mobilitat sostenible, indústries de la salut, indústries basades en l'experiència. O els programes d'impuls, diguem-ne, que acompanyen el tema de la recerca.

Tot aquest tipus de mesures, aquest tipus de reformes s'han dut a terme, no?, i evidentment s'han dut a terme per l'impuls d'aquest Parlament, perquè suposo que no li haig d'explicar que el que fa aquest Govern va

íntimament lligat amb el que mandata aquest Parlament, no? Veig que no m'ha contestat. Suposo que, diguem-ne, no li convé contestar-ho.

Però ja que m'oferia un debat, doncs, de si es podrà votar, segons vostès, el 27 de setembre, eh?, veig que ara ja potser fan acords amb el Partit Socialista per intentar impulsar una moció de censura. Bé, vostès ho sabran. En qualsevol cas és evident que, en aquest país, i ara més seriosament, òbviament..., perquè aleshores a vegades hi han hores del dia i de la jornada que permeten un punt de distensió, que això tampoc és dolent, vaja, no?, no els sàpiga greu, però, més seriosament, el que sí que és evident és que en aquest país es votarà i la gent s'expressarà, eh? I d'allò que voti aquest país espero i desitjo que gent com vostès n'acceptin el resultat. A mi només m'agradaria sentir-los un dia que estan disposats a acceptar el resultat de les urnes d'aquest país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió, i la reprendrem demà al matí, a les nou, amb el punt vint-i-setè de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i un minut.